

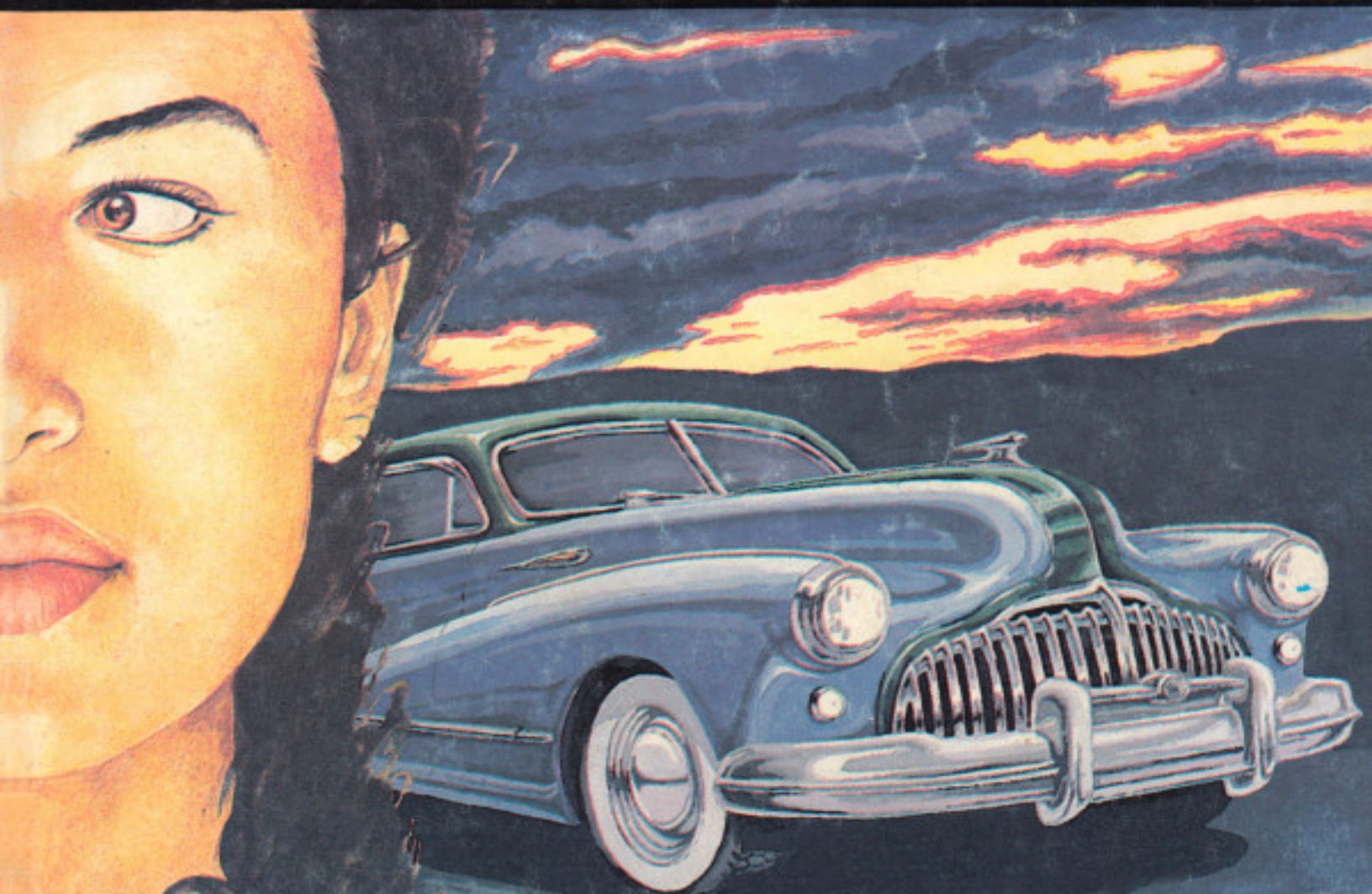

**ДЖЕЙМС
ХАДЛИ**

3

ЧЕЙС

УДРЯЙ И БЯГАЙ

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС УДРЯЙ И БЯГАЙ

Перевод: Ирина Казакова

chitanka.info

Той боготвореше шефа си, но един ден срещна съпругата му...
Влюби се в нея безумно. Тя знаеше това... и го използваше умело. Крайната цел бяха парите му. Но той бе необходим и за друго.

С една нощна катастрофа и едно убийство започва приключение, чието бясно темпо и неочаквани обрати ще спрат дъха ви и няма да ви позволят да заспите, преди да научите развързката. Ако първите тридесетина страници ви се сторят мелодраматични, не се заблуждавайте — подложени сте на поредното приятно пързулване „а ла Чейс“. Всеки път, когато си кажете, че сте познали, ще бъдете изненадани.

И така до самия край...

I

Роджър Ейткън беше от тези шефове, които никога не смесват личния си живот с бизнеса. Чак когато падна на стълбите на Плаза Грийн и си счупи крака, отидох у тях и видях жена му.

Никога не ме беше притеснявал фактът, че не ме кани в къщата си. Според мен няма нищо по-лошо от господин Важна Клечка, който възприема подчинените си като членове на своето семейство. Винаги съм считал мъжа, който кани подчинените си у дома на ежемесечната кошмарна вечеря, където никой не смее да пие или да повиши глас, за шеф, от когото трябва да се пазиш като от чума.

Роджър Ейткън нямаше нищо общо с този тип. Той беше абсолютен феодал. Избираше мъжете и жените, които работеха за него, с педантична взискателност, плащаше им с една четвърт повече от всяка друга рекламна агенция и ако те не оправдаеха доверието му през първата седмица, им удряше един ритник под опашката и те изхвърчаха на улицата. При Ейткън никой нямаше право на втори опит — или ставаш, или не!

Преди да започна работа в ръководената от Ейткън „Интернешънъл енд Пасифик Ейджънси“ — най-голямата и най-добрата агенция на Западния бряг, аз работех в една пропаднала малка фирма, влязла с единия крак във финансовия, гроб, с шеф, когото по-късно тикнаха в клиника за неизлечими алкохолици. Това беше преди около две години. Доколкото си спомням, седях на бюрото си и се борех с рекламата на една нова съдомиячна машина, която дори не можеше да измие мазнината от чиниите когато ми се обади секретарката на Роджър Ейткън. Тя каза, че Ейткън иска да разговаря с мен по личен въпрос, дали не бих могъл да отида към шест часа.

Познавах Ейткън, разбира се, като име в бизнеса. Знаех, че ръководи агенцията за няколко богати бизнесмени и беше направил чудеса с нея. Съвсем естествено аз се зачудих дали няма да ми предложи работа и бях доста развълнуван — да работиш в

„Интернешънъл“ беше амбицията на всеки рекламен агент на Западния бряг.

В шест, точно на секундата, бях при секретарката му, а в шест и пет стоях пред бюрото му, подложен на проучване от чифт стоманесини очи, които ме пронизваха както пословичният горещ нож небезизвестната бучка масло.

Ейткън беше едър мъж, почти метър и деветдесет, с масивна конструкция и тен с цвят на уиски, уста като капан и агресивна челюст на властник. Беше на около петдесет и седем, пълен в кръста, но ако това беше тлъстина, тя беше твърда, солидна тлъстина.

Той ме фиксира може би десет секунди, преди да стане и да стисне ръката ми така, че кокалчетата ми изпукаха.

— Вие ли сте Честър Скот? — попита той с глас, който можеше да чуе и секретарката, без да долепя ухото си до слушалката.

Не знам за кой друг би могъл да ме вземе, след като бях съобщил името си поне на четирима негови служители, преди да вляза в кабинета му.

Казах, че съм Честър Скот.

Той отвори една папка на бюрото си и почука върху нея с дебелия си пръст.

— Това ваша работа ли е?

Папката съдържаше около две дузини реклами от различни вестници и списания, върху които бях работил през последните четири-пет месеца.

Казах, че са моя работа.

Той затвори папката и започна да крачи из стаята.

— Не са лоши. Мога да използвам човек като вас. Колко ви плащат?

Казах му.

Той спря да обикаля и ме изгледа така, сякаш не беше сигурен дали е чул добре.

— Знаете ли, че струват повече?

Казах, че знам.

— Тогава защо не сте направили нищо за това?

Отговорих му, че съм бил много зает и не съм имал време да се захвана с това.

— За вас работата е по-важна от парите, а?

— Не бих казал. Просто бях много зает.

Той пак се втренчи в мен, после мина зад бюрото си и седна.

— Ще ви давам на седмица още сто върху това, което получавате сега. Можете да започнете в понеделник.

Така започнах работа в „Интернешънъл“.

Сега, две години след тази среща, бях втори шеф и отговарях единствено пред самия Ейткън. Изкарвах заплата, която преди две години щеше да ми се стори като мираж. Имах кадилак кабриолет, едноетажна къща с три спални, с изглед към морето, един филипинец, който да се грижи за мен и порядъчна сметка в банката.

Не си мислете, че преминах към тази класа с клатене на крака и пушене на цигари. Когато работиш за Ейткън, работиш здравата. Бях на бюрото си в девет часа всяка сутрин, включително и съботите, а понякога се случваше да остана там до полунощ. Ако „Интернешънъл“ плащаше добре, Ейткън се грижеше усърдно да получи своето в жива сила. Не мисля, че някога съм работил толкова много, но това ми доставяше удоволствие, а имах и добър екип — всеки един от тях беше лично избран от Ейткън мъж или жена, които означаваха нещо. Аз стоях на върха на целия свят. Изглеждах създаден да продължа да стоя точно там, но в края на краищата не се получи така.

Една гореща юлска вечер цялата система изгърмя пред очите, ми. Бях останал в кабинета си до късно. Минаваше девет. С мен бяха само Пат Хенеси — моята секретарка и Джо Фелоуз — моят художник. Всички останали си бяха отишли у дома. Работехме върху рекламата на един нов тоалетен сапун. Беше голяма работа с участието на телевизията и с бюджет от два милиона долара.

Фелоуз ми показваше рекламите, които смяташе да пусне в седмичниците — добър материал, а Пат и аз ги разнищвахме, когато телефонът на бюрото й иззвъня.

Тя отиде до него и вдигна слушалката.

Пат беше хубаво момиче: висока, дългокрака, с медено руса коса, големи сини очи и тен, който изглеждаше прекалено хубав, за да е истински, какъвто си беше. Беше на около двайсет и шест, а умът ѝ режеше като бръснач. Аз и тя работехме като екип. Ако тя не смущаваше паметта ми, щях да бъда силно затруднен да вървя в крак със задачите, които Ейткън непрекъснато трупаше на гърба ми.

Не обърнах никакво внимание на това, което тя казваше по телефона. Джо и аз променяхме една от рекламите. Не бях много доволен от момичето, което беше избрал за модел.

— Слушай, Джо, ако някое момиче наистина има гърди като тези, ще се заклеши в първата въртяща се врата, през която се опита да мине.

— Това е идеята — простичко каза Джо — Точно това искам да кажа. Искам хората, щом видят рекламата, да се запитат какво ли прави маце като това, когато попадне във въртяща се врата. Това е психологически скеч.

Замерих го с рекламата, като това не ми попречи да се засмея. Тогава Пат затвори телефона и каза със своя спокоен, тих глас:

— Господин Ейткън си е счупил крака.

— Е, хайде, ако беше казала, че си е счупил врата... — започна Джо, но изведнъж млъкна и зяпна. — Майтапиш ли се?

Пат ме погледна.

Беше икономката на господин Ейткън. Г-н Ейткън се подхлъзнал на стъпалата на Плаза Грийн и си счупил крака.

— Типично за Ейткън — каза Джо безчувствено. — Можеш да му имаш доверие, че ще си счупи крака на стъргалото. Тя каза ли ти кой крак?

— Ще си затвориш ли устата, Джо? — казах аз. После се обърнах към Пат. — Къде е той? В болница?

— Завели са го вкъщи. Иска да те види. Икономката каза да отидеш веднага там.

Това беше моментът, в който осъзнах, че дори не знам къде живее Ейткън.

— Къде да го открия? — попитах, докато ставах от стола.

— Има малка колибка на булевард „Палм“ — подхвърли Джо с цинична усмивка. — Местенце с двайсет и четири спални, и фойе достатъчно голямо, за да послужи за автогара, нищо особено — просто една колиба за уикенда.

Не му обърнах внимание и погледнах към Пат.

— „Гейбълз“, булевард „Палм“ — каза тя живо — третата къща вдясно.

Тя започна да отваря чекмеджетата, да вади документи и да ги хвърля в една папка.

— Какво си намислила? — попитах аз, докато я наблюдавах.

Може да ти потрѣбват. Не мога да си представя, че Ейткѣн иска да те види само, за да му подѣржиш ръката. Утре има съвещание на управителния съвет. Ще се наложи ти да го ръководиш. Ще иска да види всички документи, а те са тук.

Тя ми подхвърли папката.

— Но той си е счупил крака! Няма да иска да говори за бизнес. Сигурно много го боли. Може би вече са му сложили инжекция.

— Аз бих ги взела, Чес — настоя Пат — Може да ти потрѣбват.

Както се оказа по-късно, тя беше права. Наистина ми потрѣбваха.

„Гейбълз“ беше огромна къща, разположена в двуакрова градина, с изглед към морето и хълмовете в далечината. Едва ли имаше двайсет и четири спални, но бяха поне десет. Беше хубава къща. Точно такава бих искал да имам. Къща, която би възхитила приятелите ви, дори ако тайно ви мразят.

Отляво имаше един доста голям плувен басейн и гараж за четири коли, а там Ейткѣн беше приютил едно бентли, кадилак, буик и някакъв спортен кабриолет.

Градината изобилстваше с розови храсти, бегонии, петунии и други подобни, и беше окъпана в светлина. Басейнът също беше ярко осветен и изглеждаше пуст, докато минавах с колата по пясъчната алея. Такъв басейн би изглеждал най-добре в компанията на красавици по бикини.

Бях леко зашеметен от това изобилие. Знаех, че Ейткѣн е голяма клечка, но и представа нямах, че може да си позволи такава показност и разточителство.

Оставих колата, изкачих двайсетте мраморни стъпала, водещи към входната врата и натиснах звънеца. След обичайното кратко забавяне вратата беше отворена от един висок тъмен мъж в костюм на английски иконом. Като ме видя, повдигна белите си вежди. По-късно научих, че се казва Уоткинс и че е внесен от Англия за значителна сума.

— Аз съм Честър Скот. Господин Ейткѣн ме очаква.

— Да, сър. Влезте, моля, насам.

Аз го последвах в едно голямо антре надолу по някакви стълби, докато стигнахме една стая, която Ейткѣн очевидно използваше като

кабинет. Вътре имаше бюро, диктофон, четири фотьойла, радио и около две хиляди тома, подредени по стените.

— Как е господинът? — попитах Уоткинс, докато той палеше лампите и се готвеше да свие платната и да изчезне във вътрешността на къщата.

— Точно толкова добре, колкото може да се очаква, сър — отговори той с глас, на който би завидял всеки собственик на погребално бюро. — Ако почакате няколко минути, ще го уведомя, че сте пристигнал.

Той излезе, а аз започнах да обикалям стаята и да се вирам в заглавията на книгите. След малко Уоткинс се върна.

— Г-н Уоткинс ще ви приеме.

Стискайки дебелия папка, която Пат ме накара да взема, аз го последвах през дълъг коридор в един асансьор, който ни изкачи на втория етаж. Пресякохме голяма площадка и се спряхме пред една врата. Уоткинс почука, отвори я и застана отстрани.

— Господин Скот, сър.

Ейткън лежеше на нещо като диван. Стаята беше просторна и сто процента мъжка. Пердетата от големия прозорец бяха дръпнати, така че се виждаше осветеното от луната море.

Ейткън изглеждаше както винаги. Единственото странно нещо беше, че лежи, вместо да е прав. Беше захапал една пура, а по цялото легло имаше разпръснати листа. Лампата до леглото образуваше светло петно около него, останалата част от стаята беше в сянка.

— Влизай, Скот — дрезгавият му глас ми подсказа, че е ядосан здравата — и това ако не е нещо! Придърпай един стол. Ще накарам някой глупак да ми плати за всичко. Изпратих адвоката си да огледа стъпалата. Могат да убият човек. Ще хвърчат глави в съда, макар че така кракът ми няма да се оправи.

Приближих един стол до него и седнах. Започнах да изразявам съчувствието си, но той махна с ръка.

— Остави това — каза раздразнено — приказките не помагат. Ще изляза от играта поне за четири седмици, ако може да се вярва на онзи глупак — доктора. На моите години и с моето тегло един счупен крак може да ти изиграе лош номер. Ако не внимавам, ще окуцея, а точно това не искам да ми се случи. Така че ще трябва да стоя тук.

Утре се събира управителният съвет. Ти ще го ръководиш — той ме прикова с поглед. — Мислиш ли, че ще се справиш?

Не беше момент за скромничене.

— Само ми кажете как и аз ще го направя.

— В теб ли са документите?

В този момент благослових Пат. Ако не я бях послушал, сега щях да заприличам на пълен глупак. Извадих документите от папката и му ги подадох. Той задържа погледа си върху мен цели десет секунди, а след това суровото му лице се изкриви в нещо като усмивка.

— Знаеш ли, Скот — отбеляза той, докато вземаше документите. — Ти си много умен. Какво те накара да ги донесеш? Защо реши, че няма да съм съсипан и неспособен да работя?

— Не мога да си представя вас, г-н Ейткън, съсипан. Вие не сте човек, който се предава лесно.

— Това е факт.

Пролича си, че съм казал нещо на място. Той остави документите и протегна ръка, за да изтръска пепелта от пурата в пепелника на масата до леглото.

— Кажи ми, Скот, имаш ли пари?

Този неочакван въпрос ме стъписа за момент и аз се ококорих.

— Малко повече от двайсет хиляди долара.

Сега беше негов ред да се изненада.

— Двайсет хиляди, а? Толкова много?

След това се подсмихна. За пръв път, откак го познавах, той изглеждаше развеселен.

— Предполагам, че не съм ти оставил много време да си харчиш парите, а?

— Не е чак толкова зле. Повечето дойдоха по наследство.

— Ще ти кажа защо те питам. Омръзна ми да работя за тая банда умници. Смятам да започна самостоятелно в Ню Йорк. Идните четири седмици ти ще ръководиш „Интернешънъл“. Аз ще ти казвам какво да правиш, но ти ще си този, който ще работи, а понякога сигурно ще се налага да взимаш светкавични решения, без да се консултираш с мен. Не очаквам от теб непрекъснато да ми звъниш и да ме питаш за това и онова. Аз ще ти дам насоките за работа, но ти ще трябва да ги приложиш на практика. Ако успееш, когато се върна, ще ти подаря един шанс, за който всеки твой колега би дал главата си. Ще те направя

свой партньор в Ню Йорк, ако имаш желание да вложиш парите си в този бизнес. Това означава, че ти ще бъдеш шефът там, докато аз ръководя „Интернешънъл“. По този начин и двамата с теб ще направим много пари, Скот. Какво мислиш?

— Ами да, разбира се — аз се наострих, а сърцето ми заби лудешки. — Можете да разчитате на мен, г-н Ейткън.

— О'кей, ще видим. Оправиш ли се с „Интернешънъл“ без грешка, те взимам, подхлъзнеш ли се, си въвн от играта. Ясно?

Нямах време да размисля какво точно ми предлага Ейткън, защото веднага се захванахме със съвещанието, но по-късно, когато имах възможност да размисля, осъзнах какъв шанс е това. Така щях да навляза в средите на Ейткън и след това рано или късно да заработя самостоятелно. С един залог от двайсет хиляди долара, с възможностите, които Ню Йорк може да предложи на един амбициозен човек от рекламата и с подкрепата на Ейткън аз наистина имах шанс, за който всеки мой колега би дал главата си.

Останах с Ейткън два часа и половина. Обсъдихме подробностите по съвещанието и линията на поведение по проблемите, които той самият трябваше да реши през седмицата. Пат ми беше дала всичко необходимо. Не беше пропуснала и най-дребното, и това направи силно впечатление на Ейткън. Най-накрая към единайсет и половина една висока, суха жена с черна копринена рокля — както по-късно научих г-жа Хепъл, икономката — дойде и ни прекъсна.

— Време е за сън, г-н Роджър — каза тя с поглед, който не търпеше възражение. — Доктор Шулберг каза, че трябва да сте заспал в единайсет, а сега вече минава и половина.

Очаквах Ейткън да я изпрати по дяволите, но той не го направи.

— Проклетата кокошка — промърмори той, без да я поглежда, побутвайки документите към мен — Добре, ще вземеш ли тези боклуци, Скот?

Докато прибирах документите в папката, той продължи:

— Ето това трябва да понеса през следващите четири седмици. Обади ми се веднага щом свърши съвещанието. Внимавай с Темпълман. Той създава проблеми. Ела при мен утре вечер. Искам да ме държиш в течение за сметката на Васерман. Не трябва да го изпускате от око, също и рекламата за сапуна, за да не ни се изплъзнат.

Казах, че ще се погрижа за всичко, пожелах му приятни сънища и се измъкнах от стаята.

Отидох до асансьора, натиснах бутона, за да го повикам, но нищо не се случи. Някой сигурно не беше дръпнал решетката и аз минах през коридора към стълбите. По средата на пътя забелязах, че на долния етаж има няколко врати. Една от тях беше широко разтворена. Светлината, която излизаше оттам, образуваше ярко правоъгълно петно върху зелено-белия килим.

Килимът на стълбите беше плътен и заглуши стъпките ми. Предполагам, че затова тя не ме беше чула, като слизах. Беше застанала пред голямо огледало и се оглеждаше в цял ръст. Ръцете ѝ повдигаха дългата кестенява коса от раменете, главата ѝ беше леко наклонена. Беше облечена в елегантна къса нощница, с боси крака. Това беше най-красивото нещо, което бях виждал през живота си. Не бях сигурен дали има двайсет и две. Двайсет би било по-точно. Тя беше млада, красива и свежа, и всичко в нея беше възбуждащо — от гъстата дълга, бляскава коса, до малките боси крачета.

Тази гледка възпламени искрата в мен, която беше чакала, тлеейки в пепелта, откак можех да се нарека мъж. Искра, която досега не беше успяла да запали нито една жена. Тя пламна с такъв блясък, че почти загубих съзнание, а огънят, който мина през мен, изсуши устните ми, накара сърцето ми да забие силно и ме остави без дъх.

Стоях неподвижен в тъмнината и я наблюдавах, усещах как кръвта ми кипи, а сърцето ми бие тежко. Разбрах, че никога не съм виждал жена, която да желая така силно.

Може би инстинктивно усети, че някой я наблюдава или се беше наситила на отражението си в огледалото, но изведнъж отстъпи назад и се изгуби от погледа ми. После бутна вратата.

Около десет секунди останах неподвижен, взирайки се в полузатворената врата, след това тръгнах надолу по стълбите, към следващата площадка и антрето. Чак когато стигнах там, спрях, за да извадя носната си кърпичка и да избърша потта от лицето си. Уоткинс се зададе от фойайето.

— Топла нощ, сър — каза той и старите му хитри очи се впиха в мен. — Нямахте ли шапка?

Пъхнах кърпичката обратно в джоба.

— Не.

— С кола ли сте, сър?

— Да.

Тръгнах към вратата. Той я отвори вместо мен.

— Лека нощ, сър.

Казах довиждане и топлата тиха нощ ме обгърна. Бях щастлив, че влизам в колата си и сядам зад кормилото.

Въпреки че сигурно беше трийсет и пет години по-млада от Ейткън, бях сигурен, че не му е нито дъщеря, нито любовница. С цялото си същество чувствах, че му е съпруга и от това стомахът ми се сви.

* * *

Тази нощ не спях много.

Много неща премислих. Първо — предложението за партньорство в Ню Йорк, което знаех, че идва веднъж в живота, а така също и утрешното събиране на управителния съвет, което можеше да бъде доста опасно.

„Интернешънъл енд Пасифик Ейджънси“ имаше пет директора. Четирима от тях бяха банкери, желяеха да сътрудничат и се възхищаваха от Ейткън. Петият член беше адвокат — Селуин Темпълман — всезнайко и досадник, и мисълта, че трябва да се справя с него, ме безпокоеше.

Освен това стоеше въпросът и със сметката на Васерман. Джо Васерман беше най-големият производител на телевизори на тихоокеанския бряг. Той беше един от нашите най-важни клиенти. Възлагаше ни най-големите поръчки и го знаеше. Непрекъснато ни заплашваше, че ще изтегли сметката и ще я предложи на друга агенция, но досега бяхме успели да го задържим. Ейткън винаги работеше директно с него — нещо, което нравеше с малцина. Сега и това беше на моя гръб и силно ме притесняваше.

Най-накрая идваше мисълта, че от утре в продължение на четири седмици щях да бъда шеф на „Интернешънъл“ със сто и петнайсет подчинени мъже и жени, и двеста и трима клиента, които можеха да ми пишат или да телефонираат за своите проблеми във всяка минута от работния ден, очаквайки да получат отговор незабавно. До момента

тази мисъл не ме беше разтревожила, защото знаех, че ако нещата тръгнат зле, винаги можех да отида при Ейткън и да му прехвърля, неприятностите. Аз все още можех да направя това, но, разбира се, ако го сторех, нямаше да струвам и пукнат петак в очите му. Човек със счупен крак не иска да се занимава с нищо друго, освен с аварийни ситуации, а това също ме тревожеше.

Докато лежах в леглото в осветената от луната стая и слушах шума на прибоя, всички тези проблеми изглеждаха доста обезкуражителни, докато не ги погледнах реално. В този момент осъзнах, че истинската причина да се обливам в пот в полумрака беше образът на госпожа Ейткън, застанала пред огледалото, който не можех да изгоня от съзнанието си.

Ето защо не можех да заспя — представях си как повдига гъстата, кестенява коса от белите си рамене, формата на гърдите ѝ под ефирната дреха, нейната млада, свежа красота. Мисълта, че е съпруга на Ейткън и горещото желание, което изпитвах към нея, не ми даваха покой.

Защо Ейткън се беше оженил за нея — момиче, достатъчно младо, за да бъде негова дъщеря? Непрекъснато си задавах този въпрос. Не по-малко интересно беше защо тя се беше омъжила за него. Без съмнение нито едно младо момиче не би могло да се влюби в мъж като Ейткън.

Не мислете, че не се опитах да изляза от това състояние. Направих всичко възможно, за да спра да мисля за нея. Казвах си, че е съпруга на Ейткън и следователно е неприкосновена. Тя не беше за мен. Това не беше възможно. Бях луд да мисля за нея по този начин, но това не помогна. Тази нощ не спях много. Просто не можех да спра да мисля за нея.

На другата сутрин пристигнах в офиса след девет, тъкмо когато Пат влезаше в бързия асансьор, и се присъединих към нея. Други служители ни бяха притиснали до стената. Усмиввахме се един на друг, но си мълчахме, защото около нас беше пълно със слушатели. Чак когато влязохме в офиса, ѝ казах за проекта „Ню Йорк“. Тя възкликна:

— О, Чес, това е прекрасно! Винаги съм се чудила защо той не започне самостоятелен бизнес, и то точно в Ню Йорк. Само като си помисля, че ти ще бъдеш шеф!

— Не е сигурно. Ако оплескам нещата тук, ще изхвърча.

— Няма да оплескаш нищо. Ще се справиш. Не трябва дори да допускаш подобна мисъл.

— Ще имам нужда от теб в Ню Йорк, Пат. Не бих могъл да се справя там без теб.

Очите ѝ светнаха:

— Не можеш да ме спреш да дойда там. Винаги съм искала да работя в Ню Йорк.

Докато преглеждах пощата, около мен се завъртя Джо Фелоуз.

— Хей, шефе — ухили се той. — Как е дъртият?

— Единствената разлика беше, че лежеше на леглото и не крачеше напред-назад. Слушай, Джо, зает съм. След няколко минути започва съвещанието. Какво искаш?

Джо седна на ъгъла на бюрото ми.

— Отпусни се, приятел. Нищо няма да се случи там. Единственото, което искам, е да ми кажеш, че дъртият се е гърчил в болки. Харесва ми да си мисля как страда. Обзалагам се, че е опищял цялата къща.

— Нищо такова. Той е истински стоик. Съжалявам, че те разочаровам, Джо, а сега, ако се разкараш, ще мога да прегледам пощата.

Джо не помръдна. Изгледа ме озадачено.

— Изглеждаш притеснен. Какво те мъчи?

Работехме заедно от две години и ми допаднаше. Той беше най-добрият художник в занаята. Често беше казвал, че би желал аз да му бъда шеф вместо Ейткън и ако някога изобщо реша да започна самостоятелно, би се присъединил към мен.

Така че му казах за проекта „Ню Йорк“.

— Това е прекрасно! — каза той, когато свърших. — Ти, Пат и аз можем да направим световен екип. Ако не получиш тази работа, Чес, ще те удуша.

— Ще се старая с всички сили тогава — ухилих се аз.

Той слезе от бюрото.

— Видя ли жената на Ейткън, когато беше в къщата?

Усетих, че ми става горещо. Събирах някакви документи, така че не ми се наложи да го погледна, иначе мисля, че щях да се издам.

— Жена му? — опитах се да прозвучи небрежно. — Не, не я видях.

— Пропуснал си. Оха! Какво парче! Само веднъж съм я зървал, но оттогава насам все ми се присънва.

Вече се бях овладял достатъчно, за да погледна нагоре и да посрещна погледа му.

— Какво ѝ е толкова специалното?

— Почакай, докато я видиш, тогава ще разбереш, че си задал най-тъпия въпрос на годината. Какво ѝ е специалното? Едно е сигурно, че в кутрето ѝ има повече сексапил, отколкото във всяко друго момиче, което съм виждал. Едва ли е на повече от двацет, а колко е красива! Умирам, като си помисля, че е омъжена за този просмукан с уиски, коравосърдечен, стар киселак.

— Откъде знаеш, че тя не е щастлива с него?

— Ако ти беше млад и красив, щеше ли да бъдеш щастлив с Ейткън? — ухили се Джо. — Това е същата прастара история. Единствената причина, поради която тя би могла да се омъжи за него, е чековата му книжка. Сега тя живее в къща с дванайсет спални, може да украси сладкото си вратле с диамантена огърлица. Тя притежава целия Ейткън, но се обзалагам, че не е щастлива.

— Знаеш ли, странно е, но не си спомням да съм чул, че е женен. Откъде се появи тя?

— Не знам. От предния ред на някой весел хор, предполагам. Той се ожени за нея една година преди да дойдеш при нас. Едва ли е имала седемнайсет, когато я е вързал. Говореше се, че я е грабнал от люлката. Както и да е, оглеждай се за нея, заслужава си да я видиш.

— Няма ли да спреш с клюките и да излезеш оттук? Остават ми само десет минути до съвещанието.

Тогава нямах време да размисля върху това, което Джо каза, но по-късно го направих. Почувствах се много зле при мисълта, че се е продала за парите на Ейткън. Бях сигурен, че Джо е прав. Не можеше да има друга причина за брака им.

Към три следобед се обадох на Ейткън. Чувствах се като изстискан лимон. Съвещанието се оказа по-тежко, отколкото очаквах, а Темпълман, като видя, че Ейткън го няма, за да го държи под контрол, започна да стреля с тежката артилерия. Но аз се оправих с него, а също

и с останалите от съвета. Най-накрая ги накарах да приемат точките както Ейткън желаше, а това само по себе си беше голям триумф.

Така че телефонирах на Ейткън, преди дори да се върна в офиса си. Телефонът едва беше иззвънял, когато чух изщракване и един момичешки глас каза:

— Ало? Кой там?

Знаех, че е тя и звукът на гласа ѝ спря дъха ми. За момент онемях и седях неподвижен, със слушалката на ухото, заслушан в лекото ѝ дишане.

— Ало? Кой е там?

— Тук е Честър Скот — успях да изрека. — Може ли да говоря с г-н Ейткън?

— Г-н Скот? Ами да, разбира се. Почакайте малко. Той ви очаква.

— Как е той? — попитах аз, защото исках да чуя отново този мек, вълнуващ глас.

— Справя се много добре — дали си въобразих, че в гласа ѝ нямаше ентузиазъм? — Лекарят е много доволен от него.

Тя изключи апарата и Ейткън се обади.

II

Пристигнах в „Гейбълз“ малко след осем часа. Докато карах към къщата, се чудех дали ще я видя отново. При мисълта за нея устата ми пресъхваше, а сърцето ми биеше тежко и неравномерно. Когато пристигнах, видях, че някой беше изгасил осветлението в градината и на басейна, но къщата въпреки това изглеждаше внушителна на суровата лунна светлина. Оставих колата пред входната врата, качих се по стълбите и натиснах звънеца. След обичайното забавяне Уоткинс отвори вратата.

— Добър вечер, сър — поздрави той. — Хубава нощ.

— Да — съгласих се аз и минах покрай него в антрето.

— Как е г-н Ейткън?

— Сравнително добре, бих казал. Може би е малко нервен тази вечер. Ако позволите, сър, на ваше място не бих останал по-дълго от необходимото.

— Ще свърша колкото може по-бързо.

— Много мило от ваша страна, сър.

Качихме се в асансьора. Старецът дишаше тежко и можех да чуя скърцането на колосаната предница на ризата му всеки път, когато си поемеше въздух.

Ейткън стоеше подпрян на възглавници в кревата с пура между зъбите. Върху коленете му лежах няколко финансови вестника, а един молив и бележник стояха отстрани. Изглеждаше леко зачервен, а светлината от лампата до леглото се отразяваше в капчиците пот по челото му. Устата му беше увиснала в ъглите, а очите му гледаха мрачно. Не изглеждаше толкова добре, колкото предната вечер.

— Влизай, Скот — изръмжа той раздражено.

Приближих се към леглото и седнах на фотьойла.

— Как е кракът? — попитах аз, без да го поглеждам, като се съсредоточих в отварянето на куфарчето, което носех със себе си.

— Добре е — той помете финансовите вестници от леглото на пода. — Хамилтън ми се обади. Казва, че си свършил добра работа на

съвещанието.

— Радвам се, че така мисли. Не се справих с Темпълман чак толкова добре. Той доста ме затрудни.

Устата на Ейткън се изкриви в усмивка.

— Добре си се справил с него. Хамилтън ми каза. Старият глупак си е тръгнал сконфузен. В теб ли е протоколът?

Подадох му го.

— Докато го чета, си сипи една чаша. Дай и на мен също.

Той махна към колекцията от бутилки и чаши, които стояха на масата до стената.

— Дай ми едно уиски, искам да кажа: налей уиски в чашата.

Тонът му не позволяваше противоречие, затова отидох до масата и приготвих две чаши. Той се втренчи в своята и веждите му се отпуснаха надолу. Приличаше на побеснял се бик.

— Казах ти: сипи уиски в чашата! Не ме ли чу?

Върнах се при масата, ливнах още уиски в чашата и му я подадох. Той я пие, фиксира я с поглед и я изпи на екс. За известно време я задържа, зареян някъде над главата ми и накрая я бутна в ръцете ми.

— Сипи ми още една и ела да седнеш.

Повторих дозата, сложих питието на масата до него и седнах. Погледите ни се срещнаха и той изведнъж се ухили.

— Не се връзвай, Скот. Като счупиш крак, си безпомощен. В тази къща има заговор да ме третират като болен. Цял ден те чакам да дойдеш и да ми сипеш едно.

— Помислих, че може да ви се е случило нещо много лошо.

— Така ли? — той се засмя. — Остави ме аз да преценя това.

Той взе протокола.

— Запали, ако искаш.

Запалих една цигара и отпих от скоча. Бяха му необходими около десет минути, за да прочете протокола, след това пусна листовите на коленете си, посегна към чашата и отпи.

— Много добро начало — каза той — нещо повече, аз самият не бих могъл да се справя с тях по-добре. Ако върви така, работата в Ню Йорк е твоя.

И това ако не беше похвала!

— Сега да видим как ще се възползваш от отстъпките, които сме спечелили от тях. Какви са твоите идеи?

Бях предвидил, че може да зададе този въпрос и го бях обсъдил с ръководителите на отдели, преди да тръгна от офиса, така че не се изненадах.

През следващия половин час обяснявах идеите си. Той лежеше неподвижно, слушаше, отпиваше от уискито и от време на време кимаше с глава. Бях съвсем сигурен, че говоря правилни неща. Когато свърших, той каза:

— Не е лошо, хич не е лошо. А сега ще ти кажа един по-добър начин.

Сега беше мой ред да го изслушам и това беше истински урок. Той използва всички мои идеи, но малко по-различно и аз сам открих къде греша. Моето решение на проблема беше много скъпо, а неговото ни спестяваше десет процента, което го правеше по-добър бизнесмен от мен. Вече минаваше девет часа и аз си спомних за предупреждението на Уоткинс да съкратя посещението си.

— О'кей, сър — казах аз и започнах да прибирам документите в куфарчето си. — Аз ще се погрижа за всичко. А сега, ако нямате нищо против, аз трябва да бягам. Имам среща в десет.

Той се ухили.

— Ти си лъжец, Скот. Сигурно слушаш онзи стар глупак — Уоткинс. Но това няма значение. Тръгвай. Ела да ме видиш утре в осем.

Той допи уискито си и докато оставяше чашата си, ме попита:

— Имаш ли си момиче, Скот?

Въпросът ме изненада. Няколко листа ми се изплъзнаха и паднаха на пода. Наведох се да ги взема и казах:

— Нищо по-специално, сър, ако това имате предвид.

— Нямам това предвид. Един мъж има нужда от жена от време на време. Не се заплитай с тях, използвай ги. Затова са създадени.

Циничният му тон ме раздразни.

— Не искам да работиш непрекъснато. Искам да си почиваш също. Може би вече си живял достатъчно дълго, за да научиш, че една жена може да бъде доста задоволителна форма на отдих, при условие, че не ѝ позволиш да се вкопчи в тебе. Позволи ѝ да го направи и си свършен.

— Да, сър — казах аз и натъпках листовете хартия обратно в куфарчето. Бях изненадан. Не очаквах такова нещо от него. Цинизмът му ме ядоса. — Ще мина утре в осем.

Той се отпусна назад върху възглавниците, без да сваля погледа си от мен.

— Освобождавам те за уикенда. Не искам да те виждам в петък вечер. Обади ми се в понеделник сутринта. Какво сме днес — вторник? Направи си планове за уикенда, Скот. Искам да си отдъхнеш. Играеш ли голф?

Казах, че играя.

— Най-хубавата игра на света, ако не я приемаш насериозно. Голфът е като жените. Приеми едно от двете насериозно, остави ги да ти влязат под кожата и с теб е свършено. Какви са ти резултатите?

Казах, че в най-добрите си дни изкарвам по 72. Той ме зяпна така, сякаш ме виждаше за пръв път.

— Но ти си голям играч!

— Няма начин. Играя от петгодишен. Моят старец беше луд по голфа. Той дори накара майка ми да играе.

Лека-полека тръгнах към вратата.

— Ще бъда тук утре вечер в осем.

— Ще те чакам, Скот — той все още ме гледаше преценяващо. — Уреди си да играеш голф през уикенда — суровата му уста се изкриви в отблъскваща усмивчица. — След това си намери една хубавица за вечерта. Голфът и жените са двете най-добри развлечения в този живот.

Бях доволен, че излизам от стаята. Цинизмът му остави неприятен вкус в устата ми и аз се двоумях дали да взема асансьора или да сляза по стълбите. Тогава нейният образ пред огледалото изплува в съзнанието ми и се насочих към стълбите. После спрях и погледнах надолу към площадката. Беше тъмно, прониза ме остра болка на разочарование. Тогава се сетих, че е само девет и десет. Беше малко вероятно тя да е в спалнята си по това време. Върнах се и слязох с асансьора до първия етаж. Уоткинс ме чакаше в антрето.

— Не мисля, че г-н Ейткън изглежда много добре тази вечер — казах аз, докато вървахме към вратата.

— Малко е неспокоен, сър. Предполагам, че това трябва да се очаква.

— Да, ще бъде тук отново утре вечер.

— Сигурен съм, че г-н Ейткън очаква с нетърпение вашите визити — каза той, докато отваряше вратата.

Взехме си довиждане и излязох навън в горещата лунна нощ. Голямата врата се затвори след мен. Тръгнах бавно надолу по стълбите към мястото, където бях оставил кадилака. На последното стъпало се обърнах и погледнах към къщата. Освен стаята на Ейткън, която светеше, всички останали безчетни прозорци приличаха на бляскави черни очи, взиращи се в мен. Почудих се къде ли е тя. Навън ли беше или някъде в къщата? Целия ден бях чакал този шанс, за да я видя отново. Наложих ми се да направя съзнателно усилие, за да не остана там, загледан в къщата с надеждата, че някой прозорец може да светне и тя да се покаже. От опит знаех, че госпожа Хепъл, а дори и Уоткинс ме наблюдават през някой от тъмните прозорци. Сега не беше моментът да стоя и да се взирам, така че отидох до колата, отворих вратата, метнах куфарчето на задната седалка и се плъзнах зад кормилото.

Тя беше там. Седнала до мен, с ръце кръстосани в скута. Въпреки ме в колата беше тъмно, можех да различа формата на главата ѝ, която беше леко наклонена към мен. Знаех, че е тя.

Не можеше да бъде никой друг, иначе нямаше да се чувствам така. Сърцето ми нямаше да бие така учестено. В продължение на пет секунди я наблюдавах, вдишвах нежната миризма на парфюма ѝ, слушах лекото ѝ дишане и през тези пет секунди всичко около мен загуби ясните си очертания.

Този момент от живота ми ще остане незабравим.

* * *

— Хелюу! Стреснах ли ви? Не мислех, че ще излезете толкова бързо.

— Може и да сте — гласът ми беше одрезгавял. — Не очаквах...

Тя се засмя.

— Това вашата кола ли е?

— Да.

— Хубава е. Луда съм по колите. Като я видях, не можах да се въздържа да не вляза. Харесва ми повече от бентлито на Роджър. Обзалагам се, че е бърза.

— Да, доста е бърза.

Тя се облегна назад и се загледа в тавана. Лунната светлина, проникваща през отворения прозорец очерта профила ѝ. Изглеждаше чудно красива.

— Роджър ми разказа за вас. Спомена, че вие ще бъдете новият му партньор.

— Не е абсолютно сигурно.

Седях като бастун, със стиснати юмруци на коленете, все още неспособен да преглътна изненадата, че тя е в колата ми и разговаря с мен така, сякаш се познаваме цял живот.

— Той ми каза, че е. Бихте ли искали да живеете в Ню Йорк?

— Много.

— Колко ми се иска да живея там!

Тя повдигна ръце и сплете пръсти зад главата си. Видях как гърдите ѝ се повдигнаха и опънаха финия вълнен пуловер, с който беше облечена.

— В Палм Сити е ужасно скучно, не мислите ли?

— Без съмнение за човек на вашата възраст.

Тя се обърна към мен и ме изгледа.

— Говорите така, сякаш сте стар, а не сте. Още нямате трийсет, нали?

— Трийсет и една.

— Трябва да сте ужасно умен. Роджър каза, че ще участвате с двайсет хиляди долара в бизнеса. Откъде имате всички тези пари, след като сте само на трийсет и една?

— Повечето получих от баща си. Останалите спестих.

— Искате да вложите всичките в бизнеса на Роджър?

Бях смутен от нейните спокойни, директни въпроси.

— Доста ви интересуват тези неща.

— Наистина — усмихна се тя. — Винаги ми е било интересно как мъжете правят пари. Единственият сигурен начин за едно момиче да забогатее, е да се омъжи. Мъжете могат сами да изкарват пари. Мисля, че това е много по-приемлив начин. Разбира се, вие сте имали късмет, че баща ви е оставил нещо.

— Предполагам.

Тя се наведе напред и опря ръката си на таблото.

— Обичам тази кола. Ще ме научите ли да карам?

— Няма нищо за учене — казах аз неуверено. — Автоматична е. Натискате газта и тръгва сама.

Тя ме погледна.

— Може и да не повярвате, но никога не съм карала кола. Роджър не ми дава да докосна нито една от неговите, а има четири.

— Защо така?

— Защото е вещоман. Ако искам да отида някъде, се качвам на велосипеда. Не е ли невероятно! Оправдава се с това, че не мога да карам. Ако се науча, тогава ще се наложи да ми даде някоя от колите. Ще ме научите ли?

Отговорих без колебание:

— Ами да, ако точно това искате.

Тя обгърна коленете си с ръце и ги сви под брадичката. Сега забелязах, че носи светъл трикотажен панталон.

— Повече от всичко на света искам да се науча да карам. Ще започнем ли веднага, или имате някаква друга работа.

— Искате да кажете сега?

— Да, ако можете да отделите време.

— Добре, чудесно. По-добре да си сменим местата — тръгнах да излизам от колата, но тя ме спря, като докосна с ръка сакото ми. По гръбнака ми премина гореща вълна.

— Не тук. Ще ни видят и ще кажат на Роджър. Хайде да отидем някъде далече от хорските очи.

— Кого имате предвид?

— Госпожа Хепъл и Уоткинс. Познавате ли г-жа Хепъл?

— Да.

— Не я харесвам. Непрекъснато слухти, не мислите ли?

— Не мога да кажа. Само я видях снощи. Не съм говорил с нея.

— Тя не ме одобрява. Обича да ми създава проблеми, а Роджър я слуша.

Изведнъж осъзнах опасността.

— Щом като господин Ейткън не иска да се научите да карате...

Тя сложи ръка върху моята и това ме накара да прекъсна.

— Не ми казвайте, че вие сте още един от тези, които се страхуват от него. Ако е така, ще си намеря друг учител.

— Не че се страхувам от него, но не ми се ще да върша нещо против волята му.

Тя леко наклони глава и ме погледна изпитателно.

— А моята воля нищо ли не значи?

Спогледахме се и аз запалих колата.

— Щом искате да се научите да карате, ще ви покажа как — казах аз с разтуптяно сърце.

Преместих лоста на „драйв“ и настъпих газта. Колата изхвърча по алеята като куршум. На портала се изправих на спирачките и щом гумите зацепиха, завих по шосето и пак надух здраво. Около пет минути карах бързо. Стрелката на километража играеше около сто и петдесет, после намалих, отклоних се в един второстепенен път и спрях.

— Боже! — възкликна тя леко задъхана. — Наистина можете да карате! Никой досега не ме е возил толкова бързо.

Излязох и заобиколих колата.

— Преместете се — казах аз, докато отварях другата врата. — Не можете да карате там, където сте седнала.

Тя се прехвърли на другата седалка, аз влязох и седнах на нейната. Усетих топлината на тялото ѝ от седалката и кръвта ми кипна.

— Вижте, много е лесно. Тук е лостът за скоростите. Трябва само да го включите, ето така, и да натиснете педала с десния крак. Когато искате да спрете, освобождавате този педал и натискате онзи, големия отляво. Това е спирачката. Ясно?

— То било лесно — каза тя и с едно движение включи скоростите и настъпи здраво газта.

Колата изхвърча като луда. Тя нямаше абсолютно никаква представа как се управлява автомобил. Съмнявам се дали изобщо гледаше къде кара. За две-три секунди така се слисах, че не можах да реагирай. През това време излетяхме от пътя, нагазихме в тревата, колата се плъзна и забуксува, после отново изскочихме на пътя. Тъкмо се бяхме устремили към живия плет от другата страна на пътя, когато сграбчих кормилото и го изправих.

— Махнете си крака от газта! — изкрещях аз и успях да я изритам от педала.

Все още с кормилото в ръце стъпих на спирачката и спрях рязко. Това бяха шеметни секунди. Още малко и щяхме да се смачкаме. Изгасих двигателя и се обърнах към нея. Лунната светлина влизаше през отворения прозорец, така че я виждах ясно. Стоеше абсолютно невъзмутима и се усмихваше. Беше толкова красива, че останах без дъх.

— Мощна е — каза тя. — Бях малко несръчна, нали? Не трябваше да натискам газта толкова силно. Хайде да опитаме пак.

— Чакайте малко — прекъснах я аз. — Това е ужасен начин за самоубийство. Недейте да се изправяте на педала...

— Знам — отвърна тя нетърпеливо. — Не е нужно да ми казвате. Натиснах много силно. Хайде да опитаме отново.

— Имате ли нещо против да гледате пътя, докато колата е в движение? Целта е да я задържите права.

Тя ме погледна бързо и се засмя.

— Бях изненадана. Не мислех, че е толкова мощна.

— Същото мога да кажа и аз — включих двигателя. — Сега много внимателно, полекичка с газта.

— Знам.

Тя превключи на скорост и потегли рязко с около трийсет километра в час. Отново демонстрира невежеството си. Изскочихме в тревата и после отново на пътя, само че този път се движехме с разумна скорост и аз можах да удържа колата. Задържах ръката си на кормилото и около трийсет метра не се отклонихме.

— Не виждам как ще се науча, ако вие вършите всичко — каза тя и отблъсна ръката ми.

Тутакси се устремихме към живия плет. Сложих си крака на спирачките и спрях колата точно навреме.

— Май не ви се удава. Г-н Ейткън някога учил ли ви е да карате?

— Роджър? — тя се засмя. — О, не, той не би имал търпение.

— Опитвайте се да карате прекалено бързо и не гледате пътя. Хайде да тръгнем отново, но много по-бавно.

Този път тя успя да задържи колата в продължение на около сто метра с 20 км в час точно по средата на пътя.

— Това е то. Така е добре. Продължавайте така и ще започнете да усещате нещата.

Тогава видях да се приближават към нас фаровете на бързо движеща се кола.

— Отдръпнете се вдясно. Гледайте пътя. Карайте бавно.

Тя сви много рязко и много силно, колелата изскочиха от пътя. Наближаващата кола смени на къси. Бях сигурен, че ще опита да върне колата на пътя и да навлезе в насрещното платно, затова стъпих на спирачката и заковах колата. Другият автомобил профуча и изчезна в тъмнината.

— Защо не ме оставихте аз да го направя? — попита тя нетърпеливо. — Щях да се оправя.

— Да, но това е единствената кола, която имам.

Тя се обърна към мен и се засмя.

— Забавно е. Ужасно ми харесва. Знам, че много скоро ще мога да карам. Ще ми давате ли понякога колата си, ако Роджър не ми позволи да използвам неговите?

— Ще имате нужда от още няколко урока, преди да тръгнете соло.

— Но когато се науча, ще ми давате ли тази кола?

— Добре, но ще е много трудно. Ходя с нея на работа всеки ден.

— Може би, когато я поискам, ще опитате да хванете рейса.

— Това е идея, но аз не си падам много по рейсовете. Освен това колата ми е необходима, когато съм на работа.

— При много специални случаи можете да вземете и такси, нали?

— Може би.

Тя се взря в мен и каза тихо:

— Опитвайте се да кажете, че не искате да ми дадете колата. Това е истината, нали?

А истината беше, че бях готов да ѝ я дам, стига да ме беше помолила — чак дотам бях стигнал.

— Не е така. Просто се страхувам, че ще се ударите някъде или някой друг ще ви удари. Нужна ви е много практика, преди да тръгнете сама. Както и да е, къде искате да ходите?

— Никъде по-специално. Просто искам да карам. Искам да чувам свистенето на въздуха и да се движа бързо. Винаги съм мечтала за това.

— О'кей, когато свикнете с тази кола, ще ви я дам.

Тя сложи ръцете си върху моите. Допирът на хладната ѝ кожа ме възбуди.

— Наистина ли?

— Да, наистина.

— Мога да взема колата, когато поискам? Всичко, което трябва да направя, е да ви се обадя по телефона и да ви кажа за кога я искам и вие ще ми я дадете?

— Това е всичко, което трябва да направите.

— Честно?

— Да, честно.

Тя спря погледа си върху мен за момент и после нежно потупа ръката ми.

— Мисля, че сте най-милият човек, когото съм срещала.

— Едва ли — казах аз с дрезгав глас. — Ако искате колата, можете да я имате. Хайде отново да покараме. Да видим дали сега ще се оправите по-добре от предния път.

— Да — каза тя и включи двигателя.

Потеглихме и сега тя караше много добре. Дори когато две коли профучаха покрай нея, не се отклони от посоката на движение.

— Вече започвам да схващам. Усещам колата.

Тя увеличи скоростта. Леко се приближих към нея, за да сграбча кормилото, ако се наложи. Кракът ми се насочи към спирачката, но тя се движеше все направо, а след няколко секунди просто издуха двигателя. Стрелката на километража отскочи към сто и трийсет.

— По-добре отпуснете малко. Много бързо карате.

— Прекрасно е! — възкликна тя. — Винаги съм искала да карам така. Каква кола! Истинска прелест!

— Сега намалете! — казах остро и леко докоснах спирачката.

Една кола изскочи от тъмнината със заслепяващи фарове и започна да приближава. Изведнъж се оказахме по средата на пътя. Аз забих спирачките.

— Свийте вдясно!

Тя зави прекалено рязко. Ако не бях стъпил здраво на спирачките, щяхме да излезем от пътя и да се преобърнем. Сграбчих кормилото и изправих колата тъкмо когато отсрещната кола изсвистя покрай нас с натиснат клаксон.

Спрях кадилака.

— Защо направихте това? — попита тя и ме погледна. — Аз се движех добре.

— Без съмнение!

Това беше достатъчно за една нощ. Нервите ми се скъсаха.

— Това, от което имате нужда, е практика. За тази вечер стига. Сега аз ще карам.

— Е, добре — тя се взря в часовника на таблото. — Божичко! Трябва да се връщам. Той ще започне да се чуди къде съм.

Тези думи прозвучаха съзаклятнически и предизвикаха горчиво-сладко усещане у мен.

— Ще карате ли наистина бързо? — продължи тя, докато сменяхме местата си. — Наистина бързо!

Натиснах газта. След няколко секунди кадилакът цепеше нощта със сто и шейсет. Тя прегърна коленете си и се взря през предното стъкло в двете големи петна светлина, които бягаха пред нас. Стори ми се, че се опиянява от скоростта и се наслаждава. Достигнахме портала на „Гейбълз“ в единайсет без двайсет. Когато спрях, тя въздъхна дълбоко.

— Вие можете да карате. Наистина можете. Беше прекрасно. Толкова ми хареса, че не бих искала да има край. Кога ще бъде вторият ми урок?

Аз се поколебах малко. Дълбоко в себе си знаех, че това е опасно.

— Слушайте, не искам да ви вкарвам в беля. Ако мъжът ви наистина не иска да се научите...

Тя докосна китката ми с хладните си пръсти.

— Той никога няма да разбере. Как би могъл?

От допира на кожата ѝ се замаях и напълно обезумях.

— Ще бъда тук утре вечер в осем. Сигурно ще приключи малко след девет.

— Ще чакам в колата — тя отвори вратата и слезе. — Не знаете какво удоволствие ми доставихте. Толкова ми е скучно тук! Но това беше най-хубавата и най-въълнуващата вечер, която някога съм преживявала. Беше страхотно!

На студената лунна светлина видях, че панталоните ѝ са лимоненожълти, а пуловерът е зелен. Формите под него ме накараха да затая дъх.

— Казвам се Люсил. Ще запомните ли името ми?

Казах, че ще го запомня. Тя ми се усмихна.

— Тогава ще се видим утре. Лека нощ.

Махна с ръка и тръгна нагоре по дългата алея към къщата. Гледах я как се отдалечава и стисках кормилото, докато кокалчетата ми побеляха. Стоях там, дишах неравномерно и се взирах, докато не я загубих от погледа си.

Беше влязла в кръвта ми като вирус — смъртоносен и опасен.

Не си спомням как съм се прибрал у дома. Нито как съм си легнал. Но с положителност знам, че не можах да заспя. Как да заспя, след като мозъкът ми беше пламнал, а часовете, които ни разделяха до следващата среща, ми се струваха цял век!

III

Следващите три дни преминаха по една и съща схема. Отивах в офиса в девет часа всяка сутрин, тръгнах си в седем, вечерях на крак в един италиански ресторант по пътя към „Гейбълз“ и пристигах там в осем часа. Оставах при Ейткън час и половина. Там обсъждахме събитията от деня, преглеждахме писмата, които бяха от негова компетенция. След това отивах при кадилака, където Люсил ме чакаше.

Това беше моментът, заради който живеех. Останалото време беше просто една досадна суетня, която трябваше да свърши колкото може по-бързо. Истинският живот започваше за мен след сбогуването с Уоткинс и затварянето на входната врата.

С Люсил кръстосвахме второстепенните пътища от девет в половина до единайсет. Не разговаряхме много, защото тя трябваше да се концентрира върху шофирането. Открих, че се разсейва и лесно губи контрол над колата, когато ѝ говоря. Освен това очевидно тя толкова много се наслаждаваше, докато караше кадилака, че изобщо не желаше каквото и да било прекъсване на това удоволствие. Разговаряхме пет-десет минути, само когато спирахме пред големия железен портал на „Гейбълз“, преди раздяла.

През тези три вечери, прекарани с нея, любовта ми достигна предела, след който трябваше да прилагам цялото си самообладание, за да не издам чувствата си. Тя с нищо не ме поощри. Отнасяше се с мен като с приятел, когото харесва, бях сигурен, че ме харесва. Личеше си от начина, по който разговаряше с мен и ме гледаше, но това беше всичко. Моето отношение към нея ми създаваше грижи. Знаех, че и при най-малкия знак от нейна страна нямаше да устоя на изкушението да я любя.

Знаех, че си играя с огъня. Бях сигурен, че ако Ейткън разбере какво става, ще ме изхвърли от фирмата. Тя беше споменала, че е властен, а и аз самият вече го познавах достатъчно добре, за да ми бъде

ясно, че той не би търпял и за момент да задилям жена му, без значение колко платонични бяха чувствата ѝ към мен.

Непрекъснато си повтарях, че трябва да сложа край на това, преди да е станало късно, после се опитвах да убедя сам себе си, че докато Люсил не се влюби в мен, няма нищо лошо в това уроците по кормуване да продължат.

Когато се сбогувахме за трети път, аз ѝ напомних, че няма да дойда следващата вечер.

— Г-н Ейткън ме освободи за уикенда — обясних аз.

— Това означава ли, че няма да имам урок? — попита тя и се обърна към мен.

— До понеделник вечер.

— Ще заминавате ли извън града?

— Не, няма.

— Тогава защо не дойдете както обикновено? Можете да ме почакате тук долу, а не пред къщата, стига да искате.

— Не че не искам, но да си призная, понякога се притеснявам от ситуацията — казах аз и я погледнах. — Сигурен съм, че ако мъжът ви разбере, ще се разбеснее.

Тя се засмя. Имаше най-заразителния смях, който съм чувал. Сложи двете си ръце върху моята и леко ме раздруса.

— Ще бъде просто разярен. Но на нас не ни пука, нали? Освен това той никога няма да разбере.

— Уоткинс или госпожа Хепъл могат да ни видят...

— Те никога не излизат вечер, но аз ще ти кажа какво ще направим. Ще те чакам у вас. Ще дойда с колелото. Може ли? Бих искала да видя къщата ти.

Сърцето ми заби ускорено.

— По-добре недей. Не трябва да идваш там. Ако наистина искаш да имаш урок утре, аз ще бъда тук в девет часа, но само ако ти решиш.

Тя отвори вратата и слезе от колата, после се обърна и ме погледна през отворения прозорец.

— Ще бъда тук. Чес, все още мисля, че си най-милият човек, когото познавам. Нали вече карам по-добре? Скоро ще мога да се явя на изпит за книжка, нали?

— Напредваш — отвърнах дрезгаво.

Какво ли не бих дал сега да можех да я взема в прегръдките си и да почувствам устните ѝ върху моите!

— О'кей, ще се видим утре.

У дома се отпуснах в един фотьойл с чаша двойно уиски със сода в ръката и започнах да обмислям ситуацията. Познавах я от пет вечери и знаех, че никога няма да обичам друга жена така както нея. Дали тя усещаше това или беше толкова наивна да мисли, че бих предизвикал гнева на Ейткън просто за да я науча да кара? Точно това трябваше да разбере.

Предложението ѝ да дойде при мен ме разтревожи. Бях ѝ казал, че прислужникът си тръгва малко след седем. Не беше ли това намек, че е готова да отвърне на любовта ми?

Неохотно си казах, че това е малко вероятно. Тя нито веднъж не ме накара да мисля, че за нея съм нещо повече от услужлив приятел, който я учи да шофира и който ѝ доставя голямо удоволствие, без да очаква нещо в замяна.

Не трябва да оставям нещата така, казах си аз. Трябва да открия дали тя осъзнава на какъв риск се излагам. Поставях цялото си бъдеще на карта. Ако Ейткън разбере за нас, планът „Ню Йорк“ щеше да изчезне в дим и пламъци.

Прекарах една неспокойна нощ в размишления. Бях доста раздражителен в офиса на следващата сутрин. Накрая с голямо облекчение разчистих бюрото си и взех някои документи, които исках да прегледам през уикенда. Пат, която изтърпя моята сприхавост безропотно, влезе с още няколко писма за подпис.

— За Бога! Мислех, че съм подписал всичко! — изджафках аз.

— Има още шест — каза тя и ги остави на бюрото.

Извадих си писалката и набързо надрасках подписите на писмата, след това се изправих, прибрах писалката и казах:

— Ще дойда по-рано в понеделник. Сега си тръгвам. Вече минава шест, нали?

— Наближава и половина. Отиваш ли си, Чес?

Погледнах я ядосано и се намръщих.

— Не знам. Най-вероятно. Сигурно ще поиграя голф.

— Надявам се да си починеш. Не трябва да се тревожиш толкова, Чес. Справяш се чудесно.

При друга ситуация това би ме ободрило, но сега само ме раздразни.

— Не се тревожа — отсякох рязко. — До понеделник.

Кимнах и я оставих с широко отворени, учудени очи и обида, изписана на лицето. Джо излезе от стаята си тъкмо когато минавах по коридора.

— Закарай ме до гарата, Чес.

— О'кей.

Не исках да го взимам, но не можех да му откажа. Той знаеше, че минавам покрай гарата на път за дома. Отидохме заедно до асансьора. Докато слизахме надолу, Джо ме попита:

— Ще ходиш ли при Ейткън довечера?

— Не. Освободи ме за уикенда. Взех сценария за филма на Васерман, за да го прегледам. От видяното съдя, че не е съвсем лош.

— Защо не зарежеш работата и не си починеш? — попита Джо, докато пресичахме фойето. — Станал си доста нервен. Какво те мъчи?

— Нищо не ме мъчи — отсякох аз, докато си пробивах път през тълпата на тротоара, за да стигна до кадилака.

Джо се намъкна до мен.

— През последните два дни ни скъса от заяждане. След обяд разплака Пола.

— Пола е кретен. Три пъти я помолих да ме свърже с Васерман и тя не можа да го намери.

— Оказа се, че е излязъл. Тя не може да прави чудеса.

Запалих двигателя.

— Какво става, Джо? Откога започна и ти да ме критикуваш?

— Хайде де — каза Джо и се отпусна в меката седалка. — Сега е мой ред. Е, добре, приятелче, ако мислиш, че така се става важна клечка, давай, не те спирам. Но по-добре последвай съвета ми и се опитай да разпуснеш. Прекалено много разчиташ на работата.

Знаех, че е прав и изведнъж се засрамах от себе си.

— Добре, извинявай, Джо. Ще се оправя след уикенда.

— Предполагам, че и аз щях да бъда същият — каза Джо великодушно. — Сега работата ти е доста тежка — той смени темата и продължи: — Знаеш ли? Завиждам ти за колата — жестока е!

— Винаги съм мечтал за „кади“. Скъпо ми струва, но си заслужава всеки цент. Въпреки че я имам от година и половина, все още не мога да ѝ се нарадвам.

— И аз нямаше да мога. Щом работата в Ню Йорк узрее и ако Ейткън ми вдигне заплатата, смятам да си купя една за капак на всичко.

— Стига да получим тази работа, Джо, аз ще се погрижа да получиш повишение.

— Какви са изгледите? Той говори ли пак за това?

— Да, снощи. Мисля, че работата е опечена. Попита ме кога най-рано мога да събера парите.

— Мислиш ли, че е добре да инвестираш парите си при него, Чес?

— Без съмнение. Бизнесът в Ню Йорк не може да не потръгне. Ако имам дял, ще получавам пет процента от общата печалба плюс заплатата. Трябва да съм луд, за да изпусна такъв шанс. Освен това аз ще ръководя бизнеса повече или по-малко самостоятелно, така че ще мога да защитавам парите си.

— Ех, защо няхах и аз малко сухо! Пет процента от печалбата! Ти ще станеш богат, Чес!

Ръцете ми стиснаха кормилото.

Мога да стана богат, ако не ме разкрият — помислих си аз. Дори можех да забогатяя толкова, че да измъкна Люсил от Ейткън.

— Е, много зависи от това как ръководим работата, Джо.

— Кога ще можеш да събереш мангизите?

— Казал съм на брокерите си да разпродават. Би трябвало да ги имам след няколко дни. Пазарът е подходящ. И това е късмет — можеше да се запече.

Наближихме гарата и аз намалих.

— Благодаря, Чес — каза Джо, докато слизаше от колата. — Може би някой ден ще я купя от теб — той потупа кадилака. — Ти ще можеш да си вземеш „Елдорадо“, когато заминеш в Ню Йорк. Имаш ли нещо против да ми я продадеш?

— Почакай да събереш парите — казах аз и се ухилих — но може и да стане, Чес. Приятен уикенд.

Тръгнах бързо към дома.

* * *

В девет без една минута спрях пред високата порта от ковано желязо. Люсил ме чакаше в сянката. Отворих вратата на шофьора широко, докато тя идваше към мен. Като излезе от тъмното на студената лунна светлина, видях, че носи бледосиня клоширана рокля. Косата ѝ беше завързана с тясна панделка. Беше достатъчно хубава, за да завърти главата на всеки мъж. Тя се плъзна зад кормилото, а аз се преместих на другата седалка.

— Здравей — каза тя и ми се усмихна. — Ти си изключително точен. Харесва ли ти роклята ми? Облякох я специално заради теб.

— Страхотна е, а и ти изглеждаш страхотно.

Тя доволно се засмя.

— Така ли мислиш? Наистина ли мислиш така?

— Да.

Може би нещо в гласа ми я изплаши. Тя бързо ме погледна, но аз бях с гръб към луната и не можа да види лицето ми.

— Сега къде ще ходим? Хайде да слезем до морето.

— Добре.

Тази нощ тя като че ли не беше в настроение да вдига скорости. Не качи повече от четиридесет и кара доста добре. Отклонихме се от магистралата и тръгнахме по едно второстепенно шосе. Стигнахме до тесен коларски път, който слизаше до морето. Тя си тананикаше тихо докато караше, беше спокойна и вече не стискаше кормилото до посиняване. Сърцето ми се сви, като видях, че скоро, ще бъде достатъчно умела, за да се яви на изпит за книжка, а уроците ще свършат.

Движихме се бавно надолу по пътя. Направихме остър завой и видяхме пред себе си широка ивица пясък с палми и морето, което блестеше като полирано огледало на лунната светлина.

— Не е ли чудесно?

Това бяха първите ѝ думи, след като потеглихме от „Гейбълз“.

— Не можеш да си представиш какво удоволствие ми доставя тази кола, Чес. Няма друго такова усещане. Сега вече мога да карам, нали? Вече съм добра, какво ще кажеш?

— Горел-долу. Трябва ти още малко практика преди изпита. Още не си карала назад. Искаш ли да опиташ сега?

Тя поклати глава.

— Не сега.

Следвахме запустелия крайморски път. Тя намали, излезе от пътя, спря на твърдия пясък и изгаси двигателя.

Стоях неподвижен със стиснати влажни ръце. Сърцето ми биеше учестено, обгръщах с очи огромното пространство от пясък, море и палми. Плажът беше огрян от луната по цялото си протежение от няколко мили. Наоколо нямаше жива душа. Сякаш бяхме сами в целия свят.

— Отивам да плувам — каза тя и изгаси фаровете. — Ще дойдеш ли?

Не бях очаквал такова предложение и останах изненадан.

— Трябва да се учиш да караш. Нямах много време. Десет без двайсет е.

— Казах на Роджър, че отивам на кино. Не ме очаква преди полунощ. — Тя отвори вратата на колата и стъпи на пясъка. — Няма никой тук. Целият плаж е наш. Ако не искаш да плуваш, остани в колата и ме чакай.

Тя се затича към едни палми.

Известно време стоях в колата и я наблюдавах. Без съмнение този неочакван ход беше отговорът на въпроса, който ме беше измъчвал цяла нощ. Ако тя не искаше да я любя, едва ли би ме довела на това пусто място. Само за момент обърнах внимание на предупредителната лампичка, която светна ярко в съзнанието ми. Задиряш жената на Ейткън — казах си аз. — Ако не спреш сега, после може да съжаляваш цял живот.

Но това не подейства. Дишайки тежко, с разтуптяно сърце аз слязох от колата. Виждах ясно, беше стигнала до палмите. Спря, за да изрита обувките си, след това свали ципа на роклята и я смъкна надолу. Под нея имаше цял бански.

Заобиколих колата, отворих багажника и извадих две хавлии и банските ми, които винаги седяха там. Съблякох се зад колата, оставих си дрехите на пясъка, взех хавлиите и изтичах към нея. Тя вървеше бавно към морето. Когато я настигнах, се обърна и ми се усмихна.

— Знаех, че ще дойдеш. Ще ти кажа нещо. Винаги съм искала да плувам на лунна светлина, но Роджър не ми позволява. Той мисли, че е опасно.

— Ти като че ли правиш с мен всички неща, които не са ти позволени — казах аз, вървейки с нея по пясъка.

— Затова те харесвам толкова много.

След това тя се втурна напред през тънката ивица пясък и се хвърли във водата. Може и да не знаеше как се кара кола, но със сигурност плуваше отлично. Влязох след нея, но видях, че е безнадеждно да се опитвам да я настигна. След малко тя зави към брега и се върна почти толкова бързо, колкото беше изчезнала.

Тя ме заобиколи.

— Не се ли радваш, че влезе?

— Не съм сигурен.

Обърнах се на гръб и се загледах в голямата луна. Водата беше топла, но аз не бях в настроение да ѝ се наслаждавам. Очаквах с нетърпение да свърши с плуването и да излезем на брега. Тя се отдалечи, върна се отново и се задържа до мен. Почиваше си върху водата, без да приказва. Тези минути бяха най-дългите, които някога съм преживял. Накрая не издържах.

— По-добре да се връщам.

Започнах да плувам към брега, а тя ме следваше. Като излязохме от водата и тръгнахме по пясъка към мястото, където беше оставила роклята си, тя изведнъж каза:

— Какво ще правиш утре, Чес?

— Не знам... нищо специално. Може да поиграя голф.

— Чудех се дали ще можем да се срещнем. Една приятелка ме покани да излезем, но лесно мога да се измъкна и бихме могли да излезем на дълго пътешествие в провинцията.

Сега бяхме в сянката на палмите. Взех една от хавлиите и ѝ я подхвърлих. С другата започнах да си бърша косата.

— Някой може да ни види — казах аз и седнах на пясъка.

Тя стоеше до мен и бършеше ръцете си с гръб към луната.

— Можем да внимаваме. Бих могла да дойда при теб с колелото и после да караме само по странични пътища.

Усетих как усуквам хавлията с юмруци.

— Не мисля, че е благоразумно да се срещаме през деня, Люсил. Всеки може да ни види.

Тя хвърли кърпата и седна до мен. Обгърна коленете си с ръце и ги придърпа под брадичката.

— Не е ли отвратително?

— Наистина е така.

— Щеше да е забавно да излезем за цял ден с колата. Бихме могли да си направим пикник. Не мислиш ли, че можем да рискуваме?

— Искаш да рискуваме? — попитах аз с дрезгав глас.

— Не виждам кой може да ни забележи. Мога да си сложа шапка с голяма периферия и слънчеви очила. Ще си вдигна косата. Обзалагам се, че никой няма да ме познае.

— Би ли имала нещо против, Люсил, ако мъжът ти разбере?

— Ами, да.

— Какво би направил той според теб?

— Ще бъде ядосан, разбира се, но хайде да не говорим за това сега. Гледай, да предположим, че дойда при тебе. Бихме могли да прекараме деня заедно. Там е пусто, нали? Ще можем да плуваме и да хапнем навън, без никой да ни види.

— Едва ли казваш това сериозно.

Тя се замисли за малко, а после скочи на крака.

— Прав си. Хладно ми е. Ще се обличам.

Тя си взе роклята и обувките, и избяга към колата. Стоях като вкаменен, все още стискайки хавлията. Така останах може би десет минути, после я чух да ме вика.

— Чес...

Не помръднах и не се обърнах.

— Няма ли да дойдеш, Чес?

Аз пак не се обърнах. После я чух как тича по пясъка и след малко спря до мен.

— Не чуваш ли, че те викам?

Дългите ѝ стройни крака бяха на едно ниво с очите ми. Погледнах нагоре. Беше си облякла роклята, но от това, че нямаше нищо под нея, не ми стана по-леко.

— Седни, искам да си поговорим.

Тя се отпусна на пясъка малко встрани от мен и сви крака по себе си.

— Да, Чес?

— Наистина ли искаш да излезем утре с колата на пикник? Само ние двамата?

Лунната светлина осветяваше напълно лицето ѝ. Тя не скри изненадата си.

— Стори ми се, че каза...

— Няма значение какво съм казал. Искаш ли да го направим?

— Но, да, разбира се, че искам.

— О'кей, кажи на мъжа си, че искаш да прекараш деня с мен и ако той се съгласи, ще отидем.

Тя се наежи.

— Не мога да го направя. Знаеш, че не мога. Той... той не знае, че те познавам.

— Ами тогава, кажи му, че сме се запознали.

— Не разбирам — тя се наведе напред и ме загледа втренчено — изглежда си много ядосан. Какво има, Чес?

— Кажи му, че сме се запознали — повторих аз, без да я поглеждам.

— Няма да мога. Няма да остане доволен.

— Защо?

— Чес, защо не престанеш? Знаеш не по-зле от мен защо.

— Не знам. Ти ми кажи.

— Той ме ревнува и се държи глупаво с мен. Няма да разбере.

— Какво няма да разбере?

— Чес, ужасен си. Какво ти става?

— Попитах те какво няма да разбере — казах аз и я погледнах в очите. — Кажи ми какво точно той няма да разбере?

— Не обича, когато излизам с други мъже.

— Защо, няма ли ти доверие?

Тя не отговори. Стоеше наострена и се взираше в лицето ми.

— Да не би да мисли, че ще му изневериш, ако излезеш с друг мъж? — попитах аз.

— Чес, какво ти е? Защо си толкова ядосан? Защо ми говориш така?

— Дали би си помислил, че ще му изневериш, ако излезеш с мен?

— Не знам, Чес. Моля те. Това не ми харесва. Ако продължаваш така, аз си тръгвам.

— Защо не ти харесва? — извиках аз вбесен. — Защо не погледнеш истината в очите? Ти си омъжена жена, нали? Не си девственица. Сигурно знаеш за какво си мисли един мъж, когато едно момиче, хубаво като теб, го доведе на такова самотно място през нощта. Толкова ли си тъпа или ме правиш на тъп?

Тя се сепна, на лицето ѝ се появи гневна гримаса.

Аз се наведох напред и я изгледах.

— Влюбена ли си в мен, Люсил? Тя настръхна.

— Влюбена в теб? Ами, не. Какво говориш, Чес?

Бях толкова разочарован, че ми причерня. Не бях с всичкия си.

— Тогава защо ме доведе тук? Защо ми се натрапи? — извиках аз. — За какъв ме мислиш? Да не съм от камък?

— Аз ще...

Тя скочи на крака. Аз посегнах, сграбчих я за китката и рязко я дръпнах към мен. Тя падна с гръб към коленете ми. Наведох се над лицето ѝ.

— Чес, пусни ме!

— Не съм от камък.

Сърцето ми биеше в слепоочията. Опитах се да намеря устните ѝ, но тя започна да се съпротивлява и установих, че е изненадващо силна. В продължение на няколко ужасни секунди се опитах да я покоря. Но тя освободи едната си ръка и ме удари жестоко през лицето. Ударът ме отрезви. Пуснах я. Тя се изтърколи встрани и се изправи на крака. Стоях на пясъка и я наблюдавах. Дишането ми беше ускорено. Тя се обърна и затича към колата. Останах неподвижен, загледан в морето. После чух двигателя на кадилака. Бързо скочих на крака. Кадилакът тръгна.

— Люсил, недей... Люсил!

Двигателят изръмжа, после колата забоксува бясно в кръг и изскочи на плажния път.

— Люсил!

Затичах се. После спрях.

Стоях прав, със стиснати юмруци и слушах непрекъснатото ръмжене на колата, докато не заглъхна.

IV

Трябвах ми около четиридесет минути, за да се върна у дома. Докато вървах, разсъждавах върху сцената с Люсил. Казвах си, че сигурно съм полудял, за да допусна случилото се. Заслужавах си тя да отиде право при Ейткън и да му каже. Може би точно в този момент тя го правеше. Толкова ме беше яд на себе си, че вече не ми пукаше. Не можех да забравя уплахата и изненадата на лицето ѝ, когато я попитах дали ме обича, а отговорът звънтеше като удар на чук в главата ми.

Къщата ми имаше малка градинка и беше на около петдесет метра от морето. Най-близкият ми съсед беше на около четвърт миля надолу по пътя. Казваше се Джек Сийборн — богат брокер, който идваше само за един месец през лятото.

Докато се изкачвах по пътеката откъм плажа, видях, че пред колата ми има паркирана кола. След още няколко стъпки успях да разпозная моя кадилак. Тогава Люсил се появи от сянката.

— Чес...

Аз спрях изведнъж и я погледнах.

— Върнах ти колата — каза тя глухо.

Тя също беше спряла. Няколко метра ни разделяха.

— Люсил, съжалявам, наистина съжалявам. Загубих ума си.

— Не говори за това.

— Ще те закарам вкъщи.

— Може ли първо да влезем вътре? Трябва да ти кажа нещо.

— По-добре, не. Хайде, ще те закарам у дома. Можеш да ми го кажеш и в колата.

Тя повдигна гъстата си коса от раменете с движение, което странно навяваше отчаяние.

— Моля те, не може ли да вляза за секунда?

Тя стоеше изправена на лунната светлина. Изглеждаше напрегната, а в очите ѝ имаше ужас, който ме изплаши.

— Ще говорим, докато карам. Трябва да се връщаш...

Тя се олюля. Очите ѝ изведнъж се белнаха, коленете ѝ се подкосиха. Скочих напред и я хванах точно преди да падне.

— Люсил! За Бога! Какво има?!

Тя се отпусна върху мен и аз полака я оставих на земята. Коленичих до нея и я прегърнах, притиснах главата ѝ до гърдите си. Беше напълно безжизнена. На лунната светлина приличаше на бял призрак. Изглеждаше толкова зле, че се уплаших. След малко клепачите ѝ помръднаха и тя отвори очи. Погледна ме и се опита да седне.

— Внимателно. Не се движи...

Тя облегна глава на рамото ми и затвори очи. Пъхнах ръка под коленете ѝ и я повдигнах. Беше по-лека отколкото очаквах. Изобщо не ме затрудни да я пренеса нагоре по пътеката до входа на къщата.

— Вече съм по-добре. Пусни ме. Съжалявам, никога не ми се беше случвало преди.

Пуснах я на земята, като я подкрепях, докато търсех ключа. Намерих го, отворих вратата, после пак я вдигнах и я внесох в хола. Оставих я на дивана до прозореца.

— Стой спокойно — казах аз и се върнах в антрето, за да затворя вратата. После запалих осветлението в хола.

Тя лежеше неподвижно, вперила поглед в тавана. Очите ѝ приличаха на дупки, изрязани в чаршаф.

— Ще ти донеса нещо за пиене — казах аз. — Не мога да ти обясня колко съжалявам, че се държах така. Една чашка ще те съживи.

— Не искам — отвърна тя и покри лицето си с ръце.

Започна да плаче. Отидох до барчето, налях малко бренди в една чашка и ѝ го занесох.

— Изпий го. Ще се справиш.

— Не, моля те — тя обърна глава встрани. — Чес, ужасно съжалявам. Повредих колата.

— Не е нужно да припадаш заради това. Спри да плачеш. Не е нужно да плачеш само защото си ми повредила колата.

Тя се обърна настрани и ме погледна. Беше толкова бледа, че се уплаших. Чертите на лицето ѝ се бяха изострили, а очите ѝ изглеждаха огромни.

— Не исках да го направя — изричаше всичко толкова бързо, че ми беше трудно да следя мисълта ѝ. — Той ме настигна и започна да

вика. Не знаех, че е зад мен. Изгубих контрол над колата. Последва ужасен удар. Има голяма дракотина на вратата, а калникът е смачкан.

Изведнъж смразяваща хладина пропълзя по гръбнака ми.

— Какво се опитваш да ми кажеш? Да не си ударила някого?

Тя избегна погледа ми. Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Не бях виновна. Кълна се, че не бях. Той ме настигна и започна да крещи. Нямах представа, че е там, докато не започна да вика.

— Кой? Кой е викал?

— Полицията. Караше мотор. Караше успоредно с мен и викаше.

Оставих чашата, отидох до дивана и седнах до нея.

— Не се страхувай. Просто ми кажи какво стана.

Тя започна да удря юмруците си един в друг.

— Завих, когато започна да вика. Страничната част на колата го удари... — Тя млъкна и заплака отново.

Сложих ръце върху коленете си и стисках, докато пръстите ми побеляха.

— С рев нищо не се оправя — казах остро. — Какво стана, след като го удари?

Тя въздъхна на пресекулки.

— Не знам. Просто продължих. Не погледнах.

Известно време останах неподвижен. Усетих, че сърцето ми бие тежко и бавно. После казах:

— Значи не си спряла?

— Не. Уплаших се. Дойдох направо тук.

— Беше ли наранен?

— Не знам.

— Къде точно стана това?

— По пътя към плажа.

— Не го ли чу да вика след теб?

— Не. Само този ужасен удар в колата. Това беше всичко. Дойдох направо тук. Чаках те повече от половин час.

— Бързо ли караше?

— Да.

Наблюдавах я няколко секунди и после станах.

— Ще се върна след малко. Искам да погледна колата.

Прекосих стаята и отидох до бюрото. От едно от чекмеджетата извадих мощен фенер. Като излизах от стаята, тя простена отчаяно. Това смрази кръвта в жилите ми повече от всичко останало.

Слязох по пътеката до колата. На светлината на луната веднага забелязах, че левият преден калник е ударен. Когато запалих фенерчето, можах да видя размера на повредата. Фарът беше строшен, а калникът — смачкан. Имаше дълбока драскотина на вратата, където боята беше свалена. Тя продължаваше назъбена по цялата врата. Тези подробности се набиха веднага на погледа ми. После заобиколих колата. На десния заден калник имаше яркочервено петно, което блесна на светлината на фенерчето ми. Бялата ивица на гумата също беше изцапана. Не ми беше нужно много време, за да приема факта, че това е кръв. Побиха ме тръпки и ми прилоша. Изглежда беше ударила странично мотоциклета, беше съборила човека и го беше прегазила със задното колело. И не беше спряла!

Изгасих фенерчето и отстъпих назад. Потта по лицето ми беше лепкава и студена на топлия нощен въздух. Сега той вероятно беше на пътя и умираше от кръвоизлив.

Бързо се върнах в хола. Тя все още лежеше по гръб, загледана в тавана със стиснати юмруци. Дишаше като риба на сухо, учестено и неравномерно. Изглеждаше много зле. Взех чашата с бренди и отидох до нея.

— Ето, пийни от това. Хайде, няма смисъл да плачеш.

Повдигнах главата ѝ и я накарах да пийне малко. Тя отблъсна чашата и потръпна.

— Ще отида да видя какво е станало. Чакай тук. Ще се върна колкото може по-бързо.

Тя кимна, без да ме погледне. Часовникът над камината показваше единайсет без двајсет.

— Просто почакай. Няма да се бавя.

Тя пак кимна.

Оставих я и слязох при кадилака. Спрях и погледнах счупения фар и смачкания калник. Беше ми ясно, че трябва да съм луд, за да изкарам колата на пътя в това състояние. Всеки, който забележеше повредата, щеше да се сети на сутринта, като прочете във вестниците за катастрофата. И все пак имах нужда от кола, и то веднага. Тогава се сетих, че Сийборн — собственикът на къщата по-долу — държеше

една кола в гаража си за ваканцията. Бях се отбивал при него от време на време и знаех, че оставя ключа на корнизата, над вратата на гаража. Реших да взема неговата кола. Качих се в кадилака и бързо отидох до къщата на Сийборн. Оставих колата отвън, промъкнах се до гаража, намерих ключа и отворих двойната врата.

Това беше един очукан понтиак от 1950 година. С него съседът разкарваше шестте си деца наоколо, когато дойде на почивка. Изкарах понтиака на пътя, оставих го със запален двигател и вкарах кадилака в гаража. Затворих вратата и я заключих. Пуснах ключа в джоба си.

Качих се в понтиака и бързо тръгнах към магистралата. След десет минути бях при плажния път. Приближих отклонението внимателно. Имаше около шест коли, паркирани встрани. Фаровете им светеха по дължината на пътя. Две ченгета блокираха с мотоциклетите си достъпа до пътя. С разтуптяно сърце спрях зад последната кола и слязох. Имаше един дебелак с панамена шапка на тила и с ръце в джобовете, който зяпаше ченгетата. Отидох при него.

— Какво става? — попитах аз колкото може по-небрежно. — Какъв е проблемът?

Той се обърна и ме погледна. Беше тъмно, а фаровете на колите светеха надолу. Той можеше да види само краката и обувките ми, без други подробности, които да разпознае по-късно.

— Катастрофа. Убили са едно ченге. Винаги съм казвал, че тия ченгета си търсят белята, като се пъхат отпред. Е, този е направил номера за последен път.

Лицето ми се обля в студена пот.

— Убит ли е?

— Аха, ударен и зарязан на пътя. Не мога да кажа, че обвинявам тоя, дето го е направил. Ако и аз имах нещастieto да убия ченге, без свидетели, хич не бих се мотал да се извинявам. Ако го хванат, ще го разпнат на кръст. Винаги съм казвал, че ченгетата в тоя град са като нацисти.

— Убит ли, казахте? — едва познах гласа си.

— Точно така — през главата. Сигурно нещастникът се е ударил в колата отстрани и после е паднал под задното колело.

Той посочи към един висок, слаб мъж, който говореше разпалено на тълпата.

— Ей онзи със сивия костюм го е открил. Той ми разказа. Лицето му било като гъба, напоена с кръв.

Изведнъж едно от ченгетата прекоси пътя.

— Хей, вие, банда лешояди! — изрева той грубо. — До гуша ми дойдохте. Махайте се от тука! Чувате ли? Свине като вас правят катастрофите с металните си ковчези! Махайте се! Разкарайте се всички!

Дебелият каза с половин уста:

— Разбра ли сега? Нацисти! — и тръгна към колата си.

Върнах се при понтиака, запалих, направих обратен завой и бързо тръгнах към къщи. Когато влязох в хола, заварих Люсил сгушена в един от големите фотьойли. Изглеждаше много малка, беззащитна и уплашена. Лицето ѝ имаше цвета на стар пергамент. Когато влязох, тя се наежи и ме прикова с поглед.

— Всичко ли е наред, Чес?

Отидох до барчето, налях си едно двойно уиски, добавих малко вода и го изпих жадно.

— Не, не бих казал.

Седнах на един стол до нея, без да я поглеждам.

— О — последва дълга пауза. — Успя ли... видя ли...?

— Полицията беше там — не можах да събера смелост да ѝ кажа, че го е убила. — Не го видях.

Отново мълчание и след това:

— Какво ще правим сега, Чес?

Погледнах часовника над камината. Вече беше единайсет и двайсет.

— Не мисля, че можем да направим каквото и да било.

Видях как се стегна.

— Искаш да кажеш, че няма да направим нищо?

— Точно така. Става късно. Ще те закарам у вас.

Тя се наведе напред, с ръце на коленете и ме погледна многозначително.

— Но, Чес, сигурно можем да направим нещо? Трябваше да спра. Беше случайно наистина, но трябваше да спра! — заудря тя коленете си с юмруци. — Може да ме познае, ако ме види. Може да е взел номера на колата. Сигурно трябва да направим нещо.

Изпих уискито, оставих чашата и се изправих.

— Хайде, ще те закарам у вас.

Тя не помръдна. Очите ѝ бяха широко отворени и питащи.

— Ти криеш нещо от мен. Какво е то?

— Лошо е, Люсил. По-лошо не може да бъде, но не трябва да се плашиш.

— Какво имаш предвид? — гласът ѝ изведнъж стана писклив.

— Прегазила си го.

Тя стисна юмруци.

— О, не. Много ли е пострадал?

— Да.

— Заведи ме у дома, Чес. Трябва да кажа на Роджър.

— Не можеш да му кажеш. Той нищо не може да направи.

— Напротив, може. Той е приятел с шефа на полицията. Ще може да обясни.

— Какво да обясни?

— Че току-що съм се научила да карам, разбира се. Че е станало случайно.

— Страхувам се, че няма да направи никакво впечатление.

Тя се вкамени. Очите ѝ се ококориха от ужас.

— Толкова много ли е пострадал? Да не би... да е мъртъв?

— Да. Рано или късно ще го научиш. Да, той е мъртъв.

Тя затвори очи и вдигна ръце към гърдите си.

— О, Чес...

— Не се паникьосвай — опитах се гласът ми да остане непроменен. — Нищо не можем да направим — поне за момента. Загазили сме, но ако запазим самообладание...

Тя ме погледна втренчено, устните ѝ трепереха.

— Но ти не беше в колата. Няма нищо общо с теб. Аз съм виновна.

— И двамата сме вътре, Люсил. Ако не се бях държал така, ти нямаше да избягаш. Вината ни е обща.

— О, Чес...

Тя захлупи лице на облегалката и започна да хлипа. Наблюдавах я за момент. После станах, прегърнах я и я притеглих към себе си.

— Какво ще ни сторят? — тя изпъшка и хвана двете ми ръце.

— Не трябва да се тревожиш за това. Нищо не можем да направим, докато не видим какво ще кажат вестниците утре. След това

ще решим.

— Представи си, че е имало свидетели!

— Не е имало. На плажа нямаше никой. — Притиснах я до себе си. — Изпревари ли някоя, кола, след като го удари?

Тя ме отблъсна, изправи се несигурно на крака и тръгна към прозореца.

— Едва ли. Не мога да си спомня.

— Важно е, Люсил. Опитай се да си спомниш.

Тя пак отиде до дивана и седна.

— Не, не мисля.

— Добре. Сега слушай, трябва да обсъдим това утре, след като видим вестниците. Ще дойдеш ли тук? Не мога да измисля друго място, където да поговорим необезпокоявани. Можеш ли да дойдеш към десет?

Тя ме гледаше, без да ме вижда. Погледът ѝ беше празен.

— Ще ме пратят ли в затвора?

Това ме разтърси. Сега осъзнах, че ако я хванат, ще я осъдят. Не може да убиеш полицаи и да ти се размине. Може да убиеш някого случайно и ако си намериш първокласен адвокат, да се измъкнеш от наказанието, но не и ако си убил полицаи.

— Стига си говорила така! Доникъде няма да стигнеш. Кога ще бъдеш тук утре? Можеш ли да дойдеш към десет?

— Сигурен ли си, че не трябва да правим нищо? — тя започна да бие юмруците си един в друг. — Ако разберат...

— Няма да разберат. Чуй ме, Люсил! Не трябва да се паникьосване. Първо трябва да видим какво ще пишат вестниците. Не трябва да правим нищо, без да знаем фактите. А ще ги знаем утре сутринта. Ако се видим тогава, ще можем да решим какво да правим.

Тя притисна слепоочията си с пръсти.

— Не мислиш ли, че трябва да кажа на Роджър? Може да успее да направи нещо.

Ако мислех, че Ейткън може да помогне, нямаше да се колебая да отида с нея и да му разкажа цялата мръсна история, но бях сигурен, че той не би могъл да направи нищо, за да я спаси. В случай че тя отидеше при него, щеше да стане ясно, че сме били заедно на плажа. Той щеше да попита защо е побягнала. Познавах Ейткън достатъчно

добре, за да бъде сигурен, че ще успее да измъкне истината от нея и тогава с мен щеше да бъде свършено. Поех си дълбоко въздух.

— Не можеш да му кажеш, Люсил. Ако му кажеш, как ще му обясниш какво си правила в моята кола? Как ще му обясниш какво си правила на плажа? Как ще му обясниш, че аз и ти сме били на плажа заедно, събличали сме се и сме плували заедно? Ако мислех, че мъжът ти може да се намеси, щях да дойда с теб и да му разкажа, но той не може. Ако загубиш разсъдък и му разкажеш, ще му дадеш основание за развод, а аз ще си загубя работата.

Тя ме погледна втренчено и каза с пресекващ от уплаха глас:

— По-скоро бих се развела, отколкото да отида в затвор, а и Роджър няма да позволи да отида в затвора. Той е много влиятелен. Сигурна съм, че няма да позволи да вляза в затвора.

Хванах я за ръцете и леко я раздрусих.

— Люсил, разсъждаваш като дете. Веднъж да разбере, че сме били на плажа заедно, и ще си измие ръцете. Хич няма да го е грижа какво става с теб. Това трябва да ти е ясно.

— Не е вярно — каза тя отчаяно. — Може да се разведе с мен, но няма да допусне да отида в затвора. Такъв е той. Не би позволил да се говори, че жена му е била в затвора.

— Ти изглежда още не осъзнаваш сериозността на положението — казах аз, като се опитвах да говоря тихо и спокойно. — Убила си полицай. Добре, станало е случайно, но не си спряла и нямаш шофьорска книжка. Всеки друг да беше убила, мъжът ти можеше и да успее да те измъкне, но дори да беше по-влиятелен и от Айзенхауер, а той не е, не би могъл да направи нищо за теб сега.

— Искаш да кажеш, че ще се наложи да вляза в затвора?

Лицето ѝ сякаш се смали, а очите ѝ станаха по-кръгли и по-големи. Ужасът постави отпечатъка си върху свежата ѝ красота.

— Не, те не знаят, че си го направила и не мисля, че някога ще научат. Трябва да сме абсолютни глупаци, за да им кажем, докато не научим точно какво се е случило. А когато научим, ще, решим какво да правим.

Тя захапа долната си устна и ме погледна.

— Значи, просто да не правим нищо?

— Не и тази вечер. Разбра ли за утре? Ще дойдеш ли тук към десет? Тогава ще решим какво да правим.

Тя кимна.

— Е добре, тогава ще те закарам вкъщи.

Тя стана и тръгна пред мен. Мина през хола и антрето, и спря рязко пред входната врата.

— Не можем да се върнем обратно в колата, Чес. Не мисля, че отново ще мога да се кача в нея.

— Имам друга. Взех я назаем от един приятел по-долу — хванах леко ръката ѝ и я изведох на верандата. — Няма да се връщаме в кадилака.

Изгасих светлината в антрето и затворих вратата, докато тя чакаше на верандата. Тъкмо завъртях ключа и чух мъжки глас:

— Хей, това вашата кола ли е?

Почувствах се така, сякаш бях протегнал ръка в тъмнината и бях докоснал оголен електрически кабел. Мисля, че не трепнах чак толкова силно, колкото ми се стори. Чух как Люсил притаи дъх изведнъж, но поне успя да се шмугне в сянката на верандата, където не можеше да бъде забелязана.

Погледнах надолу към пътеката. Един мъж стоеше на портала. Беше прекалено тъмно, за да го видя добре. Успях да различа, че е висок и едър. Зад понтиака на Сийборн беше спрял един буик кабриолет.

— Не мърдай — прошепнах на Люсил.

После слязох по стълбите, минах надолу по пътеката и стигнах до високия мъж.

— Съжалявам, че ви стреснах — извини се той.

Сега бях близо до него и можах да видя, че е на около четиридесет и пет, има гъсти мустаци и червендалесто, засмяно лице.

— Мислех, че сте ме видял. Това не е ли колата на Джак Сийборн?

— Да — казах аз задъхано — взех я назаем, докато моята е на ремонт.

— Вие ли сте Честър Скот?

— Да.

— Приятно ми е — той ми подаде ръка — аз съм Том Хакет. Не знам дали Джак ви е говорил за мен. Но за вас ми е споменавал доста често. Тъкмо минавах и се чудех дали старият разбойник не е тук.

Питах се дали е видял Люсил. Бяхме излезли от осветеното антре. Зависи колко дълго беше стоял пред портала. Здрависах се с него за довиждане. Ръката ми беше студена в сравнение с неговата.

— Не, Джак няма да дойде тук преди август. Никога не идва порано.

— Реших да рискувам. Тръгнал съм към Палм Бей. Ще отседна в хотел „Парадизо“ за две седмици. Жената пристига с влак утре. Не може да понася дългото пътуване с кола. Става й лошо. — Той се засмя добродушно. — Не че много ми пука. Така имам малко време и за себе си. Помислих си, че ако Джак е тук, можем да си пийнем и да си подрънкаме заедно.

— Няма да дойде тук преди август.

— Аха, нали вече казахте — той ме погледна. — Ако нямате друга работа, защо не отидем някъде да пийнем? Вечерта сега започва.

— Бих искал, но имам среща.

Погледна покрай мен към тъмната къща и се ухили.

— Е, щом е така. Просто ми хрумна, че можем да си направим малко парти. Само за двама, а? — Той отстъпи назад, за да погледне понтиака. — Добрата стара таратайка. Добре ли върви?

— Добре.

— Ако нямате какво да правите, елате да ни видите — продължи той — в „Парадизо“. Много добра дупка, купонът не спира. Доведете и гаджето, ако не е много срамежливо. Е, да не ви бавя. Довиждане засега.

Той махна с ръка, отиде при буика, пхна се зад кормилото, изду двигателя и изчезна. Стоях неподвижен и наблюдавах червените светлини, които се изгубиха надолу по пътя. Бях стиснал вратата и сърцето ми щеше да се пръсне.

— Видя ме — каза Люсил неуверено.

Тя слезе по пътеката и се приближи към мен.

— Видя, че съм с момиче — казах аз колкото може по-спокойно. Едва ли е могъл да те разгледа достатъчно, за да те познае пак. Няма за какво да се тревожим.

Хванах я за ръката и я поведох към понтиака. Качихме се.

— Сигурен ли си, че не трябва да казвам на Роджър? — попита тя тихо.

Това вече премина всички граници. Обърнах се, хванах я за раменете и я раздрусих силно.

— Запомни веднъж завинаги. Казах — не. Той не може да направи нищо за теб! — бях започнал да крещя. — Ако му разкажеш, ще го направиш съучастник! Разбираш ли? Ако не те предаде на полицията, ще носи отговорност. Остави това на мен. Утре ще ти кажа какво ще правим.

Тя се отдръпна от мен, извади носна кърпичка и започна да плаче. Тръгнах бързо към булевард „Палм“.

* * *

На магистралата се натъкнахме на дълга колона от коли, пълзящи към града. За пръв път виждах такова задръстване и веднага разбрах, че е свързано със смъртта на ченгето. С голяма мъка излязох от пътя, който водеше към къщата ми и се включих в потока. Някой ми даде път и аз влязох в колоната от пълзящи автомобили.

Люсил спря да плаче, като видя какво става.

— Какво е това?

— Не знам. Не се безпокой.

Колко ми се искаше и аз да го постигна.

Продължихме да се влачим. От време на време поглеждах часовника на таблото. Стрелките показваха дванайсет без десет, а ни оставаха още три километра до „Гейбълз“. Изведнъж колите пред мен спряха. Седях стиснал кормилото, вперил погледна напред, в тъмнината. Виждаха се само неподвижните стопове на стотина коли по протежението на пътя. Тогава видях ченгетата. Трябва да бяха поне дузина. Минаваха покрай колите с мощни фенери в ръцете и осветяваха всяка. Обля ме студена пот.

— Мен търсят — каза Люсил с пресекнал от страх глас и сякаш се опита да излезе от колата. Сграбчих я за ръката.

— Не мърдай! — сърцето ми биеше лудо. Бях благодарен, че съобразих да взема колата на Сийборн. — Не търсят теб. Търсят колата. Стой спокойно и пази тишина!

Усетих, че трепери, но беше достатъчно разумна да се отпусне, когато едно ченге ни приближи. От колата пред нас излезе едър

широкоплещест мъж. Когато ченгето дойде до него, той избухна:

— Какво, по дяволите, е това? Опитвам се да стигна до Палм Бей. Не можете ли да разчистите тоя проклет път?

Ченгето насочи лъча на фенера си към него.

— Можете да дойдете в полицията и да се оплачете, щом мислите така — каза той с глас, който можеше да остърже ръждата от кила на кораб. — Ще тръгнете, когато сме готови да ви пуснем, не по-рано.

Осанката на едрия се постопи.

— Какво става все пак, сержант? — попита той доста меко. — Има ли вероятност да се забавим?

— Катастрофа. Ударили са човек и са избягали. Проверяваме всички коли, които напускат града. Няма да ви забавим.

Той провери колата на едрия и после се прехвърли на моята. Усетих, че стискам кормилото до болка, когато освети калниците и броните. Ченгето — як мъж, с лице сякаш издялано от кремък — ме погледна. Първо освети мен, а после Люсил. Тя се сви и изведнъж спря да диша. Като че ли не забеляза нищо, защото се прехвърли на колата зад нас. Сложих ръката си върху нейната.

— Спокойно. Няма от какво да се страхуваш.

Да се страхуваш?! Целият се къпех в студена пот.

Тя не каза нищо. Седеше с ръце между коленете ѝ дишаше като старица на седемдесет след изкачване на стълби. Колата пред мен тръгна, а аз след нея. Влачихме се в пълна тишина около триста — четиристотин метра. После ускорихме ход.

— Те търсеха мен, нали, Чес? — попита тя с разтреперан глас.

— Търсеха колата и не я намериха.

— Къде е?

— Там, където не могат да я намерят. Слушай, няма ли да спреш да се паникьосваш? Стой спокойно и мълчи.

Пред нас беше разклонът към булевард „Палм“. Излязох от колоната и увеличих скоростта. Пристигнахме пред входа на „Гейбълз“, когато стрелките на часовника показваха дванайсет и десет. Слязох, отидох до нейната врата и я отворих.

— Чакам те утре в десет при мен.

Тя излезе от колата толкова бавно, сякаш краката ѝ бяха оловни.

— Чес, страх ме е! Те търсеха мен.

— Търсеха колата. Слушай, легни си и се опитай да изхвърлиш това от главата си. Нищо не можем да направим до утре.

— Но те проверяват всички коли! Нали полицаят каза — тя стоеше и не откъсваше ужасения си поглед от мен. — Сериозно е, Чес. Не мислиш ли, че трябва да кажа на Роджър? Него го бива за тия работи.

Въздъгнах тежко.

— Не — казах аз, опитвайки се да запазя самообладание. — Той не може да ти помогне. Аз съм единственият, който може да се справи сега. Вярвай ми.

— Просто не мога да си представя, че ще отида в затвора.

— Няма да отидеш. Стига си се самонавивала. Ще говорим за това утре.

Тя сякаш се опита да се стегне.

— Е, добре. Ще чакам до утре, щом така казваш. Но, Чес, ако мислиш, че няма да се оправя, трябва да се обърна към Роджър.

— Ще се оправя. Сега си лягай и остави всичко на мен.

Тя ме изгледа, после се обърна и тръгна несигурно по алеята към къщата. Гледах я, докато не изчезна от погледа ми. После се качих в понтиака и се върнах у дома. Докато карах, на рамото ми тихо кацна страхът, като уродлив гном.

V

В десет без десет на идната сутрин бях толкова нервен, че направих нещо, което не бях правил никога преди. Изпих две двойни уискита едно след друго в старанието си да се успокоя и да потисна неприятното предчувствие, което ме гризеше цяла нощ. Спах много малко и в седем часа започнах да шаря из къщата в очакване на момчето, което разносяше вестниците. По неизвестни за мен причини той дойде чак след осем. Когато излязох да прибера вестниците, които бяха хвърлени на верандата, пристигна Тоти — моят слуга. Страхувах се да погледна вестника, докато той беше наоколо. Казах му да приготви нещата за кафе и да си заминава.

— Няма да ходя в офиса днес, Тоти.

Той ме погледна загрижено.

— Болен ли сте, г-н Скот?

— Не, просто искам да си почина през уикенда — казах аз и тръгнах към терасата. Вестниците пареха в ръцете ми.

— Изглеждате болен — обяви той и продължи да ме зяпа.

— Няма значение как изглеждам — срязах го аз. — Измий чиниите и се махай.

Ужасно исках да погледна вестниците, но някак си се удържах. Тоти беше хитър. Не исках да заподозре някаква нередност.

— Планирах да измия кухнята тази сутрин, г-н Скот. Има нужда. Няма да ви се пречкам.

Като изговарях бавно и внимателно думите, му казах:

— Отложи го за понеделник. Рядко си давам почивка през уикенда и искам да се помотая из къщи сам.

Той сви рамене.

— О'кей, г-н Скот, както кажете.

Пак се запътих към терасата.

— А, г-н Скот...

— Кажи? Какво има?

— Може ли да ми дадете ключа от гаража?

Сърцето ми прескочи. Естествено той щеше да попита какво прави понтиакът там и къде е кадилакът. Той много се гордееше с него. Поддържаше го изряден и благодарение на непрекъснатите му грижи колата все още изглеждаше като нова след година и половина здраво каране.

— Защо ти е?

— Там има един парцал, който искам да занеса в къщи, г-н Скот. Сестра ми каза, че ще го изпере вместо мен.

— За Бога, не ме тормози с това! — изръмжах аз. — Остави го! Искам да си прочета вестниците.

Излязох на терасата и седнах. Не помръднах, докато не отиде в кухнята. Тогава разгърнах вестниците с несигурна ръка. С крещящи заглавия, изтипосани на първите страници, вестниците се надвикваха, че с този случай ще се сложи край на подобни произшествия. Това, крещяха те, е най-жестокото и безмилостно убийство на всички времена.

Според „Палм Сити Инкуайърър“ патрулиращият сержант Хари О’Брайън — починалият — бил сред най-популярните в градската полиция. И трите вестника показваха негова снимка. Приличаше на типично безсърдечно и брутално ченге: мъж около трийсетте, с малки непроницаеми очи, тънки устни и груби, неприятни черти. В „Палм Сити Инкуайърър“ се казваше, че бил добър католик, добър син на своите родители, трудолюбив и съвестен полицаи.

„Само два дни преди да бъде така жестоко покосен, О’Брайън споделил с приятелите си, че смята да се жени в края на идния месец — продължаваше статията. — Предполагамата годеница е госпожица Долорес Лейн, популярна артистка в нощния клуб «Литъл Тавърн»“.

Редакторите и на трите вестника пицяха, че градската администрация трябва да открие шофьора на колата и да го накаже заслужено. Но това, което наистина ме изплаши, не беше истеричното джафкане в пресата. Позицията на полицията беше много по-застрашителна.

Джон Съливан — шеф на полицията — в интервю пред пресата, дадено късно миналата вечер, казваше, че нито един от хората му няма да получи почивка, преди да бъде открит шофьорът, убил О'Брайън.

Изобщо не се заблуждавайте — беше казал Съливан в заключение на десетминутната си възхвала на качествата на О'Брайън — че няма да заловим този човек. Това не е обикновено произшествие. И в миналото е имало случаи, в които полицаи са били убити при пътни произшествия, но шофьорите са били изправяни пред съда. Те не са бягали. С това, че е избягал, този човек се е белязал като убиец, а аз няма да търпя убийци в този град. Ще го открия! Знаем, че колата му е силно повредена. Всяка кола в този град ще бъде проверена. Можете да ми вярвате. Всеки собственик на автомобил ще получи пропуск. Всеки шофьор, който е ударил колата си след произшествието, трябва да докладва за това в полицията, иначе ще загази. Той ще трябва да убеди моите хора как е ударил колата, а ако не успее, аз ще разговарям с него и ще ми бъде много мъчно, ако не успее да ме убеди. Пътищата са блокирани. Нито една кола не може да напусне града, без да бъде проверена. Доволен съм, че колата на убиеца е в нашия капан. Тя е скрита някъде. Трябва само да я намерим. А когато я открием, ще дам на собственика да разбере, че е страшно лошо да убиеш едно от моите момчета и да избягаш.

И така, докато стана десет без десет, докато се отърва от Тоти, докато премисля прочетеното, имах удоволствието да изпия две двойни дози уиски.

Видя ми се невероятно, че смятат да проверят всяка кола в града. Задачата беше непосилна, но после си спомних как веднъж четох, че полицията е претърсила буквално всяка кофа за боклук в града, за да намери оръжието на убиеца и след четири дни невероятно усърдие и търпение го беше открила. Казах си, че ще бъде опасно да подценявам Съливан. Ако той наистина смяташе да направи каквото казва и ако това не беше само шоу за пресата, може би щяха да проверят всяка

кола, дори да им трябваха цели седмици. В десет часа слязох по пътеката и застанах на портала в очакване на Люсил.

Нямах много време, за да реша какви да бъдат следващите ми ходове, но бях взел две важни решения. Реших, че и дума не може да става да се ходи в полицията и да се казва истината. Реших също, че ако открият кадилака, ще трябва да поема вината за произшествието.

Това, което ме накара да взема подобно решение, не беше само любовта ми към Люсил. Очевидно нямах голям избор. Нямах смисъл и двамата да загазим и освен това чувствах, че аз съм виновен. Ако не бях обезумял и не се бях държал лошо, тя нямахше да потегли сама.

Ако оставех тя да поеме вината, истината щеше да излезе наяве и аз не само щях да загубя работата си, но и да отида в затвора за съучастничество. Ако тя останеше чиста, а аз имах късмета да се измъкна с лека присъда, Ейткън може би щеше да ме върне на работа, след като излежа присъдата. Все още размишлявах върху това, когато Люсил пристигна. Оставих колелото ѝ в гаража и я заведох в хола.

— Видя ли вестниците? — попитах аз и затворих вратата.

— Да. Сутринта говориха и по радиото. Чу ли какво казаха?

— Радиото? Не, не съм се сетил. Какво казаха?

— Търсят информация — гласът ѝ изневери. — Искат всеки, който е видял ударена кола по пътищата снощи, да се обади. Обърнаха се към всички сервизи с молба да съобщят веднага, ако някой им закара ударена кола за ремонт — тя ме погледна втренчено, лицето ѝ беше бледо и измъчено. — Страх ме е. Сигурна съм, че ще ме намерят. Какво да правя сега?

Притеглих я към себе си.

— Всичко ще бъде наред. Мислих за това. Не трябва да се страхуваш. Хайде да поприказваме. Няма за какво да се тревожиш.

Тя ме отблъсна и се намръщи.

— Как можа да го кажеш? Какво имаш предвид?

Носеше блуза с деколте и бледозелен тесен клин. Дори в това критично положение усетих, че се възхищавам на това красиво малко създание.

— Седни — казах аз и я заведох до канапето.

Аз седнах на един фотьойл срещу нея.

— Няма смисъл и двамата да се забъркваме в тази каша — продължих аз. — Ако открият колата, аз ще поема цялата вина.

Тя се вкамени. Ръцете ѝ се свиха в юмруци и ме зяпна стъписана.

— Но ти не можеш да направиш това. Аз бях виновна.

— Стана случайно. Ако беше спряла и ако беше намерила помощ, най-вероятно щеше да ти се размине. Но за да ти се размине, щеше да ти се наложи да кажеш истината пред съда. Трябваше да им обясниш защо си избягала с колата. Така нямаше да влезеш в затвора, но щеше да се окажеш в центъра на един скандал. Можеш да си представиш как щеше да ни сдъвче пресата. Съпругът ти вероятно щеше да се разведе с теб, а аз със сигурност щях да загубя работата си. Така че, дори сега да отидеш и да разкажеш на полицията какво се случи, и двамата сериозно ще загазим. Нали ти е ясно?

Тя кимна.

— Нямам намерение да казвам на полицията какво стана — продължих аз. — Има шанс да не открият кадилака и аз ще се възползвам от този шанс. Но ако го намерят, ще им кажа, че аз съм карал и съм ударил полица. И за двамата ни е важно ти да не се замесваш. Ако съм късметлия, ще ми се размине с по-лека присъда. Мъжът ти изглежда ме цени и може да ме вземе пак на работа, когато изляза. Ако ти влезеш в играта, той ще ме вкара в черния списък и никога няма да получа работа в рекламата. Така че, както виждаш, мисля за себе си толкова, колкото и за теб, когато казвам, че ще поема вината.

Тя остана неподвижна известно време, а после ръцете ѝ се отпуснаха.

— Наистина ли, Чес? Наистина ли ще им кажеш, че ти си го направил?

— Да, точно това възнамерявам.

Тя въздъхна дълбоко.

— Добре, ако си сигурен...

— Сигурен съм...

Тя повдигна косата си от раменете и се намръщи. Не изглеждаше чак толкова облекчена, колкото очаквах.

— Сега не се ли чувстваш по-добре, Люсил?

— О, да, разбира се — тя се загледа в ръцете си и продължи — има още нещо, Чес. Забравих банския си костюм в колата.

Бях силно разочарован. Мислех, че поне ще ми благодари за това, че я изкарвам от кашата.

— Добре, ще се погрижа за това като си тръгнеш. Ще взема банския и когато дойда следващия път у вас, ще ти го донеса.

Тя облиза устни.

— Не може ли да отидем и да го вземем сега?

— Ще го взема аз, когато отида при колата.

— Искам го сега.

Сега разбрах защо е толкова настоятелна. Ако полицията откриеше колата и банския, можеха да установят на кой е.

— Добре, почакай тук. Аз ще ти го донеса.

— Бих искала да дойда с теб.

— По-добре недей. Не можем да си позволим да ни видят заедно.

— Предпочитам да дойда. Изгледах я въпросително.

— Какво има, Люсил? Не вярваш ли, че ще ти го дам?

Тя не издържа на погледа ми.

— Много е важно за мен.

— Естествено, но не по-малко важно е да не ни забележат заедно. Аз ще ти го донеса.

Тя стана.

— Предпочитам да дойда с теб, Чес.

С големи усилия обуздах надигация се гняв. Обърнах се и излязох в антрето. Тя ме последва.

— Почакай тук. Ще докарам колата.

Оставих я на вратата, отидох до гаража и изкарах понтиака на пътя. Излязох от него и се огледах. Не видях никой наоколо.

— Хайде — магнах й с ръка.

Тя изтича надолу по стълбите, по пътеката и се шмугна в колата. Седнах до нея и ускорих към дома на Сийборн. Когато пристигнахме, слязохме и двамата. Минах напред и тръгнах по алеята към гаража. Изведнъж се заковах на място. Люсил спря до мен.

ВРАТАТА НА ГАРАЖА БЕШЕ ОТКРЕХНАТА.

Предната вечер я бях заключил, след като прибрах кадилака. Не можеше да има съмнение в това. Не само че бях заключил, но след това проверих дали е затворено добре.

— Какво има, Чес? — попита Люсил рязко.

— Почакай тук — казах аз и се втурнах напред към гаража, блъснах вратата и погледнах вътре.

Кадилакът беше все още там. На ярката слънчева светлина смачканият калник и счупеният фар изглеждаха по-грозни, отколкото предната вечер на светлината на фенерчето.

Погледнах катинара на вратата. Хлад пропълзя по гърба ми, като видях, че е изкривен. По дървото имаше следи от лост. Люсил дойде при мен.

— Какво има?

— Някой е бил тук.

Дъхът ѝ секна.

— Кой?

— Откъде да знам?

Тя ме хвана за ръката.

— Мислиш ли, че са били от полицията?

— Не. Ако беше така щяха вече да са ме прибрали. Името ми е на талона на колата.

— Банският ми, Чес!

— Къде го остави?

— Отзад на пода.

Влязох в гаража, отворих задната врата на колата и погледнах вътре. Ако тя наистина беше оставила банския си на пода, той вече не беше там.

* * *

Над нас бръмчеше някакъв самолет — друг звук не се чуваше. Стори ми се, че тишината продължи много дълго. Застанах до колата, напразно загледан в задната седалка и пода на колата. Усещах, че сърцето ми ще се пръсне. Люсил каза с отмалял глас:

— Какво става?

Обърнах се и я погледнах.

— Не е тук.

Очите ѝ се разшириха.

— Трябва да е там! Чакай да видя!

Отместих се встрани и тя погледна в колата.

— Трябва да бъде тук — промърмори тя и влезе вътре.

Започна да опипва с ръце под седалката.

— Сигурна ли си, че не си го оставила на плажа?

— Разбира се, че съм сигурна! — отсече тя. — Сложих го на пода!

Тя излезе от колата. В очите ѝ се четеше паника.

— Може да си го сложила в багажника — казах аз и заобиколих колата.

Отворих капака и погледнах вътре. Нямаше бански. Затворих багажника и се върнах при нея.

— Какво си направил с него? — попита тя.

Погледнах я втренчено.

— Какво искаш да кажеш? Нищо не съм правил с него. Дори не знаех, че си го оставила в колата.

Тя се отдалечи от мен.

— Лъжеш! Взел си го и си го скрил!

— Как можа да го кажеш?! Казах ти, че дори не знаех, че е в колата!

Сега лицето ѝ беше напрегнато, а погледът ѝ блестеше. Вече не изглеждаше млада, свежа и красива. Едва я познах.

— Не ме лъжи! — изкрещя тя бясно. — Взел си го! Къде е?

— Да не си полудяла? Някой е бил тук! И сама можеш да видиш! Погледни вратата! Който и да е бил, намерил е банския и го е взел.

— О, не! Някой не е бил тук! Ти си разбил вратата! Значи затова толкова се натискаше да поемеш вината — каза тя с надебелял от ярост глас — Мислеше, че ще ти бъда толкова благодарна, че да падна на колене и да ти целувам краката, така ли? Мислеше, че ще можеш да ме вкараш в леглото! Че ще ти бъда толкова благодарна, че да ти позволя! Такава беше идеята, нали? И през цялото време си кроял да ме предадеш! Искал си да върнеш банския обратно в колата, така че полицията да разбере, че съм била с теб!

Още малко и щях да ѝ ударя шамар, но се въздържах навреме.

— Добре, Люсил, ако искаш да вярваш в това, вярвай. Не съм взел твоя бански. Страхлива малка глупачка! Някой е бил тук и го е взел, но това не съм аз.

Тя остана неподвижна, загледана в мен. После вдигна ръце към лицето си.

— Да, разбира се.

Гласът ѝ беше толкова слаб, че едва го чувах.

— Какво означава това? — попитах аз, наблюдавайки я.

Тя притисна слепоочията си с пръсти, после изведнъж по лицето ѝ пробягна усмивка.

— Съжалявам, Чес. Наистина съжалявам. Нямах намерение да ти говоря по този начин. Не съм спала цяла нощ. Нервите ми са в ужасно състояние. Моля те, прости ми.

— Забрави го.

— Кой може да го е взел, Чес? Може ли да е била полицията?

— Не, не е била полицията.

Тя отмести погледа си. Изведнъж ми се стори, че вече не съществувам за нея. Мислите ѝ я бяха отнесли някъде много далече.

— Няма смисъл да оставаш повече тук, Люсил. Опасно е.

Тя трепна леко, погледна ме за момент, очите ѝ бяха унесени. После лицето ѝ се оживи, сякаш изведнъж ме фокусира ясно.

— Да. Ще ми дадеш ли една цигара?

Изненадан, аз извадих пакет „Кемъл“ и ѝ предложих една. Тя я взе и я пхна между устните си. Предложих ѝ огънче, запали. Дръпна силно, после бавно изпусна дима през устата. През цялото време гледаше съсредоточено омазнения бетонен под на гаража. Наблюдавах я. Приличаше на дете, което изведнъж е станало жена. Тя вдигна очи и срещна погледа ми, усмихна се. Не беше спокойна усмивка, но я направи много красива.

— Е, сега сме заедно в един кюп, нали, Чес?

— Не непременно. Може да е бил случаен крадец.

— Така ли мислиш? Може да е бил изнудвач.

Аз я изгледах.

— Защо казваш това?

— Имам предчувствие — каза тя след кратко колебание. — Ние сме идеалните жертви за изнудване, нали? Аз — защото убих полица, а ти — защото се опита да ме съблазниш.

Замълчах за няколко секунди. Не бях виждал нещата в тази светлина, но сега, след като тя изрече гласно тази мисъл, изведнъж осъзнах, че може и да е нрава.

— Не следва задължително...

— Не. Трябва да изчакаме и да видим какво ще се случи — тя мина покрай мен и се запъти към вратата на гаража. — Няма да е зле да се прибирам.

— Да.

Излязохме на горещата слънчева светлина. Тя почака, докато затворя вратата на гаража.

— Ще трябва да се върна и да оправя катинара — казах аз след напразните опити да залостя вратата.

— Да.

Тя тръгна по пътеката. Слънцето се отразяваше в лъскавата ѝ коса. Фигурата ѝ отзад беше елегантна и стегната в клина и жълтата блуза: елегантна, вълнуващо женствена. Тя се качи в понтиака и седна напрегнато. Слабите ѝ ръце почиваха върху коленете. Седнах до нея и запалих двигателя, направих обратен завой и тръгнах бързо към моята къща. Докато пътувахме, и двамата мълчахме. Спрях пред вратата.

— Ще ти донеса колелото.

— Ще вляза, Чес. Искам да говоря с теб.

— Ами, добре.

Последвах я нагоре по пътеката и вътре в къщата. Тя продължи напред, докато аз останах да заключа входната врата. Влязох в хола. Тя седна на един фотьойл и се загледа през големия прозорец към плажа и морето. Погледнах часовника над камината. Беше единайсет без четвърт. Струваше ми се, че са минали векове, откак тя се появи от сянката снощи и припадна в ръцете ми. Отидох до един друг фотьойл и седнах. Наблюдавах я. Тя вече не беше сладката хлапачка, по която бях хлътнал, когато я видях за пръв път да се възхищава на отражението си в огледалото. Оттогава насам си беше изградила защитно покритие — непробиваема шлифовка. Беше все още хубава и съблазнителна, но невинността и младостта вече бяха изчезнали. Тя се обърна бавно и ме погледна. Очите ни се срещнаха.

— Направих страхотна бъркотия — каза тя. — Благодарение на теб можех да изплувам, но този бански костюм ме връща обратно в сценария, нали?

— Не бих казал — говорех бавно и внимателно. — Зависи кой го е взел. Случаен крадец може да е разбил вратата с надеждата да намери нещо ценно. В колата нямаше нищо друго, освен банския. Може да го е взел с надеждата да изкара някой и друг цент.

Тя поклати глава.

— Едва ли. Името ми беше написано върху банския.

Погледнах я с разтуптяно сърце.

— Почти всеки в този град знае колко е богат Роджър — продължи тя.

Изведнъж ръцете ми овлажняха. Наистина се бях надявал, че случаен крадец е разбил гаража, но това прозаично нейно изказване запали червена лампичка в мозъка ми.

— В края на краищата — продължи тя много тихо, без да ме поглежда — защо един случаен крадец ще взима банския? Кой би го поискал? Мисля, че ще започнат да ни изнудват, Чес.

— Правиш заключения...

Тя махна нетърпеливо с ръка.

— Колкото до това, ще видим — бавно завъртя глава и ме прикова с поглед. — Би ли платил на изнудвач, Чес?

— Така доникъде не се стига — казах аз, като се опитах да наподобя спокойния ѝ тон, но с доста дрезгав глас. — Веднъж започнеш ли да плащаш на изнудвачи, няма отърване.

— Просто исках да знам — тя се загледа в ръцете си, обърна ги и се втренчи в кървавочервените си нокти. — Мисля, че трябва да говоря с Роджър.

— Той нищо не може да направи — казах аз остро.

Тя продължи да изучава ръцете си.

— Ти не го познаваш толкова добре, колкото аз. Той много държи на положението си и на мнението на другите за него. Ако му кажа точно какво се е случило и че си бил готов да поемеш цялата вина, мисля, че би платил.

Седях и я наблюдавах в ледено мълчание.

— Той има много пари — продължи тя след това. — Той може да се оправя с много тежки сделки. Не мисля, че ще му струва много. Мисля, че би платил.

— Но ще поиска развод — казах аз.

— Предпочитам развода пред затвора.

Извадих пакета „Кемъл“, запалих една и забелязах, че ръката ми е по-спокойна, отколкото очаквах.

— Но ние все още не сме сигурни, че ще ни изнудват.

Тя повдигна косата от раменете си с нервен жест, който започна да ми става познат.

— Да не мислиш, че този човек е взел банския ми за спомен? — попита тя прекалено вежливо.

— Няма нужда да ставаш саркастична. Опитвам се да помогна.

— Поне би могъл да бъдеш реалист.

— В момента не може да се говори за изнудване — казах аз с неестествено висок глас. — Казах, че ще те измъкна от това и ще го направя.

Тя ме погледна замислено.

— Това означава ли, че ще плащаш на този човек, за да мълчи?

— На кой човек?

— На този, който ми е взел банския.

— Но той е просто плод на въображението ти. Дори не знаем дали съществува.

— Мислиш ли, че банският ми е изчезнал по своя собствена инициатива?

— Възможно е да си го забравила на плажа.

— Не съм! — изкрещя тя и очите и хвърлиха искри. — Оставих го в колата и някой го е взел!

— Добре, няма нужда да се вълнуваш заради това. Може да е бил случаен крадец.

Тя ме фиксира.

— Чес, ще се закълнеш ли, че не си го взел ти?

— О, за Бога, не започвай пак!

— Ще се закълнеш ли, че не си го взел?

— Разбира се, че не съм го взел.

Отвърнах на погледа ѝ ядосано. Ръката ѝ се отпусна до облегалката на стола и тя затвори очи.

— Помислих, че ти се обади тази сутрин по телефона. Помислих, че се опитваш да ме изплашиш. Гласът приличаше на твоя.

Аз замръзнах.

— Какво искаш да кажеш? Кой ти се е обадил?

— Тази сутрин към девет телефонът иззвъня. Аз го вдигнах. Един мъж попита дали разговаря с г-жа Люсил Ейткън. Стори ми се, че си ти. Отговорих утвърдително, а той каза: „Надявам се, че ви хареса плуването снощи“ и затвори.

Аз загасих цигарата и изведнъж ми стана студено.

— Защо не ми каза това отначало?

— Помислих, че си ти. Затова толкова много държах да дойда с теб и да си взема банския.

— Не съм бил аз.

Тя отвори очи и погледна към тавана.

— Затова казах, че сигурно ще ни изнудват.

— Но на плажа нямаше никой. Не може да са ни видели.

— Който и да беше, знаеше, че съм ходила да плувам.

— И мислиш, че този човек е взел банския?

— Да.

Изправих се бавно и отидох до барчето.

— Ще пийнеш ли?

— Ами, добре.

— Уиски или джин?

— О, уиски.

Сипах две твърди напитки в чашите и пуснах кубчета лед. Тъкмо ги взех, за да ги пренеса през стаята, когато телефонът иззвъня. Мускулите ми се стегнаха. Бавно оставих чашите. Люсил се беше наострила на стола, с ръце на коленете. Спогледахме се, докато звънът прорязваше тишината в стаята.

— Няма ли да го вдигнеш? — каза тя с дрезгав шепот.

Бавно пресякох стаята и вдигнах слушалката.

— Ало? — казах аз и не можах да позная собствения си глас.

— Господин Честър Скот ли е?

Мъжки глас. Останах с впечатление, че тонът е небрежен. Сякаш слушах човек, който крие някаква шега и не желае да я сподели с никой.

— Да. Кой е?

— Трябваше да правите любов с нея, г-н Скот. Не трябваше да я оставите да избяга в никакъв случай. В края на краищата затова са ни дадени жените.

Думите бяха изговорени бавно и ясно. Нямаше как да ги сбъркам.

— Какво искате да кажете? — студена пот обля лицето ми. — Кой сте вие?

Равномерното бръмчене в ухото ми подсказа, че си говоря сам.

VI

Пуснах слушалката върху телефона с трясък, който предизвика експлозия в напрегнатата тишина на стаята. Обърнах се бавно и погледнах Люсил. Тя стоеше тревожна и изплашена, и стискаше коленете си с ръце.

— Кой беше? — попита тя с притаен дъх.

— Не знам — отговорих аз, връщайки се към фотьойла. Седнах. — Но мога да се опитам да позная. Мисля, че беше същият мъж, който ти се е обаждал тази сутрин.

Казах й какво точно чух. Тя покри лицето си с ръце. Аз самият също се чувствах доста зле. Това беше шок и се загледах през прозореца, опитвайки се да удържа треперенето на ръцете си. Тя каза:

— О, Чес! Какво ще правим?

— Не знам. Това усложнява нещата.

— Виждаш ли, бях права? Той ще ни изнудва.

— Не е споменал нищо за изнудване и докато не го направи, няма смисъл да допускаме, че ще ни изнудва.

— Разбира се, че ще ни изнудва! Той има банския, знае, че сме били заедно на плажа, знае, че аз съм виновна за смъртта на полицая! Разбира се, че ще ни изнудва!

— Сега, чакай малко! Не знаем дали банският е у него и дали знае, че си убила О'Брайън. Сигурно е само, че ни е видял на плажа.

— Разбира се, че е взел банския и е видял повредената кола!

— Не знаем това със сигурност, Люсил! — казах аз рязко. — Ако тези две телефонни обаждания подготвят почвата за изнудване, може би той ни заплашва да каже на мъжа ти, че ни е видял на плажа заедно. Може да не знае нищо за катастрофата.

Тя махна нетърпеливо с ръка.

— Какво значение има? Дори и да не знае за катастрофата, ние пак ще трябва да му платим, ако ти не искаш да си загубиш работата, а аз не искам да загубя Роджър.

— Не бъди толкова сигурна — казах аз и я изгледах. — Можем да отидем до полицията. Те знаят как да се справят с изнудвачи и ще ни отгърват.

— Как можеш да говориш така? — попита тя ядосано. — Той е видял колата.

— Не знаем това. Може и да не я е забелязал в тъмнината. Може да е претърсил вътре, да е взел банския и да не е забелязал удареното.

— Говориш, за да не скучаеш! Сигурна съм, че знае за катастрофата!

— Тогава защо нищо не каза за нея? Това би било много мощен довод за изнудване.

Тя се отпусна назад, изтощена. Ръцете ѝ лежаха в скута.

— Нека бъде твоето. Знам, че грешис, но нека бъде твоето. Какво смяташ да правиш?

— Нищо по отношение на него в момента. Признавам, че усложнява нещата, но не е основната опасност. Тя идва от полицията. Дори ако този приятел знае за катастрофата и се опита да ни изнуди, може би ще сме в състояние да се откупим, което не може да се каже за полицията. Те са истинската опасност.

— Ти каза, че ще поемеш вината. Истинската опасност за мен е този човек, не полицията.

— Обещах да не те замесвам, но не мога да го гарантирам — казах аз тихо. — Била си достатъчно невнимателна, за да оставиш банския в колата, ако някой го е занесъл на полицията, не мога да те измъкна. Всичко, което мога да направя, е да се закълна, че аз съм карал, но и така ти ставаш съучастник в убийство.

Тя ме изгледа ядосано.

— Сигурна съм, че този човек е взел банския! Убедена съм! Знам, че ще ни изнудва. Интересува ме само ти ще му платиш ли или ще се наложи да ходя при Роджър?

— Заплашваш ли ме, Люсил? — попитах тихо. — Това също ми прилича на изнудване.

Тя заудря коленете си с юмруци и изплака:

— Пет пари не давам на какво ти прилича! Искам да знам какво смяташ да правиш, когато разбереш какво иска.

— Ще чакам, докато разбере какво иска.

Тя се отпусна назад и ме изпепели с поглед.

— Ти като че ли се опитваш да се измъкнеш от обещанието си. Започваш да съжаляваш, че го направи. Да, но няма да стане!

— Мислила ли си някога за друг човек, освен за себе си? Откак започна тази история, за теб аз изобщо не съществувам — казах аз, без да се опитвам да прикрия отвращението в гласа си. — Единственото, което се върти в главата ти, е как да се изплъзнеш ти самата.

Лицето ѝ застина и тя се втрени в мен.

— Заради теб не бих останала в тази каша — каза тя със студен, равен глас. — Защо трябва да мисля за теб? — тя отмести погледа си и добави: — Ти беше виновен. Ти беше виновен за всичко.

Обуздах гнева си.

— Защо си така сигурна, Люсил? Нима си толкова невинна! Ти знаеше, че не е редно да ме убеждаваш да те уча да караш. Но настояваше. Твоя беше идеята да отидем на онзи пуст плаж. Поведението ти можеше да накара всеки мъж да реши, че си лесна плячка и аз точно това си помислих.

Тя почервеня.

— Как смееш да ми говориш такива неща! — избухна тя.

— Хайде, остави — казах аз нетърпеливо. — Караниците няма да помогнат. Обещах да те измъкна и ако е възможно, ще го направя.

Тя се наведе напред. Лицето ѝ беше бледо и напрегнато.

— По-добре да го направиш! Не възнамерявам да губя Роджър, нито пък да влизам в затвора, само защото ти се държа като животно!

Изправих се и отидох до прозореца, с гръб към нея. Бях прекалено ядосан, за да говоря.

— Сега си тръгвам — продължи тя след дълго мълчание. — Повече няма да мисля за това. Оставям всичко на теб. Имам твоето обещание и очаквам да го спазиш.

Аз се обърнах.

— Я по-добре зарежи тия надежди. До гуша ми дойде от теб. Ти не си нищо повече от една себична, пресметлива, разглезена, малка кучка. И двамата сме в тази каша. Колкото по-рано го разбереш, толкова по-лесно ще ти бъде да понесеш разкритията, ако се наложи.

Тя се изправи.

— Трябваше да кажа на Роджър снощи. Още сега ще му кажа! Вече не ми пукаше. Усмихнах ѝ се.

— Сега какво трябва да стане? Да падна на колене и да пълзя пред теб? Чудесно, щом искаш твоят безценен, влиятелен Роджър да се включи в играта, и двамата ще отидем и ще му кажем истината. Ще му разкажа как ми се натрапи с молбите си да те уча да караш, как ми предложи нощното къпане, как се опита да се самопоканиш при мен, дегизирана с голяма шапка и слънчеви очила, защото не искаше той да разбере, че се шляеш с мен. Когато ти казах да го помолиш за разрешение, ти каза, че е ревнив и глупав — това бяха думите ти, нали? Хайде, отиваме. Ще му кажем фактите и ще видим дали ще му харесат.

Тя отвори уста да каже нещо, но спря. Остана неподвижна, втрещена в мен с блеснали очи и стиснати юмруци.

— Ако не искаш да дойдеш с мен, стой тук — продължих аз — Аз отивам. До гуша ми дойде. В едно нещо съм сигурен, няма да позволя да ме изнудваш! Ако блъфираш, ще те накарам да си свалиш картите.

Пресякох хола, отидох в антрето и отворих вратата. Тя не ме изпускаше от поглед.

— Чес, моля те...

Тя се затича и ме хвана.

— Не... моля те...

— Погледнах я отгоре.

— Какъв глупак съм бил — казах аз спокойно. — Какъв балама съм бил да се влюбя в теб. Махай се оттук! Щом искаш твърда игра, нека бъде така!

— Нямах предвид това — каза тя със сълзи в очите. — Съжалявам, Чес. Не знаеш колко ме е страх. Няма да кажа на Роджър. Искам да оставя всичко на теб. Наистина ти вярвам. Просто не знам какво говоря и какво върша.

— Така ли? Мисля, че знаеш. Непрекъснато променяш отношението си. Първо щеше да ми имаш доверие, после ме заплашваш, след това щеше да бягаш при мъжа си, после ми вярваш отново. Хайде да си изясним нещата веднъж завинаги. Искаш ли мъжът ти да влезе в играта или не?

Тя поклати глава.

— Не, Чес.

— Сигурна ли си? Няма ли пак да смениш решението си и да ми го размахаш пред лицето?

— Не, Чес.

— Оставяш ли работата на мен?

— Да, разбира се.

— Да, разбира се? Мениш решенията си доста лесно, не мислиш ли? Преди пет минути се държеше различно.

— Чес, моля те, не ми се карай. Аз наистина не знам какво говоря и какво върша. Толкова ме е страх.

— Говориш много и не правиш нищо. Ела в хола. Време е най-сетне да обсъдим нещата.

Тя се върна в хола и седна. Сложи лакти на коленете си и подпря брадичка на дланите. В позата ѝ имаше драматизъм, но това вече не ми правеше впечатление. Седнах и запалих цигара.

— Мислила ли си върху случилото се, Люсил? — попитах рязко. — Не ти ли е минало през ума, че има едно-две странни неща?

Тя се стегна и погледна въпросително.

— Какво искаш да кажеш?

— Първо, не мога да разбера какво е правило ченгето на онзи път. Той не е по-добър от кална пътека и почти не се използва. Защо той трябва да бъде там?

— Не знам.

— Сигурно е бил там поради някаква причина. Не мога да си представя, че е очаквал да хване някой превишил скоростта шофьор там долу. Нямах ли представа защо може да е бил там?

— Не, не мисля, че това е от значение.

— Така ли? Аз пък мисля. Добре, да оставим това засега. Но смятам да проуча въпроса. Да обсъдим цялата история заедно. След като се къпахме, ти се върна при колата, преоблече се и остави банския си на пода. Така ли беше?

— Да.

— Видя ли някого, докато правеше това?

— Не, разбира се, че не. Нямах никой.

— Но сигурно е имало. Човекът, който се обади току-що, трябва да ни е наблюдавал. Иначе откъде би могъл да знае, че сме плували заедно? Доколкото мога да си спомня, там нямах абсолютно никакво прикритие, освен онези няколко палми. И все пак той е бил там.

— Не видях никого.

— Трябва да е бил там. Мисля да отида и да огледам терена на дневна светлина. Сигурно се е скрил някъде. Но умът ми не стига къде може да е бил. Нямаше никакво прикритие, доколкото си спомням. Хрумвало ли ти е, че след като си оставила банския в колата, този човек може да се е появил и да го е взел?

Тя ме изгледа втренчено.

— Не, не е.

— Ако го е взел, докато сме се карали, това би означавало, разбира се, че той не знае за катастрофата.

— Но вратата на гаража беше разбита. Тогава го е взел.

— Бях забравил за това. Добре, да продължаваме. Какво стана, след като се върна при колата и отпътува?

— Бях разстроена. Карах по пътя. След около една миля чух някакъв мъж да вика...

— По-полека, Люсил. Колко бързо караше?

— Бързо. Не знам точно колко.

— Колко бързо — сто, сто и десет? Важно е.

— Може би сто. Не знам.

— Не видя ли О'Брайън? Не го ли задмина?

— Не.

— Беше карала една миля, когато го чу да вика.

— Да.

— Тогава сигурно си го задминала по пътя. Стоял е там с изгасен фар, минала си покрай него и той те е последвал.

— Предполагам.

— Какво стана после?

Тя се раздвижи неспокойно.

— Казах ти. Чух го да вика и завъртях кормилото. Чух страничния удар.

— Не чу ли двигателя на мотоциклета?

— Мисля, че да.

— Намали ли скоростта?

— Загубих контрол над колата. Уплаших се. Мисля, че ускорих.

— Той се е изравнил с теб, откъде — отляво или отдясно?

Тя се поколеба и се намръщи.

— Не помня.

— Видя ли го, като те настигна?

— Видях светлината на фара. Изплаших се и свих.

— Сега помисли, светлината отдясно ли беше?

Тя отново се поколеба и каза:

— Да. Той ме настигна и изкрещя през прозореца. Да, сега си спомних.

Погледнах я настойчиво. Тя седеше напрегната, без да ме гледа, с ръце здраво стиснати между коленете.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм.

— Но не беше преди малко.

— Сега съм. Беше отдясно. Сигурна съм.

Нарочно ли лъжеше или просто правеше грешка? Колата беше ударена отляво. О'Брайън не би могъл да я догони отдясно.

— Не може да си права, Люсил. Левият фар беше счупен. Той те е настигнал отляво. Освен това, той просто не би могъл да се изравни с теб от дясната ти страна. Така би предизвикал катастрофа.

За момент тя се изчерви, но бързо се окопити.

— Тогава защо ме питаш, ако знаеш от самото начало? — попита ядосано. — Не помня от коя страна беше.

Погледнах я изпитателно и свих рамене.

— О'кей, карай да върви. Тъй или иначе си го ударила. Какво стана, след като чу удара?

Тя отклони погледа си. Лицето ѝ беше мрачно.

— Продължих да карам.

— Ударът е бил доста силен.

— Да.

— Ти сигурна ли беше, че си го ударила?

— Разбира се, знаех, че съм го ударила.

— Изгуби контрол, ускори и продължи да караш, без да спреш, за да видиш дали е наранен.

Тя повдигна косата от раменете си с раздражение.

— Налага ли се да продължаваш? Вече съм ти казала какво стана.

— Трябва да си изясня случая, Люсил. Ти продължи до магистралата. После какво направи?

— Знаех, че съм повредила мотора на човека, а също и колата ти. Уплаших се. Помислих си, че е по-добре да ти кажа. Не исках да се връщам, за да не се срещна с полицаия, затова реших да дойда до дома ти и да те почакам.

Докато я слушах, запалих друга цигара. Гледаше надолу и беше много напрегната.

— Как разбра къде живея?

Тя се стегна.

— Бях потърсила адреса ти в телефонния указател — каза тя преднамерено бавно, сякаш за да си даде време да помисли. — Веднъж минах покрай къщата ти с велосипеда. Знаех къде живееш.

Имах неприятното усещане, че не казва истината.

— Карала си почти три километра, преди да стигнеш до пътя за насам. Размина ли се с някоя кола?

— Не мисля.

— Сигурна ли си?

— Не помня да съм минавала покрай коли.

— Не може да не си минала, Люсил. В края на краищата това е магистрала. Било е около десет и половина. Сигурно е имало много коли на пътя.

— Не забелязах никакви.

— Поне с една кола си се разминала, Люсил.

— Така ли мислиш? — гласът ѝ се извиси. — Казах ти, че не съм. Какво значение има това?

— Карала си с един фар, другият е бил ударен. Всеки, който идва срещу теб, би помислил, че си с мотоциклет, докато не те наближи достатъчно, за да види, че караш кола. Това се помни.

Тя се размърда нетърпеливо.

— Какво толкова?

— Много. В случай, че колата е била забелязана, полицията ще знае в коя посока си пътувала. Така ще разберат, че не си напуснала града. Това е нещо, в което не могат да бъдат сигурни — дали колата, убила О'Брайън, е напуснала града, преди пътищата да бъдат блокирани. Ако са те видели, полицията ще знае къде е колата. Вместо да претърсват целия град, ще знаят, че първото място за претърсване са крайбрежните пътища — точно тук!

Колкото и да е невероятно, лицето ѝ побледня още повече.

— О, не съм помислила за това.

— Заради това задавам всички тези въпроси. Моля те, опитай да се концентрираш. Страшно е важно. Размина ли се с някакви коли?

Тя поклати глава безпомощно.

— Не мога да си спомня. Мислех само как да стигна по-бързо при теб.

— Спомни си поне дали не срещна коли по пътя насам?

— Сигурна съм, че не.

Като поразмислих, реших, че ситуацията е доста тежка. Тя сигурно се беше разминала с много коли на магистралата. Някой сигурно беше забелязал, че кара само с един фар. Рано или късно този някой щеше да се сети и да съобщи на полицията, а след това търсенето щеше да се съсредоточи в моя район.

— Ами добре, мисля, че това е почти всичко — казах аз. По-добре се прибирай. Нищо не можеш да направиш сега. Остави ме аз да се оправям.

Тя се изправи колебливо.

— Но какво ще правиш, Чес?

— Честно, казано, не знам засега. Трябва да размисля. Имаш обещанието ми да не те забърквам, ако е възможно. Ако нещата започнат да се развиват зле, ще ти се обадя. В момента само това мога да кажа.

Тя ме погледна изпитателно, с напрегнато лице.

— Какво ще правиш с колата?

— Ето още нещо, за което трябва да помисля. Не знам.

— Ами човекът, който се обади?

— Ще почакам, докато го чуя отново. Ако се обади на теб, съобщи ми.

— Ами ако ми поиска пари? Сигурна съм, че плановете му са такива.

— Да почакаме, докато го направи — казах аз нетърпеливо. — Ако наистина поиска пари, кажи му, че трябва да говори първо с мен.

— Мога ли да му обеща нещо? — попита тя настойчиво.

Погледнах я, но тя отмести очи.

— Не, не можеш. Ако ти поиска пари, кажи му да се свърже с мен. Аз ще се оправя с него. Знаеш ли, Люсил, ти изглежда много държиш той да получи пари или от мен или от теб.

— Не е вярно! Просто искам да знам какво да правя! — гласът ѝ изтъня. — Знам, че ще ме изнудва! Нямам никакви пари! Би ли искал да си на мое място? Как би се чувствал, ако знаеше, че някой ще те изнудва, а не можеш да му платиш и всичко, което ти е скъпо ще ти бъде отнето? Как би се чувствал?

— За Бога! — възкликнах припряно. — Още не е поискарал нищо от теб. Ще спреш ли да се самонавиваш! Ако наистина поиска пари, кажи ми. Аз ще се справя с него. Сега си отивай. Трябва да обмисля много неща, а не мога да го направя, докато си тук.

Тя стана. Изведнъж ми се стори много млада, нещастна и съблазнителна.

— Остава само да чакам, Чес.

— Обади ми се довечера към десет. Може би ще мога да ти кажа нещо.

Тя се хвърли в ръцете ми. Устните ѝ бяха меки и тръпнеци. Цялото ѝ тяло се притискаше към мен.

— О, Чес... — прошепна тя, ръцете ѝ пропълзяха към тила ми. — Толкова ме е страх. Ще се грижиш ли за мен? Ще успееш ли да оправяш всичко?

Отблъснах я с усилие, после се обърнах и отидох до прозореца, докато се взема в ръце. Все още чувствах устните ѝ върху своите и изгарях от желание.

— Разчитам на теб, Чес — каза тя — Ще ти се обадя довечера.

— Добре — отвърнах аз, без да се обръщам.

Чух как пресича хола и се отдалечава, и с усилие на волята се въздържах да не я спра. Стоях там и гледах през прозореца дълго, след като чух щракването на входната врата, което ми казваше, че си е тръгнала.

* * *

Вече беше единайсет без двајсет.

Седях на фотьойла и мислех усилено. Имаше нещо фалшиво в цялата история. Не се съмнявах, че Люсил беше ударила и убила полицајя, но това, което тя разказваше, не се връзваше с доказателствата. Поради някаква причина тя ме лъжеше. Защо

твърдеше, че О'Брайън я е изпреварил отдясно? Защо твърдеше, че не е видяла коли по натоварената магистрала? В мен растеше убеждението, че не трябва да вярвам на историята ѝ. Тя беше изгубила ума си от страх и като животно в капан мислеше само за бягство. Не би се спряла пред нищо, за да се спаси. Имах неприятното усещане, че времето изтича. Някой сигурно я беше видял на магистралата и ми беше ясно, че полицията може би вече работи в моя район. Тогава изведнъж си спомних за кръвта върху колелото на кадилака. Обля ме гореща пот. Ако полицията откриеше тези петна, с мен беше свършено. Заклучих къщата и отидох до гаража да взема кофа и гъба. Между боклуците, които държах заедно с инструментите, намерих здрав катинар и една кука. Качих се в понтиака и тръгнах бързо към къщата на Сийборн.

На ярката слънчева светлина можах да разгледам внимателно повредите по кадилака. Левият фар беше съвсем смазан. Металните части около него бяха така изкривени, че само професионалист би могъл да ги оправи. Двете дълбоки бразди по дължината на вратата също искаха тенекеджия. Не можех по никакъв начин да се справя с тях.

Отидох да видя петната от кръв и замръзнах. Нямаше ги. Известно време стоях и се вирах, и не вярвах на очите си. Коленичих до задното колело и го разгледах внимателно, но там нямаше кръв. Станах и тръгнах с изтръпнали крака. Отидох до другата страна на колата и разгледах дясното задно колело. Петната бяха там. Коленичих да разгледам червената лепкава маса върху бялата ивица на гумата. Тук имаше нещо, което ме изпълваше с нарастващо подозрение. Станах, отидох до предната част на колата и отново погледнах фара. Тогава разбрах. Историята на Люсил, че ченгето я настигнало отзад, а тя се стреснала и го ударила странично, не можеше да бъде вярна. Изненадах се, че не съм го разбрал по-рано. За да се повреди фарът, така както тя го беше повредила, ченгето е било ударено отпред, а това означаваше, че той не я е изпреварвал, когато е станала катастрофата. Сигурно е карал по пътя срещу нея. А това означаваше, че съм я уловил в още една лъжа, и то доста по-сериозна. Тя твърдеше, че не е видяла ченгето, а само го е чула да вика и толкова се изплашила, че свила рязко и го ударила. Сега за мен беше очевидно, че изобщо не е станало така. Тя явно е видяла как светлината от фара му се

приближава. Призна си, че е карала бързо. Пътят беше тесен. Загубила е контрол над колата и преди той да успее да отклони, го е ударила с предницата. Нейните приказки, че той я бил настигнал, карал до нея и я изплашил, бяха измислици, с цел да ме накара да повярвам, че катастрофата не е била по нейна вина.

Нима си въобразяваше, че съдебните заседатели биха повярвали на подобни измислици, след като видях колата? Тогава си спомних за обещанието си да поема вината. Ако признаех, че съм карал кадилака, когато е станала катастрофата, заседателите тозчас биха заключили, че съм бил пиан, за да предизвикам подобно произшествие. Пътят беше прав. Бих могъл да видя приближаващата светлина на фара. Това би било достатъчно предупреждение да намаля. Устата ми пресъхна, като разбрах какво съм си навлякъл на главата.

След това идваше загадката с кръвта върху дясното задно колело. Откъде се е взела там? Тя беше ударила мотоциклета с лявата страна. Значи не би могла да прегази ченгето със задното дясно колело.

Върнах се при задната част на колата и отново разгледах матовите лепкави петна по гумата. Това сигурно беше кръв. Нямаше какво друго да бъде.

Още една въпросителна. Изведнъж, без да мисля, реших да оставя петната. Те бяха доказателство, което би объркало съдебните заседатели, ако с него си послужи находчив адвокат. Дълбоко в себе си почувствах, че ако премахна подобна улика, ще си навлека голяма беля.

Насочих вниманието си към вратата на гаража. С помощта на инструментите, които бях взел, изправих бравата и затворих хубаво вратата. После завих куката и монтирах катинара. Бях уверен, че полицията няма да се опита да разбие гаража. Първо щяха да се свържат със Сийборн и да поискат ключа. Така щях да спечеля малко време.

Сега реших да отида до плажа, където се къпахме с Люсил, за да проуча терена на дневна светлина. Върнах се при понтиака. Вече минаваше дванайсет. Магистралата беше натоварена заради уикенда. Трябваше да карам бавно. Бяха ми необходими двайсет минути, за да стигна до черния път, който водеше до плажа. Докато минавах покрай дюните, проучих обстановката внимателно. Отново ми се видя много странно, че О'Брайън е бил на този път. И от двете страни нямаше

никакво прикритие. Никакви дървета или храсти, зад които би могъл да се скрие. Карах бавно, докато не стигнах до едно утъпкано място в пясъка отдысно. Реших, че там е станала катастрофата. Спрях колата и слязох. Можех да виждам морето и плажа по протежение на три километра. Теренът беше равен, със съвсем ниски дюни и нямаше друго удобно място за прикритие, освен далечната групичка палми, където бяхме с Люсил.

Известно време се оглеждах, но не открих нищо повече от това, което се вижда от пръв поглед. Качих се в понтиака. Отидох до плажа и спрях на двайсетина метра от мястото, където бяхме паркирали миналата вечер. Първото нещо, което забелязах, бяха следите на кадилака в пясъка и останах шокиран. Видях също следите — моите и на Люсил, водещи към палмите. За това не бях помислил и за момент се почудих дали полицаите вече не са идвали и не са ги видели.

Щом ние бяхме оставили отпечатъци в пясъка, тогава и мъжът, който ни телефонира, в случай че наистина ни е видял на плажа, също трябваше да е оставил отпечатъци.

Започнах да ги търся наоколо. Въпреки че обиколих в радиус от триста метра, не открих други следи, освен моите и на Люсил. Това можеше да означава две неща: полицията не беше идвала ТУК и следователно не са видели следите от гумите на кадилака. Мъжът, който телефонира, също не е бил на мястото. Ето още една загадка. Ако не е бил тук, как е разбрал, че Люсил и аз сме плували заедно и след това сме се скарали? След като помислих върху това, реших, че единственият възможен начин да ни види от разстояние, е с помощта на мощен бинокъл за нощно виждане. Това обясняваше защо Люсил не го е видяла.

Няколко минути заличавах отпечатъците от гумите в пясъка. После тръгнах надолу към палмите, като се стараех да стъпвам в следите, оставени от мен предната вечер. Върнах се към пътя и изтрих всички, следи, включително и тези на Люсил. Когато свърших с изпълнението на тази задача, се бях изпотил, но се чувствах по-сигурен, като видях, че вече няма предателски следи, които да бъдат открити от полицията, в случай че решат да търсят улики тук.

Със съзнанието, че поне съм взел мерки да не бъда проследен, тръгнах към понтиака. Отворих вратата и чух звук от приближаващ

автомобил. Огледах се и видях един жълто-червен олдсмобил да излиза от завоя и да пълзи към мен.

Сърцето ми подскочи. Аз зачаках, наблюдавайки как колата се приближава. Помислих си, че ако беше пристигнал три минути по-рано, шофьорът щеше да ме види как трия следите в пясъка. Когато колата наближи още малко, забелязах, че караше жена. Тя спря на десет метра от мен и ме изгледа през отворения прозорец на колата. После слезе.

Носеше алена рокля, малка бяла шапчица и бели мрежести ръкавици. Беше малко над среден ръст, мургава, стандартна латиноамериканска красавица. Такива можеш да видиш всеки ден по плажовете на Флорида на показ като украшения или като стока, в зависимост от това кой ги гледа.

Тя слезе от колата и демонстрира дългите си стройни крака, обути в найлон. Опъна роклята върху стегнатия апетитен задник и ме зяпна. Черните ѝ очи бяха сериозни и заинтригувани.

— Това ли е мястото, където беше убит полицаят? — попита тя, приближавайки се бавно към мен.

— Мисля, че е станало по-нагоре — отговорих аз.

Зачудих се коя е и какво търси тук.

— Според мен сте го подминала.

— О, казвате, че трябва да се върна нагоре по пътя?

— Във вестниците пише, че е бил убит на пътя.

Тя си отвори чантата, извади смачкан пакет „Лъки“, пхна една цигара между пълните си червени устни и пак ме изгледа. Извадих запалката и се приближих до нея. Наведе се, за да си запали от пламъка, който бях скрил в шепите си и усетих парфюма ѝ.

— Благодаря ви.

Тя вдигна глава и ме погледна в очите. От това близко разстояние можах да видя изкусно сложения тежък грим и тъмната сянка на горната устна, която ѝ придаваше типичната латиноамериканска чувственост.

— Журналист ли сте? — попита тя.

— Журналист? Ами не, защо? Просто дойдох тук да поплувам.

Тя обърна глава и забеляза ивицата от пясък, където бях заличавал стъпките.

— Вие ли направихте това?

— Имате предвид пътеката по пясъка ли? — опитах се да го кажа небрежно. — Беше там, когато дойдох.

— Изглежда така, сякаш някой се е опитвал да изтрие следи от пясъка.

Обърнах се да погледна.

— Така ли мислите? Може да е станало от вятъра. Той прави странни фигури по пясъка.

— Така ли?

Отново почувствах тъмните очи върху лицето си.

— Минах покрай едно отгпкано място на около три километра оттук. Мислите ли, че там е бил убит?

— Вероятно, откъде да знам.

— Не питам от любопитство. Щяхме да се женим.

Погледнах я живо. Спомних си, че в един от вестниците пишеше, че О'Брайън щял да се жени за певица от нощен клуб.

— О, да. Четох тази сутрин във вестника за това.

— Нима? — тя се усмихна. Беше студена, горчива усмивка. — Едва ли сте чували нещо за мен, преди да прочетете днешните вестници. В шоубизнеса съм вече от десет години. Не е много приятно да се прочуеш с това, че бъдещият ти съпруг е убит, защото е бил достатъчно глупав, за да го позволи.

Тя изведнъж тръгна към олдсмобила и ме остави загледан след нея. Качи се в колата, направи обратен завой и потегли бързо в облак от прах и пясък.

VII

Изядох един сандвич за обяд и се върнах у дома. Докато се хранех и шофирах към къщи, мислех усърдно, но умът ми не роди нищо полезно. Бях по-сигурен от всякога, че в тази катастрофа има нещо много фалшиво. Бях сигурен, че Люсил ме излъга за това как се е случило всичко. Ситуацията беше станала още по-озадачаваща, след като бях разгледал мястото. Сега за мен беше очевидно, че тя трябва да е видяла О'Брайън, когато се е приближавал към нея. Не е могла да намали и е тръгнала право срещу него. При такава очевидна хипотеза тя не би могла да очаква никаква милост от съдебните заседатели, а на мен ми стана още по-ясно защо тя толкова държеше аз да поема вината.

Най-належащият проблем беше какво да правя с кадилака. Рано или късно, ако полицията наистина започнеше пълното претърсване, щеше да го открие в гаража на Сийборн. Шефът на полицията беше заявил, че всеки, който е ударил колата си след катастрофата, ще трябва да докладва за това незабавно и да даде обяснение как се е случило.

Чудех се дали тази наредба не би могла да ми предложи изход. Можех да засиля колата срещу вратата на гаража, да я ударя и да се обадя на полицията. Но дали щяха да приемат обяснението, че съм я ударил по този начин? Ако колата беше смачкана само отпред, можех много да не се притеснявам, но двете дълбоки драскотини отстрани нямаше да се вържат с фронталния удар в гаража и лесно щяха да предизвикат подозрението на полицията.

Това поне беше една идея и аз реших да продължа да мисля в тази посока. Все още разсъждавах върху нея, докато отключвах входната врата, когато изведнъж вниманието ми беше отклонено от звъна на телефона. Влязох в хола и вдигнах слушалката.

— Господин Скот?

Познах гласа на Уоткинс и целият изтръпнах. Почудих се защо ли може да звъни.

— Да, на телефона.

— Господин Ейткън ме помоли да ви се обадя, сър. Той каза, че е възможно все още да сте у дома. Ако можете да отделите време, господин Ейткън би се радвал да ви види.

— Но аз трябваше да си почивам на игрището за голф. Не можете ли да му кажете, че не сте се свързал с мен?

Уоткинс се закашля.

— Предполагам, че бих могъл, сър, но господин Ейткън ми даде да разбера, че въпросът е спешен. Все пак, ако мислите...

— Не, всичко е наред. Ще се отбия. Разбира се, той иска да ме види веднага.

— Вярвам, че ви очаква, сър.

— Добре, тръгвам — казах аз и затворих телефона.

Известно време останах втренчен в отражението си в огледалото. Изглеждах малко блед, а погледът ми беше изплашен. Дали Люсил беше загубила самообладание и му беше казала? Дали се беше изпуснала? Ейткън ми нареди да си почина през уикенда, а сега изведнъж ме викаше при себе си. Това означаваше само едно — неприятности. Излязох от къщи, качих се в понтиака и тръгнах бързо към Ейткън. Докато карах, умът ми се беше спекъл като на стара мома, която е чула шум под кревата си. Паркирах понтиака до един сив буик кабриолет, оставен на асфалта пред мраморните стъпала към терасата на Ейткън. Слязох от колата и тръгнах нагоре по стълбата. Изкачих се и огледах широката тераса. Видях Ейткън по пижама и халат, излегнат в един шезлонг, с покрити крака. При него имаше един едър, широкоплещест мъж, седнал на стол с гръб към мен. Аз поспрях. Сърцето ми биеше като лудо. Нервите ми се бяха опънали до скъсване. Ейткън се обърна, видя ме и ми махна. Грубото му червендалесто лице се размекна в приветствена усмивка и на мен изведнъж леко ми прилоша. Облекчението от тази гротескна усмивка ми действа като студен душ. Той нямаше да ми се хили, ако ми имаше зъб.

— Ето те и теб, Скот. Беше ли тръгнал на голф?

Другият мъж се обърна и изведнъж стомахът ми се сви. Веднага го познах. Беше Том Хакет — мъжът, който ме видя с Люсил в нощта на катастрофата, Том Хакет — приятелчето на Сийборн. Той ме погледна и бавно се изправи. Червеното му добродушно лице се озари в усмивка.

— Здравейте — каза той и протегна ръка. — Значи пак се срещнахме. Ейткън ми каза, че вие ще бъдете началникът в Ню Йорк.

Поех ръката му. Той стисна моята здраво и аз отново усетих, че е по-студена от неговата.

— Сядайте, сядайте — каза Ейткън раздражено. — Беше ли тръгнал на голф?

— Тъкмо щях да се преобличам, когато Уоткинс позвъня.

Приближих се до него и седнах на един стол до Хакет.

— Съжалявам. Съвсем сериозно те посъветвах да поспортуваш — каза Ейткън, като прокара пръсти през рядката си коса — но когато Хакет се появи, реших, че трябва да го видиш.

Аз погледнах учтиво към Хакет и после отново към Ейткън. Нямах никаква представа за какво беше всичко това, но изглежда не беше свързано с неприятности. Ейткън погледна към Хакет и го дари с подигравателна усмивчица.

— Това момче работи прекалено усърдно. Казах му да си почине през уикенда — да играе голф, да си намери някоя хубава жена. Твоето появяване му развали уикенда.

Хакет се засмя.

— Не е за вярване. Може и да е пропуснал голфа, но с другото не се е минал — той се ухили широко. — Нали, момче!

Усмивката ми беше скована, но поне успях да я задържа. Той замълча. Ейткън ме погледна изпитателно.

— О? Какво знаеш за похожденията му?

Ръцете ми се стегнаха в юмруци и ги пяхнах в джобовете на панталона.

— Няма значение. Момчето си има личен живот, нали? — каза Хакет и ми намигна. — Работата, Скот е, че и аз се включвам в нюйоркския бизнес. Ще вложа част от парите си в него. Когато Ейткън ми каза, че ти ще ръководиш офиса, пожелах да се запозная с теб и да поговорим. Това е всичко, нали, Роджър?

Ейткън се намръщи. Той мразеше, когато някой друг поеме разговора и когато не се говори по същество, но този път каза доста добродушно:

— Това е всичко. Ето ти го тук да говориш с него — той се обърна към мен. — Хакет ще даде сто хиляди долара и естествено иска да се убеди, че ти си точният човек, който да се грижи за парите му.

— Според Роджър ти си О'кей — каза Хакет, като се облегна назад — но има един-два въпроса, които искам да обсъдя с теб. Нямах нищо против няколко въпроса, нали?

— Ами защо? Не — казах аз леко успокоен. — На ваше разположение съм.

— Те няма да имат нищо общо с личния ти живот — каза той и се усмихна. — Животът на един мъж извън службата не ме интересува, стига, разбира се, да не се забърка в някой скандал.

Веселото лице беше все още весело, но очите доста настойчиво търсеха моите. Извадих си цигарите и се престорих на много зает с паленето на една.

— Надявам се, че не смяташ да се замесиш в някой скандал — продължи той.

Ейткън се размърда нетърпеливо.

— Скот не е такъв човек — изръмжа той. — Можеш ли да си представиш, че ще назнача хора, които се замесват в скандали?

— Не мога — каза Хакет, наведе се напред и ме шляпна по коляното. — Аз съм страхотен майтапчия. Не ми обръщай внимание. Сега ще ми кажеш ли нещо за квалификацията си?

Може и да беше голям майтапчия, но с мен не се шегуваше. Той знаеше или подозираше нещо. Бях сигурен. Беше ли разбрал, че момичето, с което ме видя, е Люсил?

Казах му какво образование имам и след това отговорих на цяла серия подробни въпроси относно кариерата ми. Попита ме какви са ми планове за офиса в Ню Йорк, с какви хора бих работил, къде ще бъде самият офис и т.н. Накрая изглежда остана доволен, облегна се и кимна с глава.

— Ставаш. Ти си истински човек на Ейткън, а това ми стига — той погледна към Ейткън. — И той ли ще вложи двайсет хиляди?

Ейткън кимна.

— И ще взима пет процента от печалбата плюс заплатата?

— Да.

Хакет се замисли. Очаквах да възрази срещу процента, но не го направи.

— О'кей, условията са прекалено добри, Скот, но аз се обзалагам, че ще ги заслужиш. Кога ще имаш парите?

— Идния четвъртък.

— О'кей, Роджър, ще имаш чека ми по същото време. О'кей?

— Става. Уредил съм всичко чрез Уебстър. Знаеш го, нали?

— Да, свестен човек — Хакет стана. — Е, да не задържаме Скот, че ще играе голф — подаде ми ръка — Сигурен съм, че ще успееш в бизнеса. Желая ти късмет.

Благодарих, стиснах му ръката и се обърнах към Ейткън.

— Ако това е всичко...

Млъкнах, защото Ейткън погледна покрай мен към дългата извита алея.

— Какво, по дяволите, е това? — изръмжа той.

Погледнах в същата посока. Тъмносиня кола с червена лампа и сирена на покрива приближаваше бързо. Вкамених се. В колата имаше четирима мъже — всичките ченгета.

* * *

Едър мъж в сив омачкан костюм и килната назад лека шапка слезе от полицейската кола. Месестото му лице беше строго и загоряло от слънцето. Късият му плосък нос беше покрит с лунички. Човек изобщо не можеше да се заблуди. Това беше едно грубо, цинично, мнително ченге.

Ние с Хакет се бяхме облегли на парапета. Той погледна към нас и започна бавно да се качва по стълбата, сякаш изобщо не бързаше да дойде. Две униформени ченгета се бяха изсипали от колата и се мотаеха наоколо безцелно, както само те умеят. Шофьорът остана зад кормилото. Цивилният най-сетне се качи, приближи се до нас, като се движеше преднамерено бавно. Гледах го как идва. Пулсът ми се учести и устата ми пресъхна. Започнах да мисля това, което сигурно всички виновни хора мислят — дали не е дошъл да ме арестува. Той мина през терасата. Големите му крака леко шляпаха по горещите камъни. Накрая спря пред Ейткън.

— Детектив лейтенант Уест, градска полиция, сър. Капитанът ви поднася почитанията си. Молим ви за сътрудничество.

Ейткън го зяпна. Изглеждаше озадачен.

— Какво има? Какво иска капитанът?

— Във връзка с произшествието. Може би сте прочели за него в сутрешните вестници. — Уест говореше бавно и мрачно. — Капитанът иска да провери всяка кола в града за повреди. Ако нямате нищо против, г-н Ейткън, бихме искали да прегледаме вашите коли.

Лицето на Ейткън започна да червенеет.

— Да ми преглеждате колите? Защо? Да не си мислите, че съм забъркан в това?

Погледнах бързо към Хакет. Той се беше облегал на парапета и наблюдаваше с интерес. Уест килна шапката си още малко назад. Челото му светеше от пот.

— Не, сър, не си мислим това, но проверяваме всички коли в града. Имате ли шофьор? Може би той е използвал една от колите ви снощи. Не казвам, че го е направил, но една проверка ще го освободи от подозрение. Капитанът каза, ако възразите, да не ви безпокоя.

Лицето на Ейткън придоби по-наситен оттенък.

— Шофьорът ми не е използвал нито една от колите снощи — изскърца със зъби той.

Лицето на Уест стана непроницаемо.

— О'кей, сър, капитанът каза да не настоявам, но ако шофьорът ви не е използвал колите, някой друг може да го е направил.

— Нито една от колите ми не е излизала, откак си счупих крака — каза Ейткън вбесен. — Губите си времето.

Уест повдигна яките си рамене.

— Затова ми плащат. Щом имате нещо против да погледна колите ви, добре. Ще отида и ще докладвам на капитана.

— Я го чуй само! — избухна Ейткън и се обърна към Хакет. — Ето един чудесен пример за това как тези типове ни пилеят парите! Четирима мъже, за да проверят четири коли! Ще пиша на Съливан за това! Само защото някакъв глупак е прегазен и убит, се вдига такава врява.

— Шофьорът не е спрял — каза Хакет меко. — Не можеш да виниш този офицер, Ейткън. Той изпълнява задълженията си.

Ейткън си пое дълбоко въздух.

— О'кей, иди и виж колите ми! Пет пари не давам! Карай, пилей данъците, които аз плащам. Върви и се махай от тази тераса.

— Благодаря — каза Уест с безизразно лице. — Бихте ли ми казали къде е гаражът?

Ейткън се обърна към мен.

— Знаеш ли къде е гаражът ми?

Казах, че знам.

— Тогава заведи този човек и му покажи. Не го оставяй сам. Внимавай някой от хората му да не срита колите. Гледай да не изфабрикуват някое доказателство и да натопят шофьора ми.

Тръгнах към стълбата и Уест ме последва с тежка стъпка. Слязохме долу и стигнахме до униформените полицаи. Уест поклати глава. Минахме покрай тях и ги оставихме неподвижни под слънцето. Когато вече не ни виждаха от терасата, Уест каза тихо:

— За този тип ли работите?

— Точно така.

— Слава Богу, че не и аз. — Той си свали шапката и избърса челото си с ръкава на сакото. — Мислех, че моят шеф е най-гадният на света, но сега виждам, че изобщо не може да се сравнява с този тип, Ейткън.

Не казах нищо. Минахме покрай понтиака и буика. Уест спря и погледна двете коли.

— Знаете ли чии са?

Предвидливо бях сменил талона на Сийборн с моя, но знаех, че стига да искаше, той лесно можеше да свери номера на колата с талона и тогава щях да загина, но не посмях да му кажа, че съм взел колата назаем. Поколебах се само за части от секундата.

— Понтиакът е мой, а буикът е на господин Хакет, другия мъж, който беше на терасата.

Като се движеше преднамерено бавно, Уест заобиколи двете коли. Той ги гледа няколко секунди и след това се върна при мен. Аз бях напрегнат и стисках ръце зад гърба.

— Е, няма им нищо, нали? — каза той небрежно. — Казахте, че понтиакът е ваш?

— Точно така.

— Мога да ви дам пропуски и сега. Ще спестя на момчетата си посещението при вас. Как се казвате?

Отговорих му.

Той извади кочан с напечатани формуляри от джоба си и започна да пише.

— Адрес?

Казах му го.

Той погледна колата, написа още нещо и откъсна листа от кочана.

— Това е идея на капитана. Може и да не е чак толкова лоша. Този пропуск освобождава колата ви от днес нататък. Ако ударите калника или я повредите по какъвто и да е начин, не е нужно да се безпокоите и да ни докладвате. Ако ви спрат, трябва само да покажете пропуска. И това ако не е работа — да се проверява всяка проклета кола в града! — Той ми бутна формуляра и аз го взех. — Не го губете. Може да ви спести главоболия.

— Няма да го загубя — казах аз и прибрах листчето в портфейла си така сякаш беше банкнота от един милион долара.

— Капитанът пращи от страшни идеи — продължи Уест — затова е капитан, но, разбира се, не той върши работата. Залоства си дебелия задник на стола и не мръдва. Не, че го обвинявам, знаете. Предполагам, и аз щях да правя същото, ако бях капитан. Точно сега всички в полицията душат за тоя шегаджия с катастрофата. Можете ли да си представите? Всички полицаи звънят по къщите, преобръщат гаражите, блокират пътищата, въртят се в кръг, докато изплезят език от умора. — Той ме гледаше, без да ме вижда и сякаш говореше повече на себе си. — Знаете ли що за стока е нашият капитан? Обича гласността. Той процъфтява върху нея. Прочетохте ли щуротиите му в пресата тази сутрин? За О'Брайън? — Той изведнъж ме фокусира и очите му срещнаха моите. — Между нас казано, О'Брайън беше най-скапаният полицай, а ние имаме няколко подбрани екземпляра, повярвайте. Беше мързелив, не го биваше за нищо и се чудеше как да изклинчи от работа. Взимаше подкупи и не се колебаеше да изнудва на дребно, стига да беше сигурен, че ще му се размине. В края на краищата прегазиха този боклук и ние се скъсваме от работа, за да намерим убиеца. Знаете ли колко съм спал, откак го блъснаха? Точно един час и десет минути, и то само защото успях да подремна в колата. Не знам дали ще имам този късмет довечера.

Стоях на горещото слънце и го слушах. Никога не бях чувал полицейски служител да говори по този начин. Бях колкото смутен, толкова и учуден. Уест изведнъж се ухили и показа големите си бели зъби.

— Не ми обръщайте внимание, господин Скот. От време на време си изливам душата. Помага ми. Макар и да знам, че О'Брайън

беше боклук и добре че се отървахме от него, смятам да намеря типа, който го е убил. Трябва да се постареем, а ние го правим и ще го намерим. Вероятно ще отнеме време и няма да бъде лесно, но ще го намерим и тогава ще мога отново да си почина. — Той пусна цигарата си на земята и я настъпи. — Сега да отидем да погледнем колите на шефа ви. Не че имат нещо общо, но трябва да му дам пропуск. Къде точно са те?

— До басейна, ей там.

— Басейн, а? Как живеят богатите! — Уест поклати глава и тръгна по алеята, а аз го последвах. — Харесва ли ви да работите за богаташ, господин Скот?

— Сам решавам какво да правя.

— Аха, сигурно това е единственият начин. Той може да бъде и мръсник. В погледа му има нещо, което ми напомня за капитана. Парите дават на човек фалшиво чувство за власт. Не обичам типовете с власт. Не обичам типовете с много пари. Когато ги докопат, започват да мачкат всичко наоколо. Обзалагам се, че господин Ейткън доста често здраво се обляга на другите.

Не ми се наложи да измислям подходящ отговор, тъй като стигнахме до гаража и басейна.

На най-високия трамплин беше застинала Люсил. Беше в профил и не ни виждаше. Носеше бели бикини, скриващи само онези части на тялото, които не бяха за чужди погледи. Тенът ѝ беше златистокафяв, гъстата ѝ кестенява коса падаше върху раменете и почти стигаше до кръста. Гледката там горе ни накара да се заковем на място, все едно че се бяхме блъснали в тухлена стена. Тя се вдигна на пръсти, разпери ръце и се отблъсна от трамплина. Полетя надолу с идеална траектория и се гмурна във водата почти без пръски. После изплува и изтръска косата от очите си. Обърна се по гръб и бавно тръгна към стълбичката за излизане от басейна. Косата ѝ се носеше около нея.

— Да, да... — каза Уест и бавно си пое въздух.

Той си свали шапката, извади носна кърпа и я обърса отвътре, докато гледаше как Люсил излиза от басейна. Водата блещукаше по кафявото ѝ тяло. Белите бикини бяха прилепнали по нея като втора кожа. Стояхме там като вкаменени и я гледахме, докато изчезна в една от кабинките. Тогава Уест ме погледна. Малките му сиви очи бяха

сънливи, а тънките сурови устни се бяха изкривили в скептична, недоверчива усмивчица.

— Това дъщеря му ли е?

— Това е госпожа Ейткън.

Той подсвирна тихо.

— Не изглежда на повече от дваисет.

Търпението ми беше на изчерпване и започвах да се дразня от тези забележки.

— Да не би аз да съм виновен?

Той ме зяпна изненадан за момент и после кимна.

— Точно така, не сте виновен. Браво, господинът знае как да използва парите!

Той ме остави и закрачи към гаража. Отвори вратата и влезе, за да прегледа колите. Останах под слънцето и зачаках. Люсил излезе от кабинката. Носеше алена блузка с гол гръб, бели къси панталони и сандали. Държеше двете малки парчета мокър плат, които играеха ролята на бикини и бързо вървеше към мен. Предвидих ефекта от присъствието на Уест върху нея и тръгнах да я предупредя, преди да се натъкне на него. Тя погледна нагоре и ме видя. С периферното си зрение забелязах, че Уест излиза от гаража. Ускорих крачка и я пресрещнах, когато той затваряше вратите на гаража.

— Този човек е полицейски служител — казах бързо аз. — Не търси теб. Само проверява колите. Не се безпокой.

Може би не трябваше да ѝ го изтъряся така, но нямах много време. Тя обаче побеля като платно и за мой ужас помислих, че ще припадне. Очите ѝ се разшириха и потъмняха, а бледото ѝ лице изглеждаше доста странно под тъмния тен. Тогава чух леките стъпки на Уест да се приближават към нас. Изглежда не бързаше, но ни достигна много по-бързо, отколкото мислех, че е възможно. Той се изравни с мен. Големият му нос свистеше и бях сигурен, че е зяпнал Люсил. Обърнах се и го сварих да прави точно това. Тя го погледна така както заекът гледа змия. Казах с дрезгав глас:

— Това е лейтенант Уест. Лейтенант — това е госпожа Ейткън.

Уест провлачи:

— Добър ден, госпожо. Току-що прегледах колите. Сигурно сте прочела... — но не можа да довърши.

Люсил изведнъж се завъртя и си тръгна. Не може да се каже, че тичаше, но стройните ѝ кафяви крака я понесоха доста бързо. И двамата наблюдавахме в мълчание как изчезна нагоре по стълбите.

— Май сме високомерни, а? — каза той и наклони глава на една страна. — Дава го изтежко, как мислите?

— Какво е един полицейски служител за нея? — казах аз небрежно. — В края на краищата тя е жена на богаташ.

— Точно така. — Той си свали шапката и пак я обърса с носната кърпа. Изглежда му беше навик. — Чудя се какво си помисли. Видяхте ли как си смени цвета?

— Така ли?

Тръгнах към терасата. Сърцето ми заби неравномерно. Уест закрочи успоредно с мен.

— Аха, смени си цвета. Бива си я. Жалко, че е пропиляла такава фигура, за да се омъжи за дъртак като Ейткън.

— Ако това толкова ви тревожи, защо не повдигнете въпроса пред него? — скастрих го аз.

Уест ме погледна и се усмихна уморено.

— Не съм чак толкова влюбен в работата си, но и не изгарям от желание да я загубя. Мислите ли, че може да има любовник?

— Защо не попитате нея, щом ви влиза в работата? — казах аз и го изгледах гневно.

Той разтърка потното си лице с голямата си длан и преглътна една прозявка.

— Бих искал, но едва ли ще ми каже. Тя използва ли колите на Ейткън?

Сърцето ми прескочи.

— Беше ли някоя от тях ударена?

— Не. Шофьорът се грижи за тях добре. Сигурно го задължават.

— Тогава не е ваша работа дали ги използва или не. Но ако това ви успокоява, тя няма книжка, така че отговорът е отрицателен.

Той ме погледна с присвити очи.

— Само защото няма книжка? — провлачи той. — Това не означава, че не изкарва някоя от колите понякога. Хората обичат риска. Как така не може да кара?

Изведнъж се изплаших, че съм казал прекалено много.

— По-добре питайте нея. Какво ви влиза в работата?

— Слушай, приятел — каза той тихо — не ставай докачлив. Работата ми е да задавам въпроси. Няма да го правя, ако не ми се налага. Аз съм ченге. Когато се случи нещо необичайно, се питам защо. Чудя се защо тя заприлича на призрак, като ме видя. Момичета с нейния външен вид обикновено са доста самоуверени. Не би трябвало да се спича от ченге, а тя направо се спече. Защо? Какво си помисли? Човек не си променя така цвета, освен ако е с нечиста съвест. Какво я мъчи? Чудя се?

— Откъде да знам? — казах аз през зъби.

Той ме потупа по ръката разсеяно.

— Правилно, откъде да знаете.

Изпревари ме и тръгна към терасата. Вървах след него, но се държах на разстояние, за да не ме заговори пак. Той даде на Ейткън четири пропуска. Ейткън ги взе и ги подхвърли презрително на масата. Уест даде един и на Хакет.

— Като че ли това е всичко — каза той, като ни огледа. — Благодаря ви за помощта, сър. — Това беше за Ейткън. — И на вас също. — Малките му очи се насочиха към мен.

После в тишина, която можеше да се разреже с нож, той се запъти надолу по стълбите към чакащата полицейска кола.

— Да... а, трябва да кажа, че това е прекрасен начин за пилеене на парите на данъкоплатците — изръмжа Ейткън. — От всички идиотщини, на които съм попадал...

— Наистина ли го мислиш? — попита Хакет и вдигна гъстите си вежди. — Опитват се да открият човека, убил полицаей. За тях това е важно. Знаят, че колата на убиеца е ударена. Това е най-сигурният начин да го открият. — Той размаха пропуска си. — Рано или късно ще открият кола, която е повредена и няма пропуск, и така ще открият убиеца. Лично аз мисля, че е хитра идея — каза той, докато се извърщаше към мен. — Ние ви отнемаме от голфа, а и аз трябва да тичам. Жената ще се чуди къде съм се дянал. Довиждане, Ейткън, ще се позабавляваме здравата с новия бизнес — каза той и раздруса ръката на Ейткън.

— Надявам се — отвърна той. — Много зависи от Скот.

Хакет ме тупна по рамото.

— Ще се оправи. Ами, аз тръгвам. Грижи се за този крак, Роджър. Колкото по-рано се изправиш и се раздвижиш, толкова по-

добре.

Размениха се още реплики, преди Хакет и аз да слезем по стълбите и да тръгнем към колите.

— Нали няма да забравиш да ми се обадиш в хотела? Искам да се запознаеш с жената.

— Много мило — казах аз. — Работата е, че Ейткън ме чака тук всяка вечер и това ограничава времето ми.

— Да, виждам. Но въпреки това, опитай. — Той спря до буика и погледна към понтиака. — Още ли ползваш колата на Джак?

Не ми беше лесно да остана спокоен.

— Да, но няма да е задълго. Скоро ще си взема моята.

Хитрите му очи се спряха на лицето ми.

— Какво каза, че не ѝ е в ред?

— Изпуска масло.

Той кимна.

— Колите могат да бъдат отвратителни. Докато идвах насам, ми изгоря една гарнитура. Няма значение за колко купуваш една кола. Рано или късно нещо се разваля.

Изобщо не се заблуждавах, че приказва, за да ми прави вятър. Бях сигурен, че ще последва някакъв удар и се готвех да го посрещна.

— Познаваш ли жената на Ейткън? — попита той и рязко ме прикова с поглед.

Ударът беше неочаквано директен и силен. Аз трепнах. Не можах да го избегна. Беше достатъчно силен, за да пробие гарда ми.

— Виждал съм я.

Той кимна.

— И аз също. — Хакет се извърна и отвори вратата на колата. — Бива си я. Често съм се чудил защо Ейткън се ожени за нея. Тя е момиче за млад мъж. Прекалено стар е за нея. Когато такава младо момиче се омъжи за шейсетгодишен мъж, се превръща в истинска отрова за всеки младеж, който се завърти наоколо. — Той ми се усмихна весело. — И аз не знам защо така се разприказвах. Разумен човек като теб няма да се подмами от отрова, нали? — потупа ме по ръката ѝ се качи в колата. — Не забравяй да дойдеш да ни видиш, когато намериш време. — После продължи, като показва добродушното си лице от прозореца. — Довиждане засега. Надявам се да те видя скоро.

Останах неподвижен като манекен на витрина и изпратих с поглед колата.

Вече бях сигурен, че той е познал Люсил снощи и по свой странен, добродушен начин ме предупреждаваше за опасността. Усетих, че дишам, докато се качвах в понтиака. Седнах и се загледах през прозореца. После се наведох, запалих колата и тръгнах към дома.

VIII

Следобед останах задълго насаме с мислите си. Намекът на Хакет ме безпокоеше, но той изглежда нямаше намерение да ми създава неприятности. Реших, че трябва да го забравя засега и да се концентрирам върху основния проблем, а именно — кадилака. Бях сигурен, че ако измисля начин да поправа колата, щях да се справя с останалите проблеми.

Чак късно вечерта изведнъж намерих идеалното решение. Случайно извадих от портфейла си пропуска, който ми беше дал лейтенант Уест и след като го разгледах, неочаквано установих, че той самият неволно ми беше предложил изход. При попълването на формуляра беше написал само номера на автомобила, но не и марката. Реших, че ако разменя номерата на колите, пропускът ще ме измъкне, в случай че ме спрат с кадилака по пътя към местния сервиз. Няколко секунди се взирах в пропуска с недоумение как може изходът да е толкова прост. Съществуваше риск, ако ме спре полицаи да сравни талона на колата с номера. Тогава бях свършен, но реших, че трябва да поема риска.

Щеше да бъде прекалено опасно да сменям номерата, преди да стане тъмно. Имаше още няколко часа до залез слънце и докато чаках да изтекат, ми хрумна да се обадя на Люсил и да ѝ кажа, че съм намерил възможен изход. Знаех, че нервите ѝ бяха сериозно разклатени от неочакваното появяване на Уест и не исках да поема риска тя да се изложи в последния момент, точно когато имаше вероятност да загладя положението. Вдигнах слушалката и набрах телефона на Ейткън. Беше Люсил.

— Обажда се Чес. Можеш ли да говориш?

Чух как дъхът ѝ пресекна.

— Да. Какво има?

— Исках да ти кажа, че намерих изход. Мисля, че наистина реших проблема.

Мълчание. Чух ускореното ѝ дишане.

— Сериозно ли говориш? — попита тя накрая.

— Да. Всичко ще бъде наред. И двамата ще се измъкнем.

— Но как?

— Не мога да говоря по телефона. Искрах да ти го кажа веднага. Всичко ще се уреди и ти не трябва да се тревожиш повече.

— Разбирам. — Гласът ѝ беше неочаквано безизразен. — Ами, добре.

— Сега можеш да се успокоиш. Просто се отпусни.

— Добре — и прекъсна.

Оставих слушалката намръщен. Нейната реакция ме озадачи. Очаквах, че ще я успокоя и зарадвам. Тя едва ли не остана разочарована от това, че съм намерил изход. Беше все още прекалено светло, за да тръгна към гаража на Сийборн. Седнах на терасата и потънах в мрачни мисли в очакване слънцето да залезе. Чак в осем и половина стана достатъчно тъмно. Качих се на понтиака и тръгнах за къщата на Сийборн.

Като пристигнах, му свалих номерата и тръгнах нагоре по алеята към гаража. Отключих вратата и затворих след себе си, преди да запаля осветлението.

Задният номер на кадилака се освободи лесно и на негово място сложих този на понтиака. После минах отпред. Открих, че винтовете на предния бяха силно ръждясали и доста се напънах, за да ги раздвижа. Лежах по гръб, наполовина под колата и се борех с винтовете, когато изведнъж чух лек шум отвън. Замръзнах, стиснах здраво ключа и забих поглед в двигателя на кадилака. Не се чуваше нищо друго, освен лекия шум на вълните, които се разбиваха на брега и въздишките на вятъра в палмите. Останах неподвижен. Напрегнах слух. Сърцето ми биеше силно. Все още бях сигурен, че чух шум отвън, но не бях съвсем убеден дали въображението не ми играе номера. Не чух нищо. Накрая реших, че ми се е сторило и отново се захванах с трудната задача да развия упоритите винтове. Тъкмо бях свършил с единия, и вратата на гаража изскърца. Сърцето ми се преобърна. От мястото, където лежах, можех да видя само долната част на вратата. Тя се отваряше! Знаех, че не може да е от вятъра. Бях затворил здраво. Това означаваше само, че някой я отваря със сила.

Започнах да се измъквам изпод колата. Преди да се освободя от предната броня, осветлението в гаража изгасна. Чух как вратите се

отвориша широко. Беше прекалено рано, за да има луна. Небето, което виждах през отворената врата, беше мастиленочерно, с няколко звезди. Бях загубил и ума и дума, докато се опитвах да изляза изпод колата. Тъкмо се изправих на крака, с номера на понтиака в ръката, когато ме ослепи силна светлина. Веднага след нея настъпи пълна тъмнина. За момент се свих и останах неподвижен, абсолютно обезумял. Тогава чух шум от бързо отдалечаващи се стъпки. Изведнъж мозъкът ми се избистри и разбрах какво се бе случило. Някой ме беше издебнал с фотоапарат, със светкавица и ме беше снимал наведен, пред ударения кадилак, с номера на понтиака в ръка. Обля ме вълна от страх и ярост. Пуснах номера на колата и изтичах навън. Който и да беше направил снимката, сега тичаше нагоре по пътя. Ясно чувах стъпките му и това ми беше достатъчно, за да разбера, че бяга. Никоя жена не можеше да бяга толкова бързо и равномерно. Тръгнах след него. Гневът ми вдъхна кураж, но тъмнината на безлунната нощ ме затрудняваше. Поне познавах пътя. Знаех, че на около стотина метра от моята къща има няколко цъфнали храсти и палми. След тях идваше пътя, а той беше на открито до магистралата. От двете страни имаше пясъчни дюни, които не можеха да послужат за прикритие. Ако този мъж беше прескочил храстите, трябваше да го хвана, стига да не бягаше много по-бързо от мен, а в това дълбоко се съмнявах.

Втурнах се надолу по пътя колкото може по-бързо. Когато приближих храстите и палмите, спрях задъхан, за да се послушам. Не се чуваше нищо, а това означаваше, че човекът се е скрил в храстите.

Бях абсолютно сигурен, че той телефонира на Люсил и на мен тази сутрин. Този мъж беше решил да ме изнудва. Сега притежаваше моя снимка, с която можеше да ми докара десетгодишна присъда. Не трябваше да го изпускам от ръцете си. Щях да му дам да разбере, дори това да беше последното нещо, което щях да направя в живота си. Съжалих, че не взех фенерчето. Тъмнината ме притискаше. Виждах единствено неясните очертания на палмите на фона на тъмното нощно небе. Мъжът се криеше някъде тук. Тръгнах напред към храстите, като внимавах да не вдигам шум. Тогава ми стана ясно с какво съм се нагърбил. Храсталакът се открояваше в нощта като голяма тъмна маса. Бях сигурен, че той е някъде там, но без светлина щеше да бъде много трудно да го сплаша. Шумът, който вдигах, докато се движех напред, ме издаваше. Той знаеше, че съм там и го търся. Стигнах до средата и

спрях да се послушам. Ни звук. Бях сигурен, че е наблизно. Вероятно можех да го докосна, както беше притаен в тъмнината. Вероятно беше не по-малко уплашен от мен и се надяваше да го подмина. Без светлина единственият ми шанс да го намеря беше да се блъсна в него. Сухите листа на храстите блъскаха лицето ми, докато вървах напред. Протегнах ръце в тъмнината и се послушах с надеждата да го чуя как изскача от прикритието си. Тогава изведнъж настъпих нещо, което поддаде под тежестта ми. Някой рязко си пое въздух. Това можеше да бъде само звук от уплаха. Посегнах в тъмнината и докоснах някакво лице. Долових очертанията на неясна фигура, която излезе от храстите. Стиснах юмруци, но късно. Чух как нещо се зададе към мен със свистене. Дръпнах се встрани и вдигнах ръце, за да си защитя главата. Нещо твърдо се стовари върху рамото ми и ме свали на колене. Преди да се опомня, получих силен удар по главата. Усетих как падам напред в един пуст вакуум от тъмнина.

* * *

Някъде в далечината часовник удари девет часа. Нежното, музикално дан-дан-дан на камбаните стигаше до мен приглушено, но звукът беше познат. Бях леко изненадан, като разпознах звъна на моя собствен часовник, който стоеше над камината в хола.

Отворих си очите. Осветеният бял таван се спусна към мен, а след това също толкова рязко се отдръпна. Главата ми туптеше така, сякаш вътре имаше чукове. Бързо затворих очите си и останах така, докато часовникът спря да отмерва часа, тогава по-внимателно ги отворих отново.

Лежах на моето канапе. Пъхнах си ръката зад тила. Напипах твърда буца и засъхнала кръв. Опитах се да седна бавно и простенах болезнено. Отново се наложи да си затворя очите. Ударите в главата ми затихнаха и след около минута успях да седна и да огледам хола.

Всички лампи бяха запалени. На подвижната масичка до мен имаше бутилка от най-доброто ми уиски и съд с лед. Пазех това уиски за специални случаи, а ми се стори, че една четвърт от него беше изпита.

Погледнах малко вляво. Изобщо не се изненадах, като видях някакъв мъж да седи в един от шезлонгите ми. Беше в сянка. Със замъгления си поглед го виждах като неясна фигура, но инстинктивно разбрах, че това е мъжът, който ми се обади по телефона и ме снима, докато сменях номерата. Той ме беше ударил по главата, когато се спънах в него в храсталака.

Отново затворих очи и хванах главата си с ръце. Останах неподвижен в продължение на няколко минути, след това се окопитих и вперих поглед в човека, седнал срещу мен. Образът му бавно изплува. Беше мускулист, около двацет и три-четири годишен, рус, с тъмен тен. Имаше гръцки нос, зелени очи и тънки мустаци. Косата му беше добре сресана и се нуждаеше от подстригване, но може би жените го харесваха и така. Носеше наситенозелен спортен костюм и кафяви обувки от шевро. На китката имаше гривна от масивно злато и златен часовник. В дясната ръка държеше чаша с уиски и подрънкваше с леда. Наблюдаваше ме с търпелива усмивка, от която ми се прииска да скоча през стаята и да стоваря юмрук в лицето му.

— Ей, зяпльо — каза той радостно. — Тъкмо започвах да се чудя дали не съм те ударил прекалено силно.

Ръката ми внимателно проучи подутината на тила. Трепнах, защото чуковете отново заудряха в главата ми.

— Обзалагам се, че боли — продължи той и устата му се разтегли в усмивка. — Искаш ли да пиеш?

— Кой сте вие? Какво търсите тук? — изръмжах аз.

— Реших, че ще е по-добре да те донеса у дома — каза той и опъна дългите си крака. — Време е да си поговорим малко. Аз и ти ще оформим едно прекрасно приятелство. Казвам се Рос. Приятелите ме наричат Оскар. Искаш ли да си побъбрим сладко, друже?

— Искам да ти вкарам хубавите бели зъбки в черепа — казах аз и се наежих.

Той се засмя. Изглежда искрено се забавляваше.

— Не те обвинявам, но на твоето място не бих опитал. И по-едри от теб са мислили, че могат да се справят с мен и са получили своето. Дай да не се караме. Това е сделка. Имам нещо за продан, което ти би искал да купиш. Просто като фасул.

Значи Люсил беше права. Щяха да ни изнудват. Изгледах втренчено мъжа, който се наричаше Рос и се опитах да разбера колко

опасен би могъл да бъде. Като начало ме интересуваше какво знае и колко иска, за да си държи устата затворена. Едва тогава можех да реша какво да правя с него.

— Е, какво толкова имате за продан?

— Недалеч оттук има една хубава ивица пясък, където момчета и момичета отиват да се позабавляват. Там си имам скривалище и когато ми потрябват допълнителни доходи, отивам и чакам. Невинаги съм късметлия, разбира се, но миналата вечер бях. Видях съпругата на един известен рекламен магнат и негов служител да спортуват на плажа. Хрумна ми, че този приятел може да пожелае да се раздели с няколко кинта, ако не иска да се обадя на шефа му и да му разкажа какво става. Ще се изненадаш от броя на хапльовците, които залавям за една година по този начин. Така значително увеличавам доходите си.

Взех си една цигара и я запалих.

— Сделката не е кой знае каква. Трябва да разчитаме на взаимна честност.

Той кимна.

— Точно така. Обикновено са готови да се разделят с петдесет кинта, за да не се разчуе, а и от теб не съм очаквал да изкарам повече, но след катастрофата... Съпругата на рекламния магнат отблъсна атаките ти и избяга. Взе ти колата и удари с нея едно ченге. Хитра идея беше да смениш номерата, обаче аз лагерувах пред къщата ти дълги часове с фотоапарат и светкавица. Сега във фотоапарата има снимка, която може да ви изпрати с момичето на топло за десет години. Ако не си късметлия и ти се падне строг съдия, може да хлътнеш за петнайсет. Струва ми се, че ще изкарам симпатична сума от теб, ако искаш да избегнеш затвора и да спасиш и нея.

Седях там, гледах го и ми беше ясно, че наистина съм загазил.

— Не гледай така тъжно, друже — каза той и се ухили. — В края на краищата какво са парите? В живота има и по-важни неща. Дори да имаш един милион пак няма да си щастлив, ако си в затвора. Дай да се захващаме за работа. Трябват ми пари. Искам да напусна града. Ще уредим всичко с едно плащане. Всичко в брой и няма да кажа на шефа ти, че излизаш с жена му и няма да изпратя снимката на ченгетата. Става ли?

— След това ще дойдете за още.

Той отпи от уискито и се ухили.

— Да, разбира се, това е риск, който ще трябва да поемеш, но за една хубавичка, тлъста сума бих могъл да те забравя.

Аз се стегнах.

— Колко?

— Между вас двамата — каза той и се отпусна в стола — струва ми се, че можете да съберете трийсет хиляди. Тя сигурно има няколко диаманта, които да заложим. Обзалагам се, че и ти си заделил настрана някоя торбичка, пълна с такива работи. Да, хайде да се спрем на трийсет хиляди. Евтино е.

По гърба ми полазиха студени тръпки.

— Вие сте луд! Изобщо нямам толкова пари. Ще купя снимката за пет хиляди — нито цент повече.

Той си изпи уискито и остави чашата.

— Много хубав скок. Давам ти срок до края на седмицата да събереш мангизите. Ще ти се обадя да ти кажа къде да ги доставиш. Трийсет бона в брой.

— Казвам ви, че ги нямам. Най-много пет.

Той се наведе напред, взе една цигара от кутията на масичката и я запали.

— Вразуми се, готин. Можеш да продадеш тази къща. Ето ти петнайсет хиляди. А и тя като събере малко мангизи... Трябва да се организираш. Сделката ще бъде с едно плащане. Няма да се връщам за повече. — Той изведнъж се засмя. — Няма да идвам за повече, защото ще се убедя, че няма за какво да се връщам. Сега слушай, готин, когато вкарам куката си в някой хапльо, много внимавам да влезе дълбоко и да остане вътре. Или ще отидеш в затвора за петнайсет години и ще завлечеш и нея, или ще намериш трийсет хиляди долара. Имаш шест дни. Помисли си. Ще ти се обадя в четвъртък да видя как се справяш. Това, което трябва да решиш, е дали е по-добре да ми дадеш мангизите или да прекараш петнайсет години в затвора. Съвсем просто е. — Той се изправи. — Аз зная какво бих направил, но може би ти не мислиш като мен. Не позволявай това да ти развали сънищата, готин. В края на краищата какво са парите? — Той тръгна през стаята, леко наперен. — Извинявай, че се наложи да те ударя, но ти наистина си го търсеше. Пак ще се видим, така че недей да страдаш по мен. Чао, мерси за питието.

Наблюдавах как тръгна към вратата, спря се там и се обърна да ме погледне. Аз отвърнах на погледа му. Главата започваше да ме боли отново и се почувствах доста зле.

— И без номера, готин. Може да пориташ малко. Това е естествено й никому няма да навреди. Но трябва да ти стане ясно, че си увиснал на куката. Много бързо ще разбереш, че е влязла дълбоко и ще остане там.

Излезе. След малко го чух да пали кола и да потегля бързо. Изправих се колебливо на крака. Взех чаша от барчето и си сипах чисто уиски. Изпих го. Отидох в банята и напълних мивката със студена вода. Пъхнах си главата вътре. Почувствах се малко по-добре, когато се върнах в хола. Налях още една доза уиски, занесох чашата при фотьойла, седнах и запалих една цигара. Вперих поглед в тавана и си помислих: ето какво било да те изнудват. Рос каза, че куката е влязла и няма да излезе. Това бяха негови думи. Затова реших аз да огледам тази кука и да видя точно колко дълбоко е влязла. Не след дълго установих, че е забита здравата.

Струваше ми се, че накъдето и да тръгна, съм в капан. Ако отида при Ейткън и му кажа истината, той ще ме изхвърли. Ако отида в полицията и кажа истината, ще грабнат Люсил, а Ейткън ще си разчисти сметките с мен за това, че съм предал жена му. Ако някак си успея да събера трийсет хиляди долара, това ще бъде краят на плановете за новата работа.

Рос беше прав за куката.

Какво трябва да направя? Изгасих си цигарата и запалих друга. Изходът е само един, казах си. Да се откачиш от тази кука. Не само да се откачиш, но и да я забиеш в Оскар Рос, така че да не мръдне повече. Нямах друга алтернатива. Или го забиваш, или си загубен.

Поне имах шестдневна отсрочка, преди да ми се наложи да се справя с него. Първата ми стъпка е да ремонтирам кадилака. Вече беше девет и половина. Отидох при телефона и се обадох на Сам Лоудър. Той притежаваше сервиза, в който поддържах колата.

— Сам — казах аз, като чух гласа му — извини ме, че ти се обаждам по никое време, но страшно закъсах с кадилака. Ударих го в едно дърво. Искам бързо да го поправиш. Как си с ангажиментите?

— Мога да го взема веднага, господин Скот, ако ви е удобно. Имам няколко души тук, които нямат много работа и могат да се

захванат с него веднага щом го докарате. Ако не е чак толкова зле, може да си го вземете в сряда, но бих искал да видя размера на повредите, преди да обещавам.

— Благодаря ти много, Сам — казах аз.

Въпреки че главата ми пулсираше като бясна, бях твърдо решен да му закарам кадилака тази вечер.

— След половин час съм при теб.

— О'кей, господин Скот, има само едно нещо. Ще трябва да съобщите за повредата в полицията. Заради случая с убийството. Инструктираха ме да не приемам нито една ударена кола без пропуск. Сигурно сте прочел за това във вестниците. Можете ли да вземете пропуск?

— Вече го имам. Веднага щом направих белята, отидох в полицията и те ми дадох.

— Чудесно, господин Скот. Тогава докарайте колата и моите момчета ще я оправят.

Благодарих му и затворих телефона.

Имаше малка опасност той да забележи сменените номера, но реших да рискувам. Десетки коли му минаваха през ръцете за една седмица и беше малко вероятно да забележи, че съм сменил номерата. По-добре беше да отида при него, отколкото в някой сервиз, където не ме познават. Там беше много по-вероятно да ме засипят с неудобни въпроси.

Заклучих къщата и изминах пеш разстоянието до къщата на Сийборн. Намерих понтиака паркиран отвън, както го бях оставил. Чувствах се много зле. Главата ме болеше, докато вървах нагоре по алеята към гаража.

Всичко беше така, както го бях оставил, когато подгоних Рос. Затворих се вътре и монтирах предния номер. После заобиколих отзад и хвърлих един поглед на изсъхналата кръв по калника и гумата. Трябваше да се отърва от нея. Не можех да рискувам Сам да я види. Имах предчувствието, че унищожавам улики, които можеха да бъдат в моя полза, ако някога ме изправеха пред съда, но просто не можех да оставя кървавите петна там. Донесох една кофа с вода и ги измих. Изкарах кадилака на пътя и вкарах понтиака в гаража. Щом свърших това, заключих вратата и тръгнах с кадилака по крайбрежния път към магистралата.

Нямаше начин, трябваше да карам с един фар. Случи се така, че магистралата беше практически опустяла. Няколкото коли, с които се разминах, явно не обърнаха внимание на това. Пристигнах в сервиза на Сам, без да се натъкна на пътна полиция. Докато влизах под големия, зле осветен навес, видях, че Сам е в офиса и разговаря с двама от тенекеджиите си. Едър, здрав мъж, с месесто, изгоряло от слънцето лице и насмешлив поглед.

— Добър вечер, господин Скот — поздрави той и погледна кадилака. — Охо, наистина, сте го пораздрусали.

— Ами така става, когато прегръщаш някое момиче с едната ръка и караш прекалено бързо — отвърнах аз, сигурен, че подобно обяснение ще му хареса.

Той се ухили.

— Знам. Не е нужно да ми разправяте. И аз съм го правил. Жените понякога са същински дяволи. Да, не е нещо непоправимо, но не мисля, че ще успея преди края на седмицата.

Тенекеджиите приближиха и заоглеждаха мрачно колата.

— Двете драскотини са дълбоки — продължи Сам, като посочи вратите. — Момчета, хващайте се на работа. Свалете вратите и оправете първо тях. Носите ли пропуска, г-н Скот?

Тъкмо пяхнах ръка в джоба си, за да извадя портфейла, когато чух шума на приближаващ мотоциклет, огледах се и видях едно ченге да спира пред сервиза. Сърцето ми спря за момент и после заби ускорено. Някак си успях да запазя спокойствие, когато той влезе.

— Само секунда — каза Сам и отиде да посрещне ченгето, което изглежда познаваше. — Ей, Тим, какво искаш?

— Имате ли повредена кола тук? — изръмжа полицаят.

— Ами, да. Господин Скот току-що докара своя кади. Блъснал се в едно дърво.

Ченгето ми хвърли тежък поглед и закрачи към кадилака. Видя смачкания фар. Аз вече се бях съвзел и бях извадил пропуска от портфейла си. Отидох при него.

— Имам удостоверение за повредата, сержант. Лейтенант Уест ми го даде.

Ченгето бавно се извърна и протегна ръка. Малките му, твърди очи се прехвърлиха върху лицето ми. С известни усилия успях да издържа изпитателния му поглед. Той разгледа документа. Ако

поискаше да сравни талона с номера на колата, бях загинал. Нищо не можех да направя, освен да стоя и да чакам. Последвалите няколко минути бяха може би най-лошите, които съм преживявал. Погледна номерата, после отново пропуска, после бутна назад шапката си и подсвирна.

— Кога се видяхте с лейтенанта? — попита той.

— Беше при господин Ейткън. Аз работя за него. Лейтенант Уест огледа колите и ни даде пропуска. — Усетих, че гласът ми не звучи убедително. — Сам ме познава. Той често ми оправя колата.

— Как стана това?

— Ударих се в едно дърво.

Сам се присъедини.

— Господин Скот прегръщал едно момиче — каза той с разцъфнало в усмивка лице. — И аз съм го нравил на неговите години, само че влязох през една витрина.

Ченгето не се заинтригува. Подаде ми пропуска.

— Ще ми се да ви прибера — изръмжа той и ме изгледа заплашително. — Може да сте убил някого.

— Знам. Същото каза и лейтенантът. — Постарах се да прозвучи смирено. — Казах му, че това няма да се повтори.

Ченгето се поколеба. Виждах, че много му се иска да направи нещо, но бях сигурен, че споменавайки името на Уест, ще го блокирам и познах.

— По-добре не го правете отново — каза той. Обърна ми гръб и продължи към Сам. — Помислих, че съм хванал типа, който уби О'Брайън. Един шофьор ми каза, че е видял колата. О'кей, аз тръгвам.

Вече го нямаше, когато Сам ми смигна.

— Добре, че споменахте лейтенант Уест, иначе онзи умник щеше да ви откара. Той е от тия, дето си търсят белята.

Подадох му пропуска.

— Ще ти трябва ли?

— Да. — Сам го прибра в джоба си. — Искате ли да ви услужа с някоя кола, господин Скот?

— Би било чудесно.

— Вземете онзи буик. Аз ще оправя кадилака до петък. Елате с буика и ще си го вземете.

Благодарих му, качих се в колата и тръгнах към магистралата. Не ми се искаше да се връщам у дома. Сега беше единайсет без двайсет. Все още бях здравата разтревожен от неочакваната среща с ченгето. Само при мисълта, че трябва да седна сам в празния хол ме побиваха тръпки. Затова тръгнах към града.

Паркирах и влязох в един малък бар, който от време на време посещавахме с Джо, когато се нуждаехме от някоя чашка, за да подсилим въображението си.

Барманът, възрастен, дебел майтапчия, когото наричавме Слим^[1] кимна, като видя, че влизам.

— Двоен скок — казах аз и се покачих на столчето.

В заведението имаше само четирима души. Те бяха на другия край на бара и хвърляха зарове.

— Веднага, господин Скот. Закъсняхте тази вечер.

— Аха, но неделята е пред мен.

— Правилно, това е любимият ми ден. — Той сипа скоча, пусна лед в чашата и я остави пред мен. — Чухте ли последните новини за произшествието?

Стомахът ми изведнъж се сви.

— Не. Какво ново?

— По радиото, преди десет минути. Един мъж и една жена са били забелязани да се отклоняват от магистралата и да тръгват надолу по крайбрежния път, на който беше убито ченгето, горе-долу по време на произшествието. Полицията ги моли за помощ. Изглежда мислят, че те може да са видели колата, убива О'Брайън, или самите те да са го направили.

Отпих голяма глътка от уискито.

— Така ли? — казах аз, без да го поглеждам.

— Обзалагам се, че няма да се появят. Един мъж и една жена не се отклоняват по такива пътища, за да се наслаждават на гледката. — Той ми намигна. — Басирам се, че тия двамата няма да искат да излязат на първите страници на вестниците.

— Така си е. Да, наистина полагат усилия да хванат типа, който го е извършил — казах аз, като се постарях да прозвучи безгрижно.

— Да. Много шум за нищо. Всяка секунда убиват някого, но когато е ченге, всичко става специално.

Седях и слушах възгледите му за полицията няколко минути и накрая изведнъж го попитах:

— Случайно да познаваш един тип на име Оскар Рос?

Слим се изненада.

— Ами, да, естествено. Барман в нощния клуб на „Литъл Тавърн“ на Маунт Креста. Познавате ли го, господин Скот?

— Не, но някой ми каза, че бил най-добрият барман в града. — Стараех се лицето ми да остане безизразно, въпреки че тази неочаквана информация ме развълнува силно. — Просто се чудех с какво се е прочул?

— Обзалагам се, че сте го чул от жена — каза Слим, без да прикрива презрението си. — Най-добрият барман в града! Хайде де! Аматьор. Мартинито му може да накара и котка да повърне. Ще ви кажа какво има — външен вид. Това ви казвам аз. Мацките много си падат по него. И той не им остава длъжен, като дойдат в бара. Нали знаете: настойчив поглед, оглеждане от главата до петите, поглаждане отзад, когато им помага да седнат. Те си умират за това, но като барман няма никакъв талант. Не бих го взел тук дори да не ми иска пари.

[1] Слим — тънък, строен (англ.) — бел.прев. ↑

IX

„Литъл Тавърн“ беше типично крайпътно заведение с кръгъл драйв-ин, многоцветни неонов светлини, натруфен портиер и голям паркинг, натъпкан с евтини коли. Намерих свободно място в една от редиците, изгасих колата и светлините. Портиерът ме поздрави пред въртящата врата с докосване на шапката. Влязох в голямо, претрупано фоайе. Гардеробиерката, издокарана в минижуп на волани, разклати бедра към мен и демонстрира равните си бели зъби в гостоприемна усмивка. Усмивката ѝ се стопи, като видя, че нямам шапка или друга дреха, която да оставя при нея, за да спечели евентуалния бакшиш.

Минах покрай нея и ѝ отпратих една от моите момчешки усмивки, но тя не се впечатли от този жест. Завъртя се и разклати бедра обратно към гардероба. В тялото приличаше на Мерилин Монро. Качих се по стълбите, покрити с червен килим. Минах през добре осветения коридор и се запътих към бледосиния неонов надпис *BAR*. Спрях пред вратата и се огледах. Помещението беше голямо, с бар във форма на подкова в дъното и много маси и столове, за да приютят близо стоте души, които се наливаха тук през нощта. Не бих казал, че клиентите бяха елегантни. Никой от мъжете не носеше смокинг. Жените бяха разнородна маса: някои напомняха на бизнес секретарки, доведени тук като отплата за минали услуги, други приличаха на леко занемарени млади танцьорки от не успял мюзикъл, трети очевидно бяха професионалистки. Те стояха сами на различни маси, на дискретно разстояние една от друга. Имаше и няколко възрастни жени, нетърпеливо очакващи своите жигола — обичайната тълпа, която можете да видите всяка вечер в по-обикновените нощни клубове в Палм Сити.

Погледнах към бара. Имаше двама бармани, които се справяха с навалищата. Нито един от тях не беше Рос. И двамата — дребни мексиканци, ако се съди по пригладената черна коса, тъмната маслинова кожа и сервилните, блестящи усмивки.

Не очаквах да намеря Рос зад бара. Предположих, че е в почивка. Като се огледах, забелязах, че поне десет от самотните жени ме хипнотизират. Постарах се да не отвърщам на многозначителните им погледи. Отидох спокойно до бара, изчаках си реда до един дебел мъж с леко смачкан тропически, бял костюм, на когото сервираха ром и лимонов сок, и който изглеждаше полупиян. Като редът ми дойде, поръчах скоч с лед. Докато ме обслужваха, попитах в колко часа започва кабарето.

— В единайсет и половина, сър — отговори барманът и плъзна чашата към мен. — В ресторанта. Втората врата вляво, надолу по коридора.

Той отиде да обслужи една висока, кокалеста блондинка с морскозелена вечерна рокля. Нейният позастарял компаньон изглежда не изгаряше от желание да поръча коктейла с шампанско, за който тя мяучеше.

Погледнах си часовника. Беше единайсет и двайсет. Дебелият пияница се обърна и глупаво се захили, сякаш да се извини, че се натрапва. Лъхна ме силно на ром.

— Недей да си хвърляш парите в кабарето, приятел. Това е най-голямата измама в града. Даже по-лошо!

— Няма ли момичета?

Той направи гримаса.

— Да, има, ако можеш изобщо да ги наречеш момичета.

Аз разклатих чашата си.

— Чух, че си заслужава да хванеш онази Лейн.

Той смукна малко от рома и от лимоновия сок, и притвори натежали клепачи.

— Ако успееш да я хванеш, бих казал, че е доста задоволителна, но е трудно уловима. Опитвал съм и получих привилегията да я слушам как пее няколко вечери, а това е нещо, което тя не може да прави.

— Е, какво му е доброто на това заведение?

Той погледна през рамо да види дали някой не ни слуша, наведе се към мен, сниши гласа си и каза:

— Само за приятели. Горест има рулетка. Залозите са високи чак до тавана. Целият боклук тук е само прикритие. Но това между нас, приятел. Правя ти услуга, като ти казвам.

— Може би трябва да видя колко мога да загубя.

Той повдигна дебелите си рамене.

— Много внимават кого пускат горе. Незаконно е. Може да си поприказваш с Клод. Той е управителят на заведението. Ако искаш, можеш да споменеш името ми — Фил Уеливър.

— Благодаря. Къде да го намеря?

Той кимна към една врата на другия край на бара.

— Там. — Той се отблъсна от бара. — Аз трябва да тръгвам. Обещах на жената, че ще я изведа тази вечер. Беше ми се изпарило от главата. По-добре да не закъснявам много.

Той излезе с клатушкане и когато се уверих, че си е отишъл, го последвах. Отново почувствах върху себе си десетте настойчиви погледа, докато вървах към изхода.

Намерих ресторанта — овално помещение с розови огледала и обзавеждане в синьо. Имаше около шейсет души, които свършваха вечерята си. Въздухът беше изпълнен с монотонното бръмчене на разговорите им и с цигарен дим. Главният келнер, изтормозен младеж с червеникава, вълниста коса, дойде при мен. На лицето си беше нагласил професионална усмивка.

— Исках да хвана кабарето — казах аз — но не искам да вечерям.

— Разбира се, сър. Може би едно питие и сандвич...?

Гласът му заглъхна и той размаха притеснено ръце.

— Разбира се. Искам уиски с лимон и пиле с ръжен хляб.

Той ме поведе към една малка маса, доста близо до оркестъра, за да бъде удобна, но аз не казах нищо. Отдалечи се и аз седнах.

Оркестърът беше от четирима добре сложени негри: един тромпет, ударни, контрабас и саксофон. Свиреха така, сякаш се нуждаеха от ваканция и всеки момент щяха да обявят стачка, ако не я получат.

След малко келнерът ми донесе сандвича с пилешко и уискито. Ръженият хляб беше малко сух, а пилето изглежда беше получило остър пристъп от жълтеница, преди да напусне този свят. Оставих сандвича. През живота си бях пил и по-лошо уиски с лимон, но не много по-лошо.

Към дванайсет без четвърт разчистиха сцената и четири момичета влязоха с бодра стъпка. Носеха джи-стрингс, блузки с гол

гръб и гвардейски шапки. Бяха направо ужасни. Едната беше с мръсни колене. Играха само за пияниците. След като свършиха с перченето и многозначителните погледи към редовните клиенти, изчезнаха с подскоци, по-ентусиазирани, отколкото когато се появиха. Както беше казал моят приятел с рома и лимоновия сок, кабарето беше пълна измама.

Малко след полунощ излезе Долорес Лейн. Държеше се за микрофона като удавник, увиснал на спасителен пояс. Носеше рокля от златно ламе, която се беше опънала върху нея като втора кожа и изглеждаше доста добре под бялата светлина на прожектора. Изпя две латиноамерикански песни. Гласът ѝ беше слаб, но поне пееше вярно. Без микрофон никой не би я чул. Пя апатично, сякаш всичко това я отегчаваше и аплодисментите, които получи, не бяха по-силни от изпълнението. Напусна с блеснали очи и тълпата отново започна да танцува. Намерих парче хартия в портфейла си и написах: *Ще пиете ли една чаша с мен? Надявам се, че обувките ви не се напълниха с пясък тази сутрин.*

Доста глупава забележка, но си помислих, че може да я заинтригува. Сграбчих един случаен сервитьор, дадох му бележката заедно с пет долара и му казах да се размърда. Преди да тръгне, провери дали банкнотата наистина е от пет долара. Трудех се върху второто си уиски, когато се върна.

— Очаква ви в гримьорната си — каза той и ме изгледа с любопитство. — През онази врата, свийте вляво, вратата със звездата в дъното.

Благодарих му. Той се забави достатъчно дълго, за да бръкна в портфейла си, ако съм склонен, но тъй като не бях, си тръгна.

Изпих си питието, платих сметката в троен размер и се запътих към вратата, която келнерът ми посочи. Попаднах в типичната обстановка на кулоарите. Пред мен имаше очукана врата с избеляла златна звезда на нея. Похлопах и чух женски глас:

— Влезте.

Завъртях дръжката и се оказах в неголяма стая с осветено огледало, малка тоалетка, параван в ъгъла, два обикновени стола и протрит килим на пода. Долорес седеше пред огледалото и работеше върху лицето си. Беше облечена в червена копринена дреха, разтворена достатъчно, за да се видят загладените ѝ бедра с найлонови чорапи. На

тоалетката имаше бутилка джин — полупълна. До нея — чаша, в която можеше да има или джин с вода, или чист джин. Тя не се обърна. Когато затворих вратата и тръгнах към единия от столовете, погледна отражението ми в огледалото.

— Помислих, че може да сте вие. Искате ли джин? Тук някъде има чаша.

Седнах.

— Не, благодаря. Бях на уиски. Идеята беше аз да ви поканя.

Тя се наведе напред и се заоглежда. Взе една четка и свали пудрата от черните си вежди.

— Защо?

Стори ми се, че е леко пияна, но не бях сигурен.

— Хареса ми изпълнението ви. Реших, че заслужава бутилка шампанско — казах аз, без да откъсвам поглед от нея. — Освен това исках да разговарям с вас.

Тя остави четката и отпи от чашата. От гримасата и трънката, която премина по тялото ѝ, разбрах, че съдържа чист джин.

— Но кой точно сте вие?

Очите ѝ бяха като стъклени и леко разногледни. Беше доста пияна, но не достатъчно, че да не знае какво върши и какво говори.

— Името ми е Честър Скот. Живея и работя в този град.

— Скот? — Тя смръщи вежди. — Честър Скот? Къде съм чувала това име?

— Нима?

Тя завъртя очи, направи гримаса и сви рамене.

— Някъде... значи, харесахте изпълнението ми? — Тя протегна ръка. — Дайте една цигара.

Дадох ѝ една, дадох и на себе си, и след това ги запалих.

— Изпълнението беше добро, но обстановката не съответстваше.

— Знам. — Тя изпрати дим до тавана, след това отпи още малко джин. — Чухте ли как аплодираха? Човек може да си помисли, че имат пришки по ръцете.

— Това не е вашата публика.

Тя се намръщи.

— Артист, който струва нещо, може да се оправи с всяка публика.

После отново започна да изучава лицето си в огледалото. Взе четчица за мигли и започна да се гримира с бързи, сръчни движения.

— Какво правехте долу на плажа тази сутрин? Не се хванах на тази история с плуването.

— Оглеждах мястото. А вие какво имахте предвид, когато решихте да се жените за ченге?

Тя остави четчицата за мигли и бавно се обърна. Блестящият ѝ поглед беше станал трудно уловим.

— Какво ви интересува за кого се женя?

— Ей така, струва ми се странно, че момиче като вас би желало да се омъжи за полицай.

Устните ѝ се сгърчиха в усмивка.

— Да, но той беше много специално ченге.

— Така ли? — посегнах да изтръскам цигарата си в една празна тенекиена кутия от тютюн, която стоеше на тоалетката. — Колко специално?

Тя сложи ръка пред устата си, за да прикрие леко уригване.

— Имаше пари. — Изправи се и отиде зад паравана. Движеше се несигурно. — Имате ли пари, господин Скот?

Завъртях стола си така, че да виждам паравана. Отгоре се показваше само косата ѝ. Съблече дрехата си и я хвърли на пода.

— Имам малко пари — казах аз. — Не много.

— Единственото нещо на този свят, което има значение и важи, са парите. Не оставяйте някой да ви заблуди. Казват, че здравето и религията са хубави неща, но аз си избирам парите — каза тя зад паравана. — Ако ги нямате, по-добре си купете бръснач и си прережете гърлото. Човек е нищо без пари. Не може да си намери прилична работа, не може да отиде там, където си заслужава, не може да живее там, където си заслужава, не може да контактува с хората, с които си заслужава. Без пари се превръщаш в част от тълпата, а според мен това е най-низшата форма на живот — да бъдеш част от тълпата.

Тя излезе иззад паравана. Сега беше сложила червена копринена рокля, която демонстрираше формите ѝ в нейна полза. Тръгна несигурно към тоалетката, за да среши тъмната си коса.

— В бизнеса съм от десет години — продължи тя, докато прокарваше гребена през косата си. — Нямам голям талант. Това не са мои думи. Принадлежат на моя пиян импресарио, който ми е увиснал

на врата, защото не може да намери друг източник на пари. Малкият ми талант не ми докарва доходи, за които си заслужава да се говори. Осигурява ми хляба, ако може така да се каже, и това е всичко. Затова, когато това червендалесто ченге започна да ме подработва, го оставих, защото имаше пари. През изминалите десет години съм работила практически във всяко нощно заведение по това гадно крайбрежие и въпреки че са ме задиряли безброй пъти, никога не ми бяха правили предложение за женитба. Тогава ченгето се появи на сцената. Груб, жесток, ужасен, но поне искаше да се ожени за мен. — Тя млъкна и довърши джина в чашата си. — Имаше пари. Правеше ми подаръци. — Отвори едно чекмедже и измъкна златна пудриера. Хвана я така, че да мога да я видя. Беше скъпо, впечатляващо украшение. — Даде ми това, без да очаква да хвърля дрехите си в момента, в който го получавам. Даде ми палто от катерици и аз все още не бях свалила дрехите си. Каза, че ако се омъжа за него, ще ми подари и палто от норки. — Тя спря и сипа още джин в чашата. Отпи и сгърчи лице, отвратена от вкуса му. Предположих, че не би казала толкова много, ако не беше гипсирана и продължих да слушам, с наострени уши. — Той имаше къща в Палм Бей. Много хубава, с тераса с изглед към морето, а и стаите бяха специални — една от тях имаше осветен стъклен под. Щях да се омъжа за този човек, ако беше останал жив достатъчно дълго, въпреки грубостта му. Влизаше тук, без да си сваля шапката, качваше си краката на тоалетката и ми викаше „кукло“. Но той се оказва достатъчно тъп, за да го убият. — Тя изпи джина и остави чашата потръпвайки. — Беше достатъчно тъп точно когато Арт Галгано... Тя млъкна рязко и присви очи в старанието си да ме фокусира. — Изглежда се напих. За какво съм се разприказвала така пред вас?

— Не знам. Хората говорят, за да им олекне. Не ме отегчавате. Просто не е могъл да се измъкне. Би трябвало да го съжалите.

— Така ли? — тя изгаси цигарата си. — Може би искате да кажете, че аз съм за съжаление. Тя плисна още джин в чашата. — Търсите ли си съпруга, господин Скот?

— Не бих казал.

— А какво търсите?

— Бих искал да разбера как са прегазили О'Брайън.

Тя повдигна чашата с джина и я подуши.

— Гадно нещо. Използвам го само след работа и особено когато аплодисментите са като сегашните. — Тя се взря в мен. — Какъв ви е О'Брайън?

— Никакъв. Просто съм любопитен да разбера как са го прегазили.

— Без причина. Просто от любопитство?

Тя ме погледна изпитателно.

— Как казахте, че ви е името?

— Скот.

— И искате да узнаете как са убили Хари?

— Точно така.

— Може и да ви кажа. — Тя отпи от джина и после с жест на отвращение, прекоси стаята и го плисна в мръсния умивалник. — Може и да ви кажа. Колко бихте дали, господин Скот?

Пуснах цигарата си в тенекиената кутия.

— Искате да кажете в пари?

Тя облегна здравия си задник на умивалника и се усмихна. Не беше приятна усмивка. От нея лицето ѝ заприлича на каменно.

— Да, точно това искам да кажа. Ама, разбира се, Честър Скот. Сега знам кой сте. Вие сте мъжът, когото Оскар изнудва.

— Какво ви кара да мислите така? — попитах аз с безизразно лице.

— Чувам разни неща. Не одобрявам изнудването. Имам нужда от пари, господин Скот. Мога да ви дам информация, която ще ви освободи от ноктите на Оскар, но ще ви струва пари. Няма да ви ограбя. За петстотин ще ви отворя очите. Евтино е. Знам колко иска Оскар. Петстотин са нищо.

— Каква информация?

— Имате ли петстотин долара, господин Скот?

— Не сега.

— Можете ли да ги намерите тази вечер?

— Бих могъл. — Помислих за осемстотинте долара, които държахме в сейфа на офиса. Можех да ги взема назаем и да ги върна в понеделник, когато банката отвори. — Какво ви кара да мислите, че вашата информация ще ми струва толкова?

— Дайте ми още една цигара.

Отидох при нея, дадох ѝ цигара и поднесох огънче. Като се наведе, за да запали, тя сложи ръка върху моята. Кожата ѝ беше гореща и суха. Отдалечих се от нея. Наблюдавах как поглъща дима и го изпуска бавно през носа.

— Мога да ви освободя от ноктите на Оскар. Знам цялата история. Ще я получите за петстотин. Трябва да се измъкна от този град и се нуждая от пари.

— Как ще ме освободите? — попитах аз, усъмнен дали не ме занася.

— Ще ви кажа, когато дадете парите, не преди това. Когато ви ухапе змия, използвате противоотрова. Мога да ви дам противоотровата за Оскар. Ако не искате да похарчите петстотин, за да спестите трийсет хиляди, сте глупак. Можете ли да ми дадете парите довечера?

Ако тя наистина знаеше как да се справи с Оскар, петстотин беше нищожна цена.

— Да, мога.

— Ще бъда у дома точно след два часа. Ще ме намерите в апартамент 10, Медъкс Армс. Знаете ли къде е?

Отговорих утвърдително.

— Донесете парите, господин Скот, и аз ще ви дам противоотровата. Бъдете там точно в два. След това трябва да хващам влак. — Тя отиде при вратата и я отвори. — Пак трябва да пея пред онези мръсни пияници. Довиждане.

Излязох в коридора, обърнах се и я погледнах. Лицето ѝ беше напрегнато. Очите ѝ блестяха от силното осветление на тавана. Стори ми се уплашена. Изгледахме се продължително и тя внимателно затвори вратата.

* * *

Като излизах от паркинга, забелязах един черен клипер да се измъква от втората редица коли и да тръгва след мен. Не му обърнах внимание в момента, въпреки че продължи да се движи след мен по целия път до града и ме задмина едва когато спрях пред блока с офиса. Щях да си спомня за него по-късно.

Беше един без петнайсет. Имах ключ за главната врата, но знаех, че ако я отворя, ще се включи алармата. Така че позвъних на портиера с надеждата да не си е легнал. Накрая той дойде и се взря в мен през армираното стъкло на вратата. След това изключи алармата и ме пусна вътре.

— Надявам се, че не те вдигнах от леглото — казах аз. — Забравих някои документи, върху които искам да работя в неделя.

— О'кей господин Скот — каза той бодро. — Тъкмо се канех да лягам, но още не бях в кревата. Ще се бавите ли?

— Пет минути.

— Тогава ще ви изчакам тук и ще затворя след вас. Наистина работите до късно.

Направих някаква незначителна забележка и отидох до асансьора. За няколко минути отключих офиса и отворих сейфа. Оставих една разписка за петстотинте долара, които взех от кутията. Докато шофирах от Маунт Креста насам, мислих върху ситуацията. Долорес каза, че ще ми даде противоотрова срещу ухапването на Рос. Това можеше да означава само, че тя ще ми даде информация, която ще го спласи така, че той няма да посмее да използва тази, която има срещу мен.

Докато слагах петстотинте долара в джоба на панталоните, се чудех каква би могла да е тя и доколко мога да се доверявам на Долорес. В асансьора си спомних забележката на Рос, че ще напуска града. Можеше ли тези двамата да са свързани с някаква далавера, която да е пропаднала след смъртта на О'Брайън?

Очевидно О'Брайън беше интересна птица. Ченге, което може да обещава норки и притежава къща със стъклен под, сигурно има стабилни частни доходи. Защо тогава беше останал ченге? Портиерът ме чакаше търпеливо. Пожелах му лека нощ и той ме пусна навън.

Когато отивах при буика, видях някакъв мъж да стои във входа на магазина отсреща. Щом го погледнах, учуден какво прави там, той се дръпна в сянката. В момента, в който се качих в буика и тръгнах към жилищния квартал на Палм Сити, вече го бях забравил, но щях да се сетя за него по-късно, също както и за черния клипер.

Медъкс Армс беше жилищен блок на Медъкс Авеню в бедните квартали. Кафява, каменна сграда, строена преди около петдесет години. Изглеждаше така, сякаш не е пипана оттогава. Изкачих

петнайсет стръмни стъпала до входа. Влязох в мрачно фоайе с пощенски кутии отдясно и дъвен асансьор срещу мен. Отляво имаше врата с надпис „портиер“.

Разбрах от указанието на стената, че апартамент 10 е на третия етаж. Когато се качвах в асансьора, си погледнах часовника. Беше два без три минути. Асансьорът така започна да ме тегли до третия етаж, че сериозно се притесних да не се откачи кабелът и да полетя надолу в шахтата. Зарадвах се, когато спря със скърцане, и слязох. Попаднах в тесен коридор. От двете страни имаше врати. Тази вляво беше на апартамент 10. Минах по коридора и заставах пред вратата. На нея имаше табелка, закрепена с кабарче и надпис „Г-ца Долорес Лейн“. Натиснах звънеца и чух острия му звук някъде вътре. Последва тишина. Стоях напрегнат и измъчван от съмнения дали след десет минути ще бъда в състояние да се оправя с Оскар Рос. Тогава чух раздвижване зад вратата. Открехна се около два сантиметра, доколкото веригата позволи.

— Кой е? — попита Долорес и се показа.

— Скот — казах аз. — Кой може да бъде?

Вратата се затвори. Тя откачи веригата и отвори отново. Носеше леко палто за път върху сива рокля. Лицето ѝ беше напрегнато, но успя да ми отправи една безсмислена усмивка.

— Влезте. Когато човек живее сам в такава съборетина, трябва да внимава на кого отваря вратата в два часа през нощта.

Последвах я в една доста голяма стая, оскъдно обзаведена с мебелите, които се срещат само в подобни апартаменти — боклуци, които никой нормален човек не би купил за себе си. Разбрах, че животът ѝ е труден и вероятно това не беше отскоро.

— Не обръщайте внимание на обстановката — каза тя, като видя, че се оглеждам. — Слава Богу, че напускам. Единственият плюс е, че е евтино.

Отдалечих се от нея. Наблизо имаше една полуотворена врата. Стаята отгатък изглежда беше спалня. До кревата имаше голям куфар. Явно Долорес беше готова да тръгне.

— Носите ли парите? — попита тя.

В гласа ѝ долових тревожна нотка.

— Донесох ги, но няма да се разделя с тях, докато не реша, че информацията, която имате, си заслужава.

Устните ѝ се извиха в горчива усмивка.

— Заслужава си. Дайте да видя парите.

Извадих от джоба си пачката и я хванах така, че да я види. Тя я зяпна жадно.

— Петстотин долара?

— Да.

— Сега ще ви покажа какво имам — каза тя и тръгна към очуканото бюро в ъгъла.

Отвори едно чекмедже. През цялото време дълбоко в себе си имах чувството, че не трябва да ѝ се доверявам, но бях достатъчно суетен и глупав да вярвам, че след като е жена, ще мога да се справя с нея.

Тя пъхна ръка в чекмеджето и след това се завъртя към мен. Държеше 38-милиметров автоматик, насочен към мен. Изражението на очите ѝ ме накара да изтръпна.

— Не мърдай — каза тя меко. — Остави парите на масата.

Не можех да откъсна очите си от нея и от пистолета. Беше насочен право в гърдите ми. За пръв път в живота ми някой насочваше пистолет към мен и това не ми хареса. Той изглеждаше ужасяващо опасен и смъртоносен. Бях чел в детективските романи как героят бива задържан с пистолет. Според изискванията на жанра той трябваше да се изправи пред подобна ситуация, без да му трепне окото. Сега открих, че не ставам за литературен герой. Устата ми пресъхна, а в стомаха си почувствах студена празнота.

— По-добре остави това — казах дрезгаво. — Може да гръмне.

— Ще гръмне, ако не оставиш парите на масата.

Лицето ѝ беше мрачно, очите блестяха. Придвижи се леко наляво, без да ме изпуска от прицел. Опипа с ръка назад, намери копчето на старомодното радио на масата до стената и го включи.

— На този етаж няма кой да чуе изстрела — продължи тя бързо. — Дъртият глупак долу е глух. Ще помисли, че е някоя кола, а най-вероятно няма да чуе нищо.

Стаята изведнъж се изпълни с пронизителните звуци на агресивен джаз.

— Сложи парите на масата или ще те застрелям — просъска тя.

Продължих да я гледам. Сърцето ми подскочи леко, като видях израза на лицето ѝ и разбрах, че не блъфира. Видях как кожата на

пръстите ѝ се опъна, когато започна да освобождава предпазителя на спусъка. Имах неприятното усещане, че всеки момент пистолетът ще гръмне. Тя си пое рязко въздух и сниши пистолета. Дори през плътния грим се забелязваше, че се поти.

— Застани до стената!

Опрях гръб в стената и я наблюдавах как тъпче банкнотите в джоба на палтото.

— Няма да стигнеш далече — казах аз колкото може по-спокойно. — Полицията ще те хване.

Тя ми се усмихна.

— Не се заблуждавай. Кажи на полицията за мен и аз ще им разкажа за теб. Оскар не е единственият, който знае. Не мисли, че ми харесва това, което правя. Не съм крадец и изнудвач, но трябва да се измъкна от този град и това е единственият начин да го направя. Не се прави на мъж и не прави глупости, защото ще те застрелям. Сега се обърни с лице към стената и не мърдай.

Очите ѝ бяха уплашени и безмилостни. Разбрах, че ще стреля, ако не правя каквото казва. Обърнах се с лице към стената. Чух я да отива в спалнята и да излиза почти веднага. От тежките стъпки предположих, че носи куфара.

— Довиждане, господин Скот. Бяхте ми много полезен. Извинявайте за двойната игра, но аз не съм виновна, че се хванахте.

Затръшна вратата и превъртя ключа.

Отлепих се от стената. Извадих носна кърпа и попих потта от лицето си. Прекосих стаята и изключих радиото. Пълната тишина в стаята беше почти толкова страшна, колкото пронизителният джаз. Тъкмо отивах към вратата, когато чух Долорес да пици в коридора:

— Не! Оставете ме... Не... недейте...

Заковах се на място. Сърцето ми заби силно. Гласът ѝ беше изпълнен с ужас и паника. Следващият писък мина през мен като хвърлен нож. Чу се шумолене и удар от тежко падане. Тя отново изпищя — писък, който все още чувам от време на време в кошмарите си. Последва тишина. Стоях напрегнат, с отмаляло сърце и се ослушвах. Решетката на асансьора се затвори с удар, преди да потегли. След една безкрайна напрегната минута скърцането спря и дочух приглушения удар на решетката три етажа по-долу.

Някъде на улицата запали кола и потегли бързо. Аз все още не помръдвах. Лицето ми се потеше. Ослушвах се в тишината, която обгърна целия блок. От другата страна на вратата дочух ужасна въздишка. От нея кръвта ми се смрази.

Х

Както стоях там, загледан в заключената врата, телефонът иззвъня. Неочакваният рязък звук ме стресна. Погледнах бързо към него и се опитах да се справя с вратата, но тя беше здраво заключена отвън.

Беше масивна врата. Не можех да разчитам, че ще я разбия, без да вдигна много шум и освен това щеше да ми отнеме време. Изтичах до прозореца, дръпнах пердето и погледнах към улицата, три етажа надолу. Нямаше начин да се измъкна оттук. Отидох в спалнята и погледнах през прозореца — същото. Излязох оттам и се върнах в хола. Непрекъснатият звън на телефона ми опъваше нервите. Видях още една врата. Отворих я и попаднах в банята. Прозорецът високо горе беше прекалено малък, за да може нещо по-голямо от котка да се провере през него. Упоритият звън на телефона вече стана непоносим. Върнах се в хола, вдигнах слушалката и я оставих внимателно на бюрото. Тръгнах към кухнята, но дочух слаб мъжки глас:

— Доли! Ти ли си, Доли?! Ед се обажда. Проклетият влак тръгва след пет минути...

Изтичах обратно в кухнята и отворих един шкаф. Започнах да търся достатъчно здрав инструмент, за да отворя вратата, но не можах да намеря. Върнах се при заключената врата. Наведох се и погледнах в ключалката. Ключът беше там. Все още чувах далечния, призрачен глас от слушалката. Огледах се. На един от столовете имаше вестник, скъсах една страница и я пъхнах под вратата. Между нея и пода имаше доста голяма пролука. Втурнах се в кухнята с разгуптяно сърце и започнах панически да ровя из чекмеджетата в шкафа. Имах късмета да открия в четвъртото чифт тънки клещи. Сграбчих ги и се върнах в хола. С малко усилие успях да избутам ключа навън и го чух да пада върху вестника. Много внимателно започнах да придърпвам вестника с ключа към мен. Взех го. В този момент чух как телефонът щракна и започна да дава свободно. Отидох при бюрото и върнах слушалката на

мястото ѝ. После отключих вратата с трепереща ръка и излязох в сумрачния коридор.

Долорес лежеше по лице до асансьора. Сивото ѝ палто се беше набрало нагоре. Дългите ѝ, стройни крака бяха гротескно разкривени в смъртта. Само мъртъв човек може да лежи така. От гледката ме полазиха студени тръпки. Половин минута стоях на вратата и я наблюдавах. После отидох в хола, загасих светлината и затворих вратата. Тръгнах полека и с притаен дъх се приближих до нея. Надвесих се. Не можах да видя лицето ѝ, но по косата имаше кръв. Бях сигурен, че е мъртва, но трябваше да проверя. Хванах я за рамото и я обърнах по гръб. Някой беше нанесъл смазващ удар по дясното слепоочие и беше надробил черепа ѝ. Ударът е бил ужасен и я е убил моментално.

Затворих очи и се опитах да потисна отвращението си. Трябваша ми няколко секунди, за да се преборя с ужасното гадене и да си наложа да я погледна отново. Бръкнах в джоба на палтото, но, разбира се, петстотинте долара бяха изчезнали, а така също и куфарът. Изправих се. Извадих носна кърпа и си избърсах лицето и ръцете. После се отдалечих от нея и в пристъп на паника си помислих, че ако някой ме открие тук, ще заключи, че аз съм я убил. Тръгнах надолу по стълбите с една-единствена мисъл в главата — да се измъкна от сградата и да избягам колкото може по-далече, преди да я открият. Почти бях слязъл на първия етаж, когато изведнъж видях едно момиче да се качва нагоре към мен. Спрях за част от секундата. Ужасен си помислих да се обърна и да се втурна нагоре, но някак си успях да запазя самообладание и да продължа да слизам. Стълбите бяха лошо осветени, но видях момичето достатъчно ясно, за да го разпозная отново. Предполагам, че същото се отнасяше и за нея, ако някога ме видеше пак.

Погледна ме, когато мина покрай мен и продължи. Очите ѝ бяха безразлични. Ако се качи до третия етаж, ще се натъкне на тялото на Долорес — помислих си аз — и писъците ѝ ще доведат полицията, преди да успея да се измъкна от квартала. Когато стигнах до площадката на стълбите, изминах останалата част бегом. На входа спрях и се ослушах. Чух как някъде горе се блъсна врата, но писъци нямаше. Апартаментът ѝ сигурно беше на втория етаж. Внимателно открянах вратата и огледах опустялата улица в двете посоки. Затворих след себе си, слязох бързо надолу по стълбите и тръгнах към

буика. Качих се в колата и започнах да търся ключовете. Чувствах се доста зле. Шокът от видяното ме поразя и няколко секунди стоях неподвижен, със затворени очи и се борих с обзелата ме погнуса.

Изведнъж чух шум от приближаваща кола. Този звук ме съвзе. Трескаво извадих ключа и завъртях стартера. Когато запалих двигателя, едно такси мина покрай мен, сви до бордюра и спря пред Медъкс Армс. Някакъв мъж слезе. Носеше куфар. Плати на шофьора, качи се по стълбите и влезе вътре. Изчаках и видях как таксито си тръгна. Дали това беше онзи Ед, който се обади по телефона? Потеглих бързо, но още на първата пряка спрях и свих в уличката зад другите паркирани коли. Ако това беше Ед, трябваше да съм пълен глупак да не го погледна. Слязох от колата и се върнах при кръстовището. После бавно тръгнах по Медъкс Авеню. На около петдесет метра от входа на Медъкс Армс спрях и се скрих в сянката. Започнах да чакам. Изнизаха се пет или шест минути и човекът с куфара забързан напусна блока.

Излязох от сянката и тръгнах по улицата към него. Вървах енергично, като човек, който се връща от късно гости и е нетърпелив да се прибере. Мъжът с куфара спря на тротоара и погледна към мен. Като ме видя, трепна, обърна се и бързо тръгна по улицата. Последвах го, като разширих леко крачка, така че да не го изгубя от погледа си, но без да вървя толкова бързо, че да ме усети. Когато стигна кръстовището, погледна назад към мен и сви вляво. Щом изчезна, се затичах на пръсти и успях само да го зърна, когато пресече главната улица и кривна в една тъмна странична пресечка. Вече не го виждах. Прекосих улицата и спрях на ъгъла, за да се огледам внимателно. Мернах го как се запъти към една стоянка с три чакащи таксита. Качи се в първото и потегли. Втурнах се по улицата, дръпнах вратата на второто такси и се пъгнах вътре.

— Следвай онова такси — наредих на шофьора. — Пет долара за теб, ако не го изпуснеш. Не се приближавай прекалено. Не искам пътникът да разбере, че го следим.

Шофьорът потегли преди да затвора вратата.

— Почти няма шанс да не ни види, шефе — каза той. — Няма никакво движение, за да се прикриваме. Чух го да казва на моя приятел, че иска да стигне до хотел „Вашингтон“.

— Може да си промени решението. Не искам да го изгубя.

— Алф ще ми каже къде е отишъл — отвърна той. — Най-добре да карам направо към „Вашингтон“. Иначе сигурно ще ни види.

Реших, че може и да е прав.

— О'кей, давай към „Вашингтон“.

— Браво, момче — каза шофьорът одобрително, сви по една странична улица и ускори. — Частно ченге ли си?

— Да — отвърнах. Знаех, че ако му отговоря отрицателно, ще се наложи да му обясня защо искам да проследи таксито. — Ако изпусна този тип, ще си загубя работата.

— Няма да го изпуснеш, приятел — каза шофьорът и така поднесе колата на един завой, че гумите изпищяха от възмущение. — Дръж се здраво. Ще те закарам.

След по-малко от пет минути бяхме пред хотела. Шофьорът спря на петдесет метра от входа, обърна се и се захили.

— Още не е пристигнал, но ще дойде. Искаш ли да чакам?

— Да.

Извадих си цигарите и му предложих една. И двамата запалихме. Останах в таксито, загледан към входа на хотела.

„Вашингтон“ беше треторазреден хотел, използван главно от пътуващи търговци. Единственият му плюс беше близостта му до гарата. Почакахме в мълчание пет или шест минути и тъкмо когато започвах да мисля, че съм го изтървал, таксито се зададе и спря пред хотела. Мъжът с куфара слезе, плати на шофьора и се вмъкна в хотела.

— Ето на — ухили се шофьорът. — Какво ти казах?

Дадох му пет долара.

— Благодаря. Ще отида да поприказвам с този тип.

— Искаш ли помощ?

— Всичко е наред.

Слязох от таксито, махнах му с ръка и тръгнах към хотела. Качих се по стълбите и спрях пред двойната стъклена врата, която водеше към фойето.

Човекът с куфара разговаряше с портиера — възрастен плешив мъж, който го слушаше с нескрито отегчение. Стояха един срещу друг. Светлината на лампата падаше директно върху лицето на човека с куфара. Огледах го добре.

Според мен не беше типът, с когото Долорес би тръгнала на път. Беше нисък, едър и приближаваше шейсет. По месестото му лице имаше

малки, спукани кръвоносни съдове, като на пияница. Сега, когато го виждах ясно на светлината, забелязах, че дрехите му са вехти. Синьото сако беше лъснало на лактите. Сивата мека шапка беше мръсна и мазна. Единственото ново нещо в облеклото му беше вратовръзката — кич в светлосиньо с жълти конски глави.

Докато разговаряше с портиера, той непрекъснато бършеше лицето си с мръсна носна кърпа и дори от разстояние си личеше, че е нервен и разстроен.

Накрая даде на портиера някакви пари и той бутна книгата към него. Човекът се разписа, взе си ключа от стаята, вдигна куфара и изчезна нагоре по зле осветените стълби.

Аз се поколебах, после бутнах стъклената врата и влязох във фойето.

* * *

Портиерът ме погледна с безизразно, изморено лице. Стигнах до тезгяха и се облегнах на него. Има само един начин да се оправиш с подобен човек — казах си аз, след като го погледнах отблизо. Износеният костюм и оръфаните маншети издаваха бедността му.

— Искам информация за човека, който току-що се качи по стълбите — казах аз припряно.

От портфейла си извадих десетдоларова банкнота и я направих на фунийка. После я пъхнах между пръстите на лявата си ръка, да стърчи като знаме и я размахвах на един метър от него.

Очите му се преместиха от мен върху сгънатата банкнота. Задиша тежко през мършавия си нос и на лицето му се изписа леко оживление.

— Не е прието да даваме информация за клиентите — промърмори той. — Ами вие кой сте, господине?

— Мъж, който купува информация с десетдоларова банкнота.

Портиерът се изгърби и затвори очи в размисъл. Заприлича ми на мършава, умислена кокошка. После отвори очи и още веднъж погледна банкнотата.

— Не сте ченге — каза той сякаш на себе си. — И частен детектив не сте.

Уморените му очи се преместиха от банкнотата върху лицето ми в старанието си да намерят отговор, но без успех.

— Няма значение кой съм аз. Как се казва той?

Ръката му, която изглежда не беше мита от няколко дни, се приближи несмело към банкнотата. Оставих го да стигне на няколко сантиметра от нея и след това я дръпнах извън обсега му.

— Как се казва? — повторих въпроса аз.

Той въздъхна.

— Не знам. Обзалагам се, че името му не е това, което е написал в книгата. — Той я бутна към мен.

Прочетох: Джон Търнър, Сан Франциско. Името беше написано с дребен, зле оформен почерк.

— Търнър — каза той замислено. — Ако взимах по един долар за всеки Джон Търнър в тази книга, щях да съм забогатял и да съм напуснал тази гадна работа.

— Каза ли защо е закъснял толкова и колко ще остане?

Човекът пак се изгърби.

— Ако мога да пипна парите, господине, паметта ми ще се освежи. Ще се изненадате колко неуслужлива става, когато остарееете като мен.

Пуснах банкнотата на тезгяха.

— Оставете я там — казах аз. — Хвърляйте ѝ по едно око.

Той се надвеси над нея и си пое внимателно въздух.

— Какво искахте да знаете, господине?

Повторих въпроса.

— Каза, че е изпуснал последния влак и ще хване първия утре сутринта. Поръча събуждане в седем часа.

— За кой влак?

Той поклати глава със съжаление.

— Не каза. Едва ли е за Фриско. Утре сутринта в седем и половина няма влак за Фриско. Може да е за Сан Диего. Последният влак за Сан Диего тръгна в два и половина през нощта, а първият тръгва в седем и половина.

Помислих малко и попитах:

— В коя стая е?

Портиерът сложи един пръст върху банкнотата. Бавно и много внимателно започна да я придърпва към себе си.

— Номер два̀йсет и осем. Но хич не си мислете, че ще се качите горе, без да наемете стая.

— Два̀йсет и седем или два̀йсет и девет свободни ли са?

Погледна през рамо към ключовете, висящи на дъската и без да вдига пръста си от банкнотата, протегна лявата си ръка към кукичката и откачи ключа от стая два̀йсет и девет. Постави го пред мен и после с едно замахване, както гуцер улавя муха, бързо скри банкнотата.

— Два кинта за една нощ. Стаята не е лоша. По-добра е от неговата.

Измъкнах двата кинта и взех ключа.

— Ако случайно се успя — казах аз — обадете ми се в шест и половина.

— О'кей, нагоре по стълбите, на първия етаж, свийте вляво.

Благодарих му, пресякох фоайето и се качих по стълбите до първия етаж. Коридорът беше сумрачен. Килимът беше протрит като вестник. Вратите, покрай които минавах, бяха очукани, с неопределен цвят. Всичко беше просмукано от слаба миризма на зелена саламура, лоша канализация и мръсни тела. „Вашингтон“ очевидно не беше от първокласните хотели в Палм Сити.

Като наближих стая два̀йсет и седем, започнах да стъпвам внимателно и спрях да се послушам пред два̀йсет и осем. Не чух нищо, затова отидох до два̀йсет и девет, пъхнах ключа в ключалката, завъртях го леко и внимателно отворих вратата. Запалих лампата. Намерих се в една лисича дупка. Затворих вратата и се огледах — едно легло, умивалник, пътека на пода и два обикновени стола. Над леглото имаше гравюра, изобразяваща жена с криле и парче тюл около тлъстия задник. Тя удряше със стиснати юмруци по обкована с желязо врата. Вероятно представляваше низвергнатата любов и ако тя наистина, изглеждаше така, нищо чудно, че вратата беше толкова непоклатима.

Седнах на леглото. Часовникът ми показваше три без десет и аз изведнъж се почувствах смъртно уморен. Това беше най-тревожната събота в живота ми. Запитах се какво да предприема оттук нататък.

Бях изкушен да се опъна на леглото, направо с дрехите и да си наваксам съня. Почти се поддадох на това изкушение, когато чух глас. Идваше от съседната врата. Тутакси се ококорих и започнах да слушам. Човекът, който се беше разписал в книгата като Търнър, каза:

— Изпратете ми бутилка скоч и лед, и то по-бързо.

Последва пауза и той изръмжа:

— Пет пари не давам. Донесете ми я без много приказки.

За момент останах втренчен в прашната пътека. След това с усилие се отблъснах от леглото и тръгнах на пръсти към вратата. Отворих я леко и загасих светлината в стаята. Подпрях се на касата на вратата и зачаках. След около десет минути, които ми се сториха цял час, дочух бавни провлачени стъпки по стълбите. Порових в портфейла си и извадих пет долара. Вечерта изглеждаше доста разточителна, но поне получавах нещо в отплата за разноските.

Портиерът се зададе по коридора с поднос, на който имаше бутилка уиски и съд с лед. Ходеше като спънат. Щом наближи номер двайсет и пет, аз изскочих пред него и го спрях. Размахах банкнотата, така че да я види и я бутнах към него. В това време взех подноса от ръката му. Той пое банкнотата както гладен тигър грабва парче месо. Погледна ме разсеяно, премести погледа си към номер двайсет и осем, и тихо се отдалечи. Гледах как върви към стълбите. Обърна се назад, изгледа ме отново и продължи тихо надолу, докато съвсем се скри от погледа ми. Оставих подноса на пода точно пред двайсет и осем, и почуках на вратата.

— Кой е? — попита човекът, който наричаше себе си Търнър.

— Обслужване по стаите — отговорих аз, стегнах се и се облегнах на вратата.

Чух го как приближава, превърта ключа и започва да отваря. Натиснах с цялата си тежест. Вратата се отвори рязко и Търнър, или Ед, или който и да беше той, залитна назад. За шейсетгодишен мъж рефлексите му бяха учудващо добри. Той се съвзе, завъртя се и се хвърли към леглото, където лежеше един колт калибър 45. Скочих върху него и го натиснах на кревата. Ръката му покри пистолета, а моята покри неговата. Сборичкахме се, но младостта беше на моя страна. Извих му ръката, взех пистолета и се изправих на крака, преди той да успее да седне. Щом седна, фиксира погледа си върху дулото на пистолета — нещо, което бих предпочел да не ми се случва. Премести погледа си върху мен, червеният му нездрав тен стана морав.

— Отпусни се — казах аз и се опитах да успокоя дишането си, но без успех. — Искам да говоря с теб.

Езикът му, като парче морава кожа, навлажни устните.

— Кой, по дяволите, сте вие? — попита той с плътен, неуверен глас.

— Няма значение кой съм. Пред вратата има една бутилка. Защо не я внесеш и не поприказваме?

Сигурно много му се пиеше, защото излетя от леглото и сграбчи подноса така, сякаш от това зависеше животът му. Внесе го внимателно в стаята и го остави на леглото. Докато наливаше скоч в една чаша, аз затворих вратата и завъртях ключа. Изсипа уискито в гърлото си на екс и си наля още едно.

— Аз пия моето с лед — казах любезно.

Той ме изгледа със стъклени очи.

— Кой сте вие? Какво искате? — изръмжа, стиснал чашата, измервайки ме от глава до пети.

От объркания израз на лицето му разбрах, че е напълно озадачен.

— Аз ще задавам въпросите, а ти ще отговаряш — отсякох аз. — Защо не повика полицията, като я намери?

Лицето му побеля, останаха само червените, спукани кръвоносни съдове на възъчен фон.

— Вие знаете ли какво й се е случило? — изграчи той.

— Знам. Видях те да влизаш и да излизаш. Защо не повика полицията?

— Каква полза от това?

— Как се казваш?

Моравият език отново облиза сухите устни.

— Търнър, Джон Търнър.

— О'кей, щом така искаш да играем — казах аз и взех пистолета.

Беше тежък и непривичен в ръката ми. Бях чел за четиридесет и пет милиметрови пистолети в детективски истории, но сега за пръв път държах такъв. Бях изненадан от теглото и размерите му.

— Стани и иди до стената. Ще извикам полицията.

Малко уиски се разсипа от чашата и се плисна на коленете му.

— Чакайте малко — каза той дрезгаво — нищо не знам за това. Намерих я. Някой я беше ударил по главата.

— Как се казваш?

— Ед Нътли. Аз съм нейният менажер.

Това вече беше нещо. Спомних си, че Долорес спомена нещо за менажер.

— Защо не се обади на полицията?

Той отпи още уиски. Алкохолът сякаш му вдъхна кураж и ме изгледа навъсено.

— Какво ви грее вас? — изръмжа той. — Щом като стигнахме до тук — кой сте вие? Не сте ченге, не сте и вестникар. Проклет да съм, ако сте копой. Кой, по дяволите, сте вие?

— Слушай, ако не искаш да отговаряш на моите въпроси, да повикаме полицията. Може би ще отговориш на техните.

Той оклюма и промърмори:

— Щях да им се обадя. Веднага след шока щях да им се обадя.

— Давай, обади им се сега тогава — казах аз с надеждата, че уискито не го е направило толкова безразсъден, че да го стори.

Той остави чашата и в един неприятен момент си помислих, че ще посегне към телефона, но вместо това извади смачкан пакет цигари, залепи една на долната си устна и я запали.

— Познавам ви — каза той неочаквано. — Сигурно съвсем съм си загубил акъла, щом не можах да се сетя веднага кой сте. Вие сте онзи, който трябваше да й плати билета за влака.

Оставих пистолета на масичката, заобиколих го, взех втората чаша от подноса и си налях малко, защото почувствах, че имам нужда. Прекосих стаята и седнах на стола до прозореца.

— Да предположим, че съм.

Той се втренчи в мен.

— Добре, за Бога! Дадохте ли й парите?

— Отклоняваш се от темата. Искам да знам защо не извика полицията, като намери тялото. Или ще кажеш на мен, или ще отидем заедно в полицията и там ще си кажеш.

Той се поколеба и вдигна рамене.

— Не исках да се забърквам в нищо. — Извади мръсната носна кърпа и избърса потта от лицето си. — Можеха да помислят, че аз съм я ударил. — Внимателно прибра кърпата. — Не че не я бях предупредил... — Спря рязко и се намръщи. — Просто не исках да се забърквам в нищо.

— За какво я беше предупредил?

Той пак се поколеба, взе чашата и я изпи до дъно. Наля си още и каза:

— Не знам защо разговарям с вас. Може би съм пиан, но щом толкова много се интересувате — казах ѝ, че е луда да се жени за ченге.

— Защо ѝ го казахте?

Той смукна половината уиски и ме погледна със замъглени очи.

— Защото не си струваше, но тя не ме послуша. — Намръщи се и повъртя чашата в меките си мръсни ръце. — Тя никога не слушаше това, което ѝ казвам. Предупредих я, че се замесва в някаква далавера, но тя ми се присмя. Някое ченге не би могло да живее като него, ако не тъне в калта. На нея не ѝ пукаше. Мислеше си, че като се омъжи за него, ще може да напусне шоубизнеса. Само това ѝ беше в главата. — Той отпи още една глътка. — И сега завърши с разбита глава.

— Каква точно беше далаверата на О'Брайън? — попитах аз, докато сядах на ръба на стола.

Той ме погледна лукаво.

— Откъде да знам?

— Защо тя искаше да напусне града?

Той изду бузите си.

— Ами, тук нямаше вече какво да прави. Искаше да пробва в Мексико.

— Тя изгаряше от нетърпение да се измъкне. Има още нещо. Какво е то?

Той наля още уиски в чашата си.

— Дадохте ли ѝ парите?

— Дадох ѝ ги, но убиецът ги е взел.

Той потърка потното си лице с ръка и пак се опита да ме фокусира.

— Изглежда се напивам. Чакайте да помисля.

Пак потърка лицето си и след малко каза:

— Щом знаете какво ѝ се е случило, сигурно сте я видял преди мен. Това означава, че сте знаел, че е мъртва преди мен. Тя ви беше взела на мушка за петстотин долара, а вие току-що ми казахте, че сте ѝ ги дал. — Той леко се уригна и покри с ръка устата си. — Може да съм се отрязал, но не съм загубен. Може би вие сте я убил. Аха... възможно е. Може и да не е чак толкова лоша идеята да поговорим с ченгетата. Те може да се заинтересуват повече от вас, отколкото от мен. Аз нямам мотив да я убивам, а вие наистина имате.

Успях да задържа лицето си безизразно, въпреки че сърцето ми заби тревожно.

— Не съм я убил — казах аз и го погледнах в очите. — И не мисля, че ти си я убил. Но ако толкова искаш, ще отидем в полицията и ще ги оставим те да решат.

Той се ухили вяло.

— О'кей, приятел, вярвам ти. Не искам неприятности. Тя е мъртва. Нищо не мога да направя, за да я съживя. Между нас казано, не ме е грижа кой я е убил. — Той разтърка очи с дланите си. — Имал съм неприятности с ченгетата в миналото. Ако не окачат тази история на теб, ще се опитат да я окачат на мен. По-безопасно е да се държим настрана. Защо не излезеш оттук и не ме оставиш да си легна? Трябва да хващам влак рано и се чувствам ужасно.

Реших да го изненадам.

— Познаваш ли Рос?

Реакцията му ме разочарова. Нищо в израза му не се промени.

— Не познавам никого — каза той, като подбираше думите си внимателно. — Послушай съвета ми, ако искаш и ти да останеш жив, недей да познаваш никого в този гаден град. Няма ли да ме оставиш да поспя сега?

— Мислиш ли, че той я е убил? Устата му се изкриви в усмивка.

— Рос? Майтапиш ли се? На него не му стиска и муха да убие.

Изстрелях още една изненада.

— Мислиш ли, че я е убил Арт Галгано?

Това вече беше попадение.

Той се скова. Ръцете му се свиха в юмруци и пребледня. Дълго време не помръдна, само ме гледаше и накрая каза:

— Не знам кой я е убил. Сега се махай оттук!

Почувствах, че нищо повече няма да измъкна от него. Вече бях прекалено уморен, за да ме е грижа. Казах си, че ще го причакам сутринта и пак ще си побъбрим. В момента просто трябваше да поспя. Изправих се.

— Ще се видим, преди да тръгнеш — казах аз и тръгнах тежко към вратата. — Не съм свършил с теб, хич не се заблуждавай.

— О, я забрави — промърмори той и изпусна чашата с уиски. Тя падна на земята и остави малка тъмна локвичка на килима. — До гуша ми дойде от тоя мръсен град. Ще се радвам да се махна оттук.

Погледнах го. Лицето му лъщеше от пот, под очите му имаше тъмни кръгове от умора, в едната ръка стискаше бутилката с уиски. Не беше приятна картина.

Излязох в тъмния коридор и затворих вратата. Въпреки че не исках да прекарам останалата част от нощта в този жалък, смрадлив хотел, просто не можех да си представя, че ще шофирам до дома. Влязох в моята стая, запалих лампата и отидох при леглото. Свалих си сакото и обувките, и легнах. Кокалите ме боляха от умора. Опитах се да мисля за събитията от деня. Опитах се да анализирам това, което научих от Нътли, но бях каталясал. След една минута потънах в тежък, безпамятен сън.

Събудих се от изстрел на пистолет и така подскочих, че щях да падна от леглото. Седнах и започнах да се вирам в тъмнината. Чух бързи, леки стъпки в коридора. Измъкнах се от кревата, прекосих стаята, без да паля светлината, и внимателно отворих вратата.

Огледах празния коридор.

Силна миризма на барут се носеше от стаята на Нътли. Вратата му беше полуотворена, а вътре беше светло. Погледнах в стаята. Нътли седеше на пода, сгушен в ъгъла. Беше облечен със стара пижама. Краката му бяха боси. Точно под джоба на пижамата имаше кърваво петно. Докато го наблюдавах, то бавно започна да се разширява. Не можех да направя за него нищо и едва ли някой друг би могъл. Сега беше сам. В другия край на коридора започна да пици жена. На мен също ми се искаше да закрепця.

XI

Имах чувството, че съм попаднал в някакъв кошмарен свят и основното ми занимание е да бягам от мъртъвци. Докато стоях пред отворената врата и гледах Нътли, разбрах, че не трябва да оставам повече тук и трябва да се махна, преди полицията да дойде. Женските писъци все още се чуваха. От горния етаж се присъединиха други и врявата нарасна. В безучастния, празен поглед на Нътли нямаше живот. Умората ми тежеше. Положих страхотно усилие, за да се раздвижа по коридора и да сляза надолу по стълбите.

Жената започна да крещи от един прозорец:

— Полиция! Убийство! Полиция!

Паниката ме пришпори. Пристигнах задъхан във фоайето, а там ме очакваше още един шок. Портиерът беше проснат по лице до тезгяха, в локва кръв. Някой го беше ударил жестоко в дясното слепоочие по същия начин, както беше убита Долорес Лейн. Вече започнах да свиквам с гледката на насилствена смърт и спрях, за да огледам трупа. Сетивата ми вече бяха достатъчно притъпени. В това време дочух далечния звук на полицейска сирена и замръзнах на място. Звукът ставаше все по-силен и заплашителен. С разтуптяно сърце тръгнах към двойната стъклена врата, която водеше към улицата, но спрях, защото съобразих, че ако мина оттам, ще попадна точно пред пристигащата полицейска кола. Зад тезгяха имаше врата с надпис „За служители“. Изтичах до нея, отворих я и попаднах в мрачен коридор. Пред мен имаше стълби, които водеха надолу към мазето. Не се поколебах. Слязох бързо и стигнах до друг коридор, към кухнята. Спрях, за да се огледам в огромното подземие, пълно с тенджери, тигани, чинии и паници. Нямаше никакъв признак на живот и аз се устремих към вратата с надпис „Пожарен изход“. Затрудних се малко, докато дръпна резето, с което беше залостена, но накрая успях. Отворих я внимателно и се огледах в една тъмна уличка. Дръпнах вратата след себе си и тръгнах бързо към главната улица. Когато стигнах до нея, спрях. Пред входа на хотела имаше полицейска кола,

но не и полицаи. Продължих в обратна посока под прикритието на сенките. Едва влачех крака, но поне се движех. Изминах две пресечки и се наложи да се скрия в един вход. Към мен пълзеше такси. Ако го спрех, рискувах много. Шофьорът сигурно щеше да си спомни за мен и да даде описание на полицията веднага щом уплахата отmine, но бях прекалено уморен, за да ме е грижа. Махнах и таксито спря до мен. Казах на шофьора да ме закара бързо до Медъкс Авеню. Той ме изгледа втренчено, след това отвори вратата и аз се качих. За десет минути пристигнахме. Пред входа на Медъкс Армс имаше три полицейски коли, пет патрула и един цивилен. Стори ми се, че е лейтенант Уест, но тъй като беше в сянка, не бях много сигурен. Казах на шофьора да спре на следващото кръстовище и му платих. Щом потегли, тръгнах към мястото, където бях оставил буика. В този момент чух часовник да отмерва три и половина. Каква ужасна нощ — помислих си аз, когато тръгнах към дома. Сега бях замесен не само в инцидента с прегазеното ченге, но и в още три убийства. В подобни ситуации човек изпада само в кошмарите си, но бях прекалено уморен, за да осъзная реалната заплаха. Всичко, за което можех да мисля, беше как да се прибера по-бързо и да си легна. В края на краищата се прибрах, когато стрелките на часовника в буика показваха четири без пет. Паркирах колата отвън и тръгнах тежко нагоре по пътеката. Отключих вратата и влязох в тъмното антре. Не си направих труда да запаля лампата. Прекосих антрето и се запътих към спалнята. Когато влязох в тъмната стая, ме полазиха тръпки. В застоялия въздух се носеше слаб мирис на парфюм, а това беше нещо нетипично за моята стая. Посегнах да запаля осветлението.

Изведнъж сърцето ми подскочи. В леглото ми, с разпиляна върху лицето кестенява коса, с голи ръце върху чаршафа, мъртва или спяща, лежеше Люсил. Облегнах се на стената. Тя не помръдваше. Не можех да разбера дали диша. Шокът, че я намирам в леглото си, беше доста силен, а на всичкото отгоре в мен започна да се оформя предчувствието, че е мъртва.

Тази нощ бяха умрели трима души и тя можеше да бъде четвърта. Успях да се измъкна, след като намерих трите тела, но знаех, че ако и тя е мъртва, нямаше да мога да се отърва и да я забравя. Тя беше в моето легло и в моята къща.

С усилие се отблъснах от стената и отидох до леглото. Докоснах я нежно, с тръпнеща ръка. Тя помръдна с лека въздишка и пъкна лице във възглавницата, сякаш за да скрие очите си от светлината. Отстъпих назад и облекчен си поех дълбоко въздух. Тогава видях дрехите й разпилени на пода: чифт лимоненожълти панталони, бяла блуза, а на стола — бикини и сутиен.

Изобщо не се запитах какво търси в леглото ми и какви могат да бъдат последствията, ако я намерят тук. Щом беше жива, хич не ме интересуваше какво може да стане после.

Това, от което имах нужда, беше сън.

Отидох в съседната стая. Съблякох се и се мушнах под завивките. Щом долепих глава до възглавницата, започнах да се унасям. Труповете, Люсил в моето легло, повреденият кадилак, страхът от полицията и заплахите на Оскар Рос, всичко се разтвори в тежък безпаметен сън. Докато спях, проблемите и страховете ми стояха до мен в очакване да ме поздравят, когато се събудя.

* * *

Когато отворих очи, стрелките на часовника до леглото показваха единайсет и пет. Горещите слънчеви лъчи минаваха през процепите на дървените капаци на прозорците и оставяха ярки петна по килима. Известно време лежах неподвижно и гледах тавана не съвсем убеден, дали това, което преживях, не беше ужасен сън или събитията, които изведнъж ме погълнаха, наистина се бяха случили. Колкото повече се събуждах, толкова по-ясно ми ставаше, че това не е кошмар. Махнах чаршафа и станах от леглото. Взех резервната хавлия от шкафа и я облякох. След това отидох в банята. Обръснах се и се почувствах по-уверен в себе си. Като излязох от банята, чух шум в спалнята. Вратата се отвори рязко и Люсил застана пред мен.

— Здравей — казах аз. — Не можа ли да използваш другото легло или ми беше хвърлила око?

Тя силно се изчерви.

— Съжалявам. Чаках те много дълго, но не дойде. Толкова се изморих, че легнах на леглото ти и съм заспала.

— И както си спеше, успя да разхвърляш дрехите си из цялата стая и да се завиеш — казах аз и се усмигнах. — Е, надявам се, че не си спала по-зле от мен. Прибрах се малко късно и си помислих, че ще бъде нелюбезно да те будя. Има ли някаква определена причина за присъствието ти или просто реши, че една смяна на кревата ще разчупи монотонността на живота ти в „Гейбълз“?

Тя ме погледна с невиждащи очи.

— Ти каза, че си намерил решение, но не каза какво е. Дойдох тук и те чаках с надеждата, че ще се върнеш.

— Ясно, а как влезе?

Тя не издържа на погледа ми.

— Ами... намерих един отворен прозорец.

— Колко съм невнимателен. — Прокарах пръсти през косата си и трепнах, като докоснах подутината на тила. — Слушай, не съм много на себе си тази сутрин. Бъди добро момиче, качи се на колелото и си отивай. Искам малко тишина и спокойствие.

— Чес, моля те... Трябва да говоря с теб. Човекът, който се обади... идва при мен. Той иска да ни изнудва.

— Да, знам за него. Добре, хайде. Ще поговорим, но не преди да изпия едно кафе. Ще ми направиш ли удоволствието да отидеш в банята и да се направиш на красива? В момента изглеждаш така, сякаш си спала в храстите. Ще направя кафето и ще поприказваме.

Оставих я да ме гледа, отидох в кухнята и включих чайника. Чух я как отиде в банята и пусна душа.

Когато сложих кафето, портокаловия сок и препечените филийки на масата, тя излезе от банята. Кожата ѝ се беше освежила, а косата ѝ изглеждаше като коприна. Беше навила ръкавите на халата ми и с тази изключителна способност, която притежават повечето жени, беше успяла да се направи хубава и съблазнителна дори в мъжки халат, който ѝ беше с няколко размера по-голям.

— Седни и си изпий кафето. Хайде да не започваме разговорите още. Има много време.

— Но, Чес...

— Казах, че няма да говорим още. Искам малко спокойствие, докато си изпия кафето. Просто се отпусни и се опитай да замълчиш, моля те.

Тя седна срещу мен и изведнъж се намуси. Сипа си кафе.

Прецених критично създамата се ситуация. Ако нямам проблеми, ако Ейткън изведнъж се помине и аз се ожения за нея, това ще да бъде обстановката през следващите двайсет години: тя — седнала срещу мен, хубава и малко намусена всяка сутрин, докато пие кафето си. Картинката ми се видя далеч не толкова вълнуваща, колкото си я бях представял.

Изпихме кафето си в тишина. От време на време се споглеждахме през масата. Доста странна закуска, но аз бях решен да не слушам нищо за проблемите ѝ преди първата цигара за деня. Когато свършихме с кафето, бутнах кутията с цигари към нея, станах, отидох до канапето и се опънах. Запалих цигара и погледнах към тавана. Вече се чувствах почти готов да се справя с това, което имаше да ми каже.

— О'кей — казах аз — давай, сега те изнудват, така ли?

Тя стоеше сковано, със стиснати юмруци на масата. Очите ѝ бяха широко отворени.

— Да. Той дойде вчера сутринта. Аз плувах. Изведнъж се появи, когато излизах от банята.

Оставих димът да излезе спокойно от отворената ми уста.

— Ако си била с бикините, с които те видях, бих се изненадал доста, ако е имал сърце да те изнудва. — Повдигнах глава, за да я погледна. — Как ти се стори той? Направи ми впечатление, че е тип, по който всички момичета си падат.

— Мисля, че беше отвратителен — каза тя със студен, безизразен глас.

— Така ли? Може би защото е искал пари от теб. Сигурен съм, че ако те беше поканил на вечеря в ресторант, щеше да го намериш за очарователен.

— Чес! Моля те, спри да говориш така! Той иска трийсет хиляди долара! Той каза, че ти и аз можем да намерим тази сума!

— Знам. Изглежда храни някакви детински надежди в нашата способност да съберем подобна сума. И на мен направи същото предложение. Даде ми срок до края на седмицата да намеря парите. Мислиш ли, че можеш да намериш трийсет хиляди долара?

— Разбира се, че не!

Изтегнах се и изтръсках пепелта от цигарата си.

— Колко можеш да намериш...

— Не знам. Имам един диамантен пръстен. Единственото нещо, което наистина притежавам. Роджър ми го даде, преди да се оженим. Сигурно струва нещо. — Тя започна да сваля един пръстен от дясната си ръка. — И аз не знам колко. Може би ще можеш да го продадеш вместо мен.

Аз протегнах ръка.

— Я да го видя.

Тя ме погледна така, сякаш не можеше да повярва дали е чула добре, после свали пръстена, стана и ми го даде. Аз го разгледах. Не беше лош, но в него нямаше нищо, което би развълнувало който и да било бижутер, за да се излъже и да го купи.

— Би могла да го заложиш за петстотин, при условие, че кажеш на човека, че майка ти умира от глад, а ти от туберкулоза и ако, разбира се, ти повярва. — Пуснах пръстена в скута ѝ. — Да, напредваме. Сега остава да намерим само двайсет и девет хиляди и петстотин долара.

— Чес, защо разговаряш така с мен? — попита тя ядосано. — Какво съм направила? Предупредих те, че ще ни изнудват и ти не ми повярва, а сега се обръщаш срещу мен. Не съм виновна аз.

— Преживях много тежка нощ — отвърнах аз търпеливо. — Проблемите ти, Люсил, в момента не ме интересуват. Имам за какво друго да мисля.

— Но те са и твои проблеми! — изкрещя тя. — Как ще съберем парите?

— Това, както някога е казал Хамлет, е въпросът! Имаш ли предложения?

— Е, ти... ти можеш да намериш повечето, нали? Ти ми каза, че имаш двайсет хиляди долара.

Погледнах я. Седеше изправена, с изплашени и тревожни очи. Изглеждаше много млада и красива.

— Тях трябва да дам на мъжа ти. Може да се ядоса, ако ги дам на Оскар.

— Чес, ти не си сериозен! Какво става с теб? Този мъж заплашва, че ще каже на Роджър, че сме правили любов на плажа, а на полицията, че аз съм убила полицаия! Каза, че има твоя снимка как сменяш номерата на колата! — Тя заудря с юмруци коляното ми. — И двамата сме еднакво вътре. Какво ще правим?

Отблъснах ръката ѝ.

— Няма да оставим ситуацията да ни води — казах аз. — Това първо. Второ — няма да платим на господин Оскар Рос и трето — ти ще се облечеш и ще си отидеш вкъщи, преди някой да е дошъл и да ни е заварил в очевидно компрометираща ситуация.

Тя се стегна и сви юмруци между коленете си.

— Няма да му платиш? — ококори се тя. — Но трябва! Той ще отиде в полицията! Ще каже на Роджър... трябва да му платиш!

— Няма такива работи. Имаме време до края на седмицата — това са шест дни. Ще се изненадам, ако през това време не открия нещо за Рос, което да го разколебае в претенциите му. Човек като него сигурно има минало. Той изгаря от нетърпение да напусне града. Ще се поровя в миналото му и ще открия защо иска да си отиде оттук. Може и да попадна на нещо. Аз естествено няма да му дам и петак, докато не се убедя, че трябва да го направя, а в момента далеч не съм убеден.

Тя ме зяпна с отворена уста.

— Но ако той открие, че го проучваш, може да не остане доволен. Може да отиде в полицията...

— Няма. Сега бъди добро момиче, облечи се и си отивай. Имам много неща за вършене, а ти ми пречиш.

— Шегуваш се. Само ще го озлобиш. Той... той може да качи цената.

— Няма. Не е глупак. Знае, че не може да се надява на повече от трийсет хиляди. Сега ще си отидеш ли вкъщи?

Тя се изправи бавно и неохотно.

— Не мислиш ли, че е по-добре да му дадем парите, Чес? Може да отидем в затвора, ако се правиш на много хитър.

Аз ѝ се усмигнах.

— Отпусни се и остави това на мен. Имаме време и може да извадим късмет.

— Това не ми харесва. Мисля, че ще е по-добре да му платим и да се отървем от него.

— Естествено, че мислиш така, защото парите не са твои. Щом си толкова нетърпелива да му платиш, защо не помолиш мъжа ти да ти обслужи с трийсет хиляди? Има някакъв минимален шанс да го направи.

Тя махна ядосано с ръце, обърна си и излезе бързо от стаята. Взех телефонния указател, разгърнах страниците, докато стигнах до „Р“. Открих, че Оскар Рос има жилище, наречено „Бел Вю“ на булевард „Бийч“ — може би не най-добрият район в града, но не лош от моя. От любопитство проверих дали Арт Галгано е в указателя. Не бях разочарован, нито изненадан, че не го намерих. Оставих указателя и си налях още една чаша кафе. Отново започна да ме боли глава и отидох в банята, взех аспирин и прокарах трите таблетки с хладкото кафе. Върнах се до канапетото, седнах и се размислих. След десетина минути Люсил излезе от спалнята. Беше доста привлекателна с лимонено жълтите панталони и бялата блуза. В дясната си ръка носеше бяла чанта. Беше застанала на вратата и очевидно позираше с изражението на изгубено малко момиченце. Беше толкова сладка, че човек можеше да я изяде. Погледнах я и ми се прииска да не беше съпруга на Ейткън, да не беше такава безочлива лъжкиня и толкова вероломна.

— Чес — каза тя с детското си гласче — наистина трябва да бъдем разумни. Помислих си...

— Задръж си мислите. Много добре знам какво ще кажеш. Решила си в името на нашето общо благо да дам парите си до цент, но има нещо, което пропускаш. Веднъж платиш ли, изнудвачът винаги се връща за още. Рос с радост ще приеме парите и може би няма да се обади година или по-дълго. Един ден, когато мислим, че всичко е наред, той ще се появи с някоя сърцераздирателна история и ще заложи стръвта. Това са мои пари, Люсил. В края на краищата може да ме принудят да се разделя с тях, но преди това трябва да се уверя, че няма друг изход от тази каша.

Тя започна да се разхожда неспокойно из стаята. Накрая спря и каза, без да ме поглежда:

— Тогава може би трябва да кажа на Роджър. Сигурна съм, че ще предпочете да плати на този мъж, вместо да ме остави да отида в затвора.

— Тази сцена сме я разигравали и преди, и все още ме дразни — казах аз и се усмихнах. — Върви си, преди да съм се ядосал.

Тя стисна чантата си така, че пръстите ѝ побеляха и измарширува до мен с буреносен поглед.

— Трябва да дадем тези пари! Ако не го направиш ти, ще кажа на Роджър! И ще го направя!

— Последния път, когато изигра тази малка сценка, обеща, че няма да му кажеш и няма да го развяваш повече пред лицето ми. Явно имаш къса памет. Ами, добре, щом изгаряш от желание да му кажеш, дай да го направим заедно, за да съм сигурен, че ще научи всичко.

Тя побеля от гняв и изкрещя:

— Мразя те! — и замахна с чантата, за да ме удари по лицето.

Вдигнах ръка навреме и поех удара с китката си. Той беше толкова силен, че чантата изхвърча от ръката ѝ и прелетя през стаята, отскочи от стената и се отвори. Съдържанието ѝ се разпиля на пода. Погледът ми се спря на един предмет.

— Я виж ти! — възкликнах аз.

Тя се стрелна и го грабна. Пъхна го в блузата си и започна да отстъпва. Очите ѝ се бяха разширили от страх и ужас. Може би за секунда останах като закован. После се обърна и се втурна към вратата, а аз изхвърчах след нея. Сграбчих я в антрето. Люсил се изплъзна и се опита да отвори вратата. Стиснах я за ръката и я извъртях срещу себе си. Започна да ме ритам. Започна да ме ритам, да удря и се опита да хапе. Беше учудващо силна и преди да ѝ хвана ръцете, получих три-четири удара в лицето, от които ме заболя и доста се раздразних. Завъртях я с гръб към мен и тя изпищя. Принудих я да падне на колене. Отново ми се изплъзна, изправи се и се хвърли към вратата. Пак я хванах. Задъхана, Люсил се изви и се опита да ме ритне, но този път бях готов да я посрещна и я обезвредих. Опита се да удари лицето ми с глава. Успя да освободи едната си китка и заби нокти във врата ми. Това вече се превръщаше в истинска схватка и започнах да губя търпение.

Все едно че се опитвах да задържа дива котка. Някак си успя да вдигне коляно и да ме блъсне в гърдите. Пуснах ръцете и. Тя се изплъзна от мен, но в този момент предметът падна на земята. Вдигнах го.

Беше шофьорска книжка.

Разгледах я.

Беше издадена на нейно име преди две години.

Обърнах се и я погледнах. Тя не мърдаше. Клечеше в ъгъла, скрила лице в шепите си. Започна да плаче.

XII

Сложих шофьорската книжка в джоба си, обърнах гръб на плачещото момиче и тръгнах към банята. Пуснах водата в умивалника и измих драскотините по врата си. Бяха доста дълбоки и болезнени. Спрях кръвта. Погледнах се в огледалото и разбрах, че няма да мога да скрия, че съм се бил. Отидох в спалнята. Свалих пижамата и облякох един анцуг. Върнах се в хола, седнах и се загледах в пясъка, морето и палмите в далечината. Мислех и пушех, когато чух движение зад гърба си и се обърнах. Люсил стоеше на вратата. Спогледахме се.

— Чес — гласът ѝ потрепери. — Мога да обясня... наистина мога...

— Добре, влизай и обяснявай. Сигурно си заслужава да се чуе. Ти доказва, че си доста изпечена в лъжите, но ето сега вече можеш да спечелиш Оскар, ако се потрудиш.

Тя се приближи и седна на един стол до мен.

— Моля те, Чес... Знам колко си ядосан, но никога не съм те лъгала. Наистина не съм.

На лицето ѝ се появи израз на светица, от който ръцете ме засърбяха да я хвърля на коляното си и да я наложа с най-близкия инструмент, който ми попадне.

— Ако ми беше поискал книжката, щях да ти я дам. Нямахше нужда да се държиш така.

— Слушай, не злоупотребявай с търпението ми.

Тя докосна устни с езика си и невинният израз беше изместен от тревожна умора.

— Съжалявам, Чес. Не исках да те дразня — каза тя меко. — Ако не ми вярваш, като ти казвам, че не съм те лъгала, ти...

— Остави — казах аз нетърпеливо — давай с обяснението. Тази история с уроците по шофиране беше номер, нали?

Тя започна да разхожда показалеца и средния пръст на лявата ръка по бедрото си. Това трябваше да изрази смущението на малкото момиченце, но аз не се хванах.

— Виждаш ли, Чес, влюбих се в теб в момента, в който те видях — каза тя с нисък глас и погледна нагоре. Очите ѝ бяха големи и бляскави.

И на това не се хванах.

— И кой беше този момент?

— Когато забелязах, че ме гледаш онази нощ, при първото ти посещение в къщата.

Върнах се към този момент. Стори ми се много, много далеч в миналото.

— Когато се възхищаваше на отражението си в огледалото. Тогава ли?

— Да.

Тя върна пръстите си назад от коляното към бедрото и после ги разгледа внимателно, за да види дали не са пострадали при разходката.

— Бях самотна, Чес. Не можеш да си представиш какво е да си омъжена за старец. Роджър е толкова скучен. Искях да те опозная. Бях сигурна, че си забавен. Така реших, че ще бъде добра идея да се престоря, че не мога да карам и да те помоля да ме научиш. Направих го само, за да имам претекст да се запозная с теб.

Изстрелях фасата си в градината.

— Е, това вече е нещо — възхитих се аз. — Значи ти просто се нуждаеше от претекст, за да се запознаеш с мен?

Тя ме погледна и после скромно отмести очи.

— Никога не бих ти казала това, Чес, но мисля, че трябва да получиш обяснение. Това е нещо, което едно момиче не обича да си признава.

— Не мога да разбера. Ти се влюби в мен в момента, в който ме видя. Така ли?

Тя прехапа устни.

— Да.

— Но аз си спомням, когато бяхме на плажа заедно и те попитах дали ме обичаш, ти изглеждаше не само изненадана, но дори и ядосана от въпроса.

Тя се размърда неспокойно.

— Аз... аз си помислих, че може да стане опасно, ако си призная, че те обичам. Аз... не исках... — гласът ѝ секна.

— Добре, няма да те смущавам повече, Люсил. Но трябва да си изясня едно. Ти се престори, че не можеш да караш само защото искаше да се забавляваш с мен. Това вярно ли е?

Тя пак се размърда неспокойно.

— Ами, не точно. Исках да те опозная. Мислех, че би било интересно да те познавам.

— Е, сега ме познаваш. Намираш ли ме интересен?

Тя леко се изчерви.

— Разбира се. Хубаво е да разбереш, че някой мъж те обича. Любовта е важно нещо в живота на едно момиче. Роджър не ме обича.

— Кога откри това, преди или след сватбата?

Тя погледна нагоре и за момент очите ѝ проблеснаха. После си спомни ролята си и на лицето ѝ се изписа смущение и обида.

— След като се омъжих за него. Той просто вече не се интересува от мен.

— Чудно защо?

Тя се размърда в стола си и се намръщи.

— Стар е. Интересите ни са различни — каза тя, без да ме гледа.

— Това мога да разбера. И ти естествено се огледа наоколо, за някой, който проявява интерес към теб, и се спря на мен.

Тя се изчерви от гняв.

— Знам как се чувстваш, Чес — каза тя, като се опитваше да говори спокойно. — Може би и аз бих се чувствала така, ако бях на твоето място. Не те виня, че си огорчен. Съжалявам. Голяма част от вината е моя. Бях толкова самотна. Ти освежи живота ми.

— Да, ти също успя да объркаш моя. Сега, след като чух обяснението ти, доколкото си струваше, нека обсъдим някои неща по-сериозно. Значи ти шофираш от две години?

— О, не. Не е така. Имам книжка от две години, но не съм карала много. Роджър не ми дава да ползвам колите му. Карах една-две седмици и той каза, че карам много бързо и повече няма да ми даде.

Аз ѝ се усмихнах. Беше достатъчно съобразителна, за да забележи капана и да го избегне.

— И ти наистина започна отново, когато ме помоли да те науча?

— Да.

Подхвърлих шофьорската книжка на коленете ѝ.

— Надявам се, че можеш да го докажеш. Надявам се, че шофьорът на мъжа ти е готов да лъжесвидетелства, в случай че го попитат дали наистина си използвала колите на Ейткън. Подозирам, че го правиш, Люсил. Едно нещо е начинаещ да убие ченге, а съвсем друго — опитен шофьор. Когато съдията види книжката ти, доста трудно ще го убедиш в противното.

Тя се стегна.

— Не говори така! Само се опитваш да ме изплашиш!

Аз я приковах с поглед.

— Ще ми се да можеш да те изплаша, Люсил. Ти си съвсем сигурна, че ще се измъкнеш, нали?

За пръв път очите ѝ издадоха, че губи увереност в себе си. Изглеждаше раздразнена.

— Не знам какво искаш да кажеш.

— Така ли? Направи ми една услуга, моля те. Изнеси се от тук с тревогите, интересите и затрудненията си. Махни се от очите ми и от желанията ми заедно със сексуалния си чар, детските номерца и привлекателното си тяло. Признавам, че си паднах по теб, когато се демонстрираше по нощничка. Паднах си по теб, когато те намерих в колата. И отново, когато легна на пясъка и сякаш ми се предложи гратис, без нищо, но след тези случки поумнях. Вече не ме вълнуваш. Мисля, че си измамница. Знам, че си лъжкиня. Не по-малко сигурен съм, че се нуждаеш от пари поради някаква причина, която ти най-добре знаеш и съм сигурен, че няма да ги получиш от мен. Така че се махай. Намери си някой друг мухльо. Сто на сто има хиляди мъже, които ще си паднат по теб както аз. Опитай отново, но си избери някой по-загубен. Последвай съвета ми и се откажи от мен като невъзвратима загуба. Ако действаш бързо, ще намериш някой друг и ти желая късмет. Сега изнеси оттук малкото си симпатично телце и ме остави на мира.

Тя седеше неподвижно, с ръце пъхнати между коленете, със силно пребледняло лице и блеснали, непроницаеми очи.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — отвърна тя. — Как си позволяваш да ми говориш така? Нас ни изнудват! И двамата сме еднакво вътре! Обясних ти защо имам книжка. Но това не променя нищо. Този мъж иска трийсет хиляди долара или ще каже на Роджър за

нас. Ще отиде в полицията и ще им каже за произшествието. Как може да ми говориш така?

Лицето ѝ се сгърчи в гримаса на див гняв. Замахна към лицето ми с изкривени пръсти, но този път бях готов. Хванах я за китката, изблъсках я от стола и извих ръката зад гърба ѝ.

Тя леко изпищя от болка, като я дръпнах нагоре, за да се изправи. Завъртях я, пуснах китката и хванах двете ръце, без да откъсвам поглед от бесните ѝ блестящи очи.

— Е, какъв е отговорът? — попитах аз и леко я раздрусих. — Откога вие двамата работите заедно?

Опита се да се измъкне, но аз стегнах хватката.

— Правиш грешка — задъха се тя. — Не работя с този човек! Как можа да си помислиш такова нещо?!

Пуснах я.

— Не можеш да заблудиш никого. Вижда се от една миля. Ти ме накара да се забием на онзи самотен плаж. Там нямаше никой. Вчера отидох и разгледах мястото. Там нямаше други следи, освен моите и твоите, а това означава, че Рос не е бил там. Той знае какво стана, защото ти си му казала. Вие двамата искате да пипнете двайсетте хиляди, които ще вложи в бизнеса на мъжа ти. Той ти каза за това, нали? Ето защо беше толкова любопитна и задаваше въпроси, когато се срещнахме за пръв път. Ти си казала на Рос и двамата сте се наговорили да измъкнете парите от мен с изнудване. Когато ти се обадох по телефона и ти казах, че съм намерил изход, не остана доволна. Разбрах го по тона ти. Щом съм затворил, ти си се обадила на Рос и си му казала. Той бързо е дошъл тук, за да види какво ще правя и е взел фотоапарат със светкавица със себе си. Хайде сега се измъкни с лъжи отгук, ако можеш.

Тя се хвърли на стола, скри ръце в шепи и започна да плаче. Прекосих стаята и си приготвих уиски с много лед. Докато седна на стола, тя беше спряла да плаче и бършеше очите си с ръкав, както прави всеки сополанко, след като му се скарат и изпадне в самосъжаление.

— Чес...

— Хайде пак... — казах аз, като се облегнах на стола и я погледнах. — Сега какви ги намисли?

— Чес, моля те, бъди мил с мен — каза тя и започна да кърши ръце. Това беше нещо ново и ако не ми беше писнало до смърт от нея, отчаянието ѝ можеше и да ме трогне малко, но не много. — Нямах изход. Той... той ме изнудва от месеци.

Отпих малко скоч. Беше чудесен — достатъчно силен и достатъчно студен и с точния градус.

— Искаш да кажеш, че Оскар те изнудва месеци наред?

— Да.

— И затова реши, че ще е чудесна идея да поизнудва и мен?

— Нямаше начин — тя отново закърши ръце. Втория път изпълнението не беше толкова убедително. — Той разбра, че имаш много пари...

— Искаш да кажеш, че ти си му казала?

— Не. Кълна се, че не съм. — Тя ме гледаше. По бледото ѝ лице все още имаше сълзи, очите ѝ се бяха разширили и излъчваха отчаяние. — Той сам откри.

— Слушай, не ми пробутвай тези глупости — ядосах се аз. — За Бога, опитай се да направиш историята си убедителна. Не е могъл да открие сам. Само ти и Ейткън знаехте колко ще вложи в бизнеса. Ейткън не му е казал, значи си ти.

Тя се размърда в стола си в безнадежден опит да продължи с лъжите.

— Аз... не го направих нарочно, Чес. Повярвай ми. Разговаряхме и му казах, че познавам човек с много пари и че на мен ми се иска да ги имам. И през ум не ми е минало... Просто се случи, изплъзна ми се. Нямах намерение да му казвам.

— Но му каза.

Тя се върна на трика със стискането на ръцете между коленете.

— Да, но без да искам.

— Защо те изнудва месеци наред?

Тя се поколеба, отмести погледа си встрани и се размърда неспокойно.

— Не мога да ти кажа това, Чес. Лично е. Заради нещо, което направих...

— Например да заведеш някой интересен мъж на самотния плаж?

— Разбира се, че не. Никога не съм го правила преди.

— Добре, карай да върви. Значи той те изнудваше и въпреки всичко ти си бърбеше с него за служителите на мъжа ти и за парите им.

— Изобщо не беше така...

— Обзалагам се, че не е било. О'кей, не се възмущавай толкова. Все пак, басирам се, че е негова идеята да ме убедиш да те уча да караш и да ме заведеш на плажа.

— Да.

Тя повдигна косата от раменете си. От известно време не го беше правила.

— А ти и представа си нямаше защо ме водиш на плажа?

— Не. Той... той не ми каза.

— И заради това, че те изнудва, ти правиш каквото той каже.

Тя започна да чупи пръсти. Лицето ѝ се изчерви.

— Налага се да правя каквото ми каже.

— Даваш ли му пари?

Тя трепна.

— Не, нямам никакви.

— Той те изнудва, като те кара да правиш каквото поиска.

— Да.

— След като изигра сценката с мен, ти се качи на колата и някак си си успяла да убиеш полицаая. Веднага си отишла до най-близкия телефон, обадила си се на Оскар и си му каза за станалото. Той е разбрал, че това е много по-мощно оръжие срещу мен и те е инструктирал да дойдеш тук и да изиграеш още една сценка, като ме убедиш да поема отговорността. Той те е уверил, че ще се включи покъсно и ще вземе парите. Ти, защото си принудена да правиш каквото ти каже, си изпълнила инструкциите буквално. Дори се опита да ме убедиш да платя със заплахи, че ще кажеш на мъжа си.

— Изобщо не беше така, Чес! Не му се обадох по телефона. Дойдох направо тук.

— Не ти вярвам, Люсил. Не вярвам, че Рос те изнудва. Мисля, че вие двамата работите заедно.

— Грещиш, Чес! Кълна се, че не е така. Казвам ти истината, каквато е.

Изгледах я бесен, че лъже.

— О'кей, ще ти кажа какво ще направим. Ще отидем заедно да говорим с Рос. Бих искал да чуя какво ще каже, ако отидем при него

неочаквано. Почакай тук. Аз ще се преоблека и след това заедно ще отидем да говорим с него.

Излязох от хола и затворих вратата, преди тя да протестира, отидох до спалнята, отворих вратата, но не влязох вътре. Затворих я с удар и бързо отидох в съседната стая, открях вратата и се послушах.

Вратата на хола се отвори леко. Видях как Люсил излезе в антрето и погледна към затворената врата на спалнята, после отново се върна в хола и затвори вратата. След малко чух лекия звън на телефона: Тя беше започнала да набира. Хвана се в капана. Промъкнах се през коридора и долепих ухо до вратата. Чух я да казва:

— Какво да правя? Не мисля, че ще плати. Не... не мога да се оправям с него вече. Ще трябва ти да направиш нещо.

Натиснах дръжката на бравата и влязох. Люсил бързо върна слушалката на място и се отдръпна от телефона.

— Добре, добре. Недей да изглеждаш толкова виновна. Чух те. Сега ще си признаеш ли, че работиш с него?

Тя бавно се извърна към мен и ме погледна. Лицето ѝ беше бяло, а очите ѝ излъчваха нескрита омраза. Тя вече не беше млада, свежа и красива. Изглеждаше състарена, победена, хваната натясно.

— Мислиш се за хитър, нали? — каза тя, като заекваше от омраза. — Да, добре, признавам си. Но ти ще ни дадеш парите! Не можеш да докажеш, че съм била с теб. Не можеш да докажеш, че аз съм карала. Имаме те сниман с колата. Нищо не можеш да направиш срещу това! Ако не платиш, ще изпратим снимката на полицията. Ако се опиташ да ме замесиш, ще отричам, а ти нямаш доказателства. Имам алиби. Имам хора, които ще кажат, че съм била с тях по време на убийството. Нямаш друг изход, освен да платиш и точно това ще направиш!

Стоях и гледах нейното твърдо и злобно малко лице, и изведнъж си спомних за кървавите петна на задното дясно колело. Полазиха ме студени тръпки по гърба.

Тези петна ме бяха озадачили, но сега разбрах какво са означавали. Това не е било произшествие. О'Брайън е бил убит, също като Долорес и Нътли.

— Вие двамата сте го убили, нали? Катастрофата беше инсценирана. Ударили сте го по главата и сте го прегазили със задното колело на кадилака. Били сте нервни и сте направили грешка. Убили

сте го с грешното колело. Трябваше да го прегазиш с лявото колело, а не с дясното, Люсил. Такива грешки вкарват убийците в газовата камера.

Тя започна да отстъпва назад. Лицето ѝ изведнъж посивя.

— Аз не съм го убила!

— Вие двамата с Рос сте го убили. Искате да ударите два заека с един куршум, нали? Целта ви е била да се отървете от О'Брайън и да вземете трийсет хиляди долара от мен.

— Не е вярно — каза тя дрезгаво. — Не можеш да докажеш нищо! Аз не съм го убила! Ако не ми дадеш парите...

— Няма да ги получиш — отвърнах аз, отидох до френския прозорец, развързах шнура на пердетата и го издърпах. — Очаква ме труден следобед. Искам да открия защо се е наложило да убиете О'Брайън. Не искам да ми пречиш. Ще те завържа, Люсил, и ще те задържа тук, докато открия каквото ми е нужно.

Тя се ококори и започна да отстъпва.

— Не смей да ме докосваш! Няма да ме задържиш тук!

— Или ще се подчиниш доброволно, или ще те заболи — казах аз и тръгнах към нея. — Не се заблуждавай, че боричкането преди малко означаваше нещо. Този път, ако играта загубее, няма да те пожаля.

Тя се въртна и се втурна към отворения френски прозорец, но закъсна. Пресегнах се, сграбчих я за ръката и я извих. Бях надживял условностите. Тя се опита да ме одраска по лицето, но аз отблъснах ръцете ѝ и я ударих в челюстта. Тя подбели очи и се отпусна в ръцете ми.

После бързо завързах китките ѝ зад гърба, а след това и глезените. Вдигнах я и я занесох в спалнята на леглото.

Отидох при гардероба, сложих си вратовръзка и сако, и си смених обувките. Тъкмо свърших, когато тя се размърда. От кухнята взех едно въже за простиране, върнах се в спалнята и я завързах здраво за леглото. След малко отвори очи и ме погледна.

— Извинявай, но си го изпроси — казах аз. — Съжалявам, че се налага да те оставя така, но няма друг начин. Може да почакаш дълго. Ще се върна колкото може по-бързо. Ако лежиш спокойно, няма страшно.

— Пусни ме — изкрещя тя, опитвайки се да освободи ръцете си.
— Ще те накарам да платиш за това! Развържи ме!

Наблюдавах я известно време, за да се уверя, че не може, да се освободи, и доволен тръгнах към вратата.

— Не ме оставяй — извика тя, като се мятеше бясно. — Върни се!

— Спокойно. Ще се опитам да не се бавя.

Излязох и затворих вратата на спалнята.

В антрето я чух да вика след мен.

— Чес! Не ме оставяй! Моля те, не ме оставяй!

Пренебрегнах виковете ѝ, заключих къщата и затичах надолу по пътеката към буика.

XIII

Щом стигнах до града, купих няколко неделни вестника и бързо прегледах заглавията, докато се връщах към буика. Очаквах да прочета за убийствата на Долорес и Ед Нътли още на първа страница с големи букви, но доколкото можах да видя, нямаше нищо за тях.

Качих се в колата и тъй като бях в зона, забранена за паркиране, тръгнах бързо към бара на Слим, където щях да прегледам спокойно вестниците, да изям един сандвич и да изпия една бира, преди да реша как да действам.

Барът беше почти празен, но в едно от сепаретата седеше Джо Фелоуз с един непознат. И двамата пиеха бира и ядяха хамбургери. Джо ме зърна, преди да успея да изчезна от полезрението му.

— Хей, Чес, ела насам.

Не можех да направя друго, освен да му махна и да му кажа, че ще дойда. Поръчах си сандвич и бира, и ги занесох в сепарето на Джо.

— Мислех, че играеш голф — каза Джо. — Сядай. Запознай се с Джим Бъкли. Той е звездата в „Инкуайърър“.

— Само дето в „Инкуайърър“ не знаят за това — каза Бъкли и се засмя.

Той беше нисък, дебел, на средна възраст, с чифт изпитателни, леденосини очи. Веднага ги заби в драскотините на врата ми.

— Охо! — учуди, се той. — Скъпо е продала честта си.

И Джо ме беше зяпнал.

— Не се заблуждавайте — отвърнах аз. — Загубена история. Един тип дразнеше едно момиче и аз като последен глупак се намесих. Оказа се, че на нея ѝ харесвало да я дразнят. Чудо е, че успях да си спася живота.

И двамата се засмяха, но Джо ме погледна учуден и озадачен.

— Какво правиш тук в неделя? — попитах аз, за да сменя темата.

— Бяхме се уговорили с този гад да прекараме деня на плажа — каза той и посочи с палец Бъкли, а сега ми казва, че трябвало да

работи. Така че хапваме заедно и аз ще отида на плажа сам, освен ако ти не си свободен и не дойдеш да ми правиш компания.

— Бих искал, Джо, но съм вързан.

— Докато и тя е вързана, няма да бъдеш сам — каза Бъкли и гръмко се изсмя.

Сетих се за Люсил. Той неволно отгатна истината.

— Онова там „Инкуайърър“ ли е? — продължи той, като погледна вестника, който бях оставил на стола.

— Да. Искате ли го?

— Не можах да видя какво са направили с материала, който им подадох снощи.

Посегна, взе вестника, отвори го се един жест и погледна първата страница. Изръмжа, разгърна няколко страници и спря. Накрая го сгъна и ми го върна.

— Три хиляди думи, изписани с кръв и уиски, а онзи безобразник е пуснал само двеста. Чудя се защо продължавам да работя за този парцал.

Джо каза:

— Джим разследва случая с убития полицай.

Отхапах от сандвича.

— Така ли? Нямах време да прочета вестника тази сутрин. Нещо ново?

Бъкли отпи една дълга глътка, облегна се назад и запали цигара.

— Ново ли? Слушай, приятел, това ще бъде една от най-големите сензации на годината. Ще бъде нещо, което може да преобърне всички красавци отгоре.

Защо не съкратиш рекламата? Хайде, изплюй камъчето — каза Джо — Ако е чак толкова сензационно, защо няма нищо в заглавията?

— Защото не сме готови още. Почакай до утре. Смятаме утре да взривим бомбата, ако сме късметлии.

— Каква бомба? За какво говориш?

— Ще ти кажа. Ако О'Брайън не беше убит, може би никой нямаше да го разкрие години наред. Всичките глупости, които Съливан изприказва за това колко свестен бил О'Брайън, звучаха добре до момента, в който започнахме да го проучваме. Тогава дяволската работа изскочи на повърхността. Знаете ли какво? О'Брайън е имал сметка в банката със сто двацет и пет хиляди долара и къща на Палм

Кресънт, на която би завидяла дори някоя филмова звезда. Когато някое ченге живее така, има само едно обяснение — корупция. Имаше двама души, които вероятно са знаели каква е далаверата. Жената, за която е бил сгоден — певица в нощен клуб и нейният менажер, един тип на име Нътли. Знаете ли какво им се случи снощи?

Джо го беше зяпнал с ококорени очи.

— Какво им се случи?

— И двамата бяха убити. Нътли беше намерен в хотел „Вашингтон“, прострелян в сърцето, а портиерът — с разбита глава. Убиецът е влязъл, убедил го е да му каже в коя стая е Нътли и след това го е убил. Тогава се е качил по стълбите и е застрелял Нътли. Момичето е убил, когато е излизало от апартамента си.

— Това не го пише във вестника — взмути се Джо.

— Пише го, но на десет реда. Само гледай, утре ще излезе на първа страница. Сега работим върху случая. Опитваме се да разкрием далаверата на О'Брайън. Шефът на полицията смята, че е бил изнудвач.

— Ами типът, който го прегази? — попитах аз. — Още ли не са го намерили?

Бъкли сви рамене.

— В полицията е съобщено за двайсет и три ударени коли. Проверяват алибито на всеки един от шофьорите. Очакват да открият убиеца сред някой от тях. Предполагам, че като го открият, ще трябва да му дадат медал. Ако О'Брайън не беше убит, това никога нямаше да изплува на повърхността.

— Момичето, което беше убито снощи, не пееше ли в „Литъл Тавърн“? — попитах аз небрежно.

— Същото маце. Пет пари не струваше като певица.

Тогава ме осени вдъхновението.

— Кой стои зад „Литъл Тавърн“?

Бъкли повдигна рамене.

— Опитвал съм да разбера това, докато скучая. Регистрацията е на името на Арт Галгано, но изглежда никой не знае кой е той. Не мисля, че живее в града. Джак Клод е управител. Защо питаш?

— Снощи чух, че там има рулетка и залозите са високи.

Бъкли ме погледна и поклати глава.

— Това са само приказки. Комарът не върви в този град. Няколко хитреци се пробваха, но шефът на полицията ти закри с шум и трясък, преди да са успели да завъртят топчето. „Литъл Тавърн“ работи от три години. Ако имаше рулетка, щяхме да чуем за това.

— Така ли? Сигурен ли сте? Бях там снощи и един тип ми каза, че имат рулетка на горния етаж.

Бъкли поглади дебелия си нос. Очите му показаха интерес.

— Чакай малко — каза той, без да откъсва поглед от мен. — Там беше секторът на О’Брайън. Той може да ги е прикривал. Виж, това може да е нещо! Може би оттам е получавал пари! Често ли ходиш там?

— От време на време.

— А би ли могъл да провериш със сигурност дали имат рулетка на горния етаж? — попита Бъкли и седна по-напред.

— Хей — намеси се Джо — ти нямаш ли смелост? Защо Чес трябва да ти върши черната работа?

Бъкли махна с ръце нетърпеливо.

— Моят шанс да открия дали имат рулетка е толкова голям, колкото и на едно ченге. Той посещава заведението. Ако желае, защо да не ми помогне?

Докато спореха, аз бързо размислих.

— Ако мога, ще го направя вместо вас. Ще отида там днес следобед и ако имам късмет, ще ви се обадя.

Джо ме изгледа така, сякаш съм полудял, а Бъкли се протегна и ме потупа по ръката.

— Това се казва мъж. Уверявам те, че „Инкуайърър“ няма да те забрави. Следващия път, когато твои хора дойдат за публикуване на реклама, ще се погрижа лично да получат това място във вестника, което желаят. — Той извади визитна картичка от портфейла си и ми я подаде. — Ако ме няма, търси Джек Хемингс. Той ще те оправи. Ако там наистина има рулетка, ще стане страшно. Слушай, защо не дойдеш в кабинета ми? Ще ти дам един фотоапарат. Ако успееш да фотографираш рулетката, няма накъде да мърдат.

— Едва ли ще понесат това — казах аз.

Той ми намигна.

— Почакай, докато видиш фотоапарата. Може да ти влезе в илика. Всичко, което трябва да направиш, е да натиснеш едно копче,

скрито в джоба ти. Направи снимка на масата, Скот, и практически вестникът става твой.

— Точно това очаквам.

Той ме потупа по ръката.

— Гарантирам. Хайде да се махаме оттук, по дяволите. Да отидем да поговорим с моя шеф.

Като станах, Джо ме сграбчи за ръката.

— Чакай малко, Чес. Може да загазиш. Искаш ли да идем и двамата? Харесва ли ти тази идея?

— Не, Джо. Ще се набием на очи. Успокой се. Няма да загазя. Ще се оправя.

— Ще се оправи — каза Бъкли — няма страшно. Басирам се, че в заведението няма рулетка, но ако има — оха! Как само ще изненадаме полицаите!

— Няма значение — упорстваше Джо — искам да дойда с теб. Двама може да сме много, но ако закъсаш, ще ти бъде добре дошло.

— Не, Джо. Шансовете да се кача на втория етаж са минимални. Ако сме двама, ще направим впечатление. Освен това рулетката може да не работи след обяд.

Джо тръгна с мен. Лицето му беше решително.

— Идвам с теб, Чес. Дори да се наложи да чакам отвън.

Ако исках да направя нещо, знаех, че трябва да бъда сам.

— Не те искам, Джо. Ще съчетая работата с удоволствието, а ти ще ми пречиш.

— Хайде, върви да се давиш, Джо — каза Бъкли — ние двамата имаме работа. Върви да поплуваш в морето.

Той тупна Джо по рамото, после ме хвана за ръката и ме избута навън. Докато пътувахме към офиса на „Инкуайърър“, аз попитах:

— В полицията имат ли някаква представа кой е убил Долорес Лейн?

— Не знаят името му, но вече им е паднал в ръцете. Имат негово описание и отпечатъци от пръстите му. Предполагам, че или е луд, или е пълен аматьор. Оставил е отпечатъци навсякъде. Видяли са го да излиза от апартамента на Лейн и от хотел „Вашингтон“. Намериха негови отпечатъци в стаята на жената и в стаята на Нътли. Казват, че бил едър, тъмен, на твоите години, хубав. Лейтенант Уест мисли, че е въпрос на часове да го хванат.

Стомахът ми се сви.

— Така ли? — казах аз и погледнах през прозореца на колата с разтуптяно сърце.

— Аха. Разкарват с кола из града момичето, което го е видяло, с надеждата, че ще го види на улицата. Може и да го види. Тогава остава само да му вземат отпечатъците и ще шмръкне цианида, преди да се е опомнил.

* * *

Пристигнах в „Литъл Тавърн“ минута-две след два часа. Паркингът беше претъпкан с коли и видях зор, докато намеря място. Беше един от тези горещи, задушни следобеди в Палм Сити, когато човек жадува за лек ветрец, а прахът влиза йод ризата и дразни кожата, нервите се опъват от нищо и хората стават избухливи.

На голямата тераса, натъпкана с маси, мъже и жени с весели празнични дрехи проправяха пътя си през сложното меню. Качих се по стълбите. Никой не ми обърна внимание, освен портиерът, който далеч не беше толкова наперен на слънчева светлина, колкото на лунна. Той докосна шапката си, като ме позна и завъртя вратата така, сякаш беше от порцелан.

Гардеробиерката ме позна. Не си направи труд да ме посрещне. Усмихна се леко и погледна в друга посока. Един мъж без шапка не беше много по-интересен за нея от мъж без крака и ръце. Тръгнах към бара, но не влязох. Беше натъпкан здраво с почиващи, които се наливаха с алкохол, надвикваха се колкото могат и харчеха спечелените с труд пари, за да направят впечатление на блондинките, брюнетките и червенокосите, които бяха помъкнали със себе си.

Оскар Рос беше зад бара. И двамата мексиканци бяха там. Всички бяха доста заети. Рос се беше съсредоточил върху женската клиентела. Забелязах, че е направил удар с три жени, които пиеха коктейли с шампанско. Отстъпих леко назад. Не исках да ме вижда. Огледах бара с надеждата да открия приятелчето с рома и лимоновия сок от миналата вечер. Накрая го забелязах да се отдръпва от навалищата в единия край на бара и да тръгва към мен.

— Здравсти — казах аз, като ме доближи. — Помниш ли ме?

Беше леко пиан, но след като настрои погледа си, за да ме фокусира, с дружелюбната си усмивка ми показа, че ме е познал.

— Здравсти, приятел. Дошъл си да удавиш мъката, а?

— Дойдох да видя дали мога да спечеля малко пари — казах аз, докато вървахме към фойето. — Мислиш ли, че ще мога да се включа в играта горе?

— Защо не? Аз се качвам сега. Ела с мен.

— Помислих си, че може да има проблеми.

— Няма страшно. Тук ме знаят. Как ти беше името?

— Скот.

Той леко се олюля и се хвана за ръката ми.

— Също като Грейт Скот^[2]?

— Същото.

Той се засмя гръмко — беше тип, който бързо и лесно се развеселява.

— Чудесно. Хайде, Скот, дай да видим как ще загубиш парите си.

Заведе ме до една врата и я отвори. Последвах го в коридора. Стигнахме до автоматичен асансьор за четирима души. Стояхме един до друг, докато ни качи на втория етаж. Движението му едва се усещаше. През това време Уеливър ме облъхваше с ромови изпарения, с богатата физиономия на епископ, благославящ паството си. Всичко ми се видя подозрително лесно. Миниатюрният фотоапарат, който ми даде Бъкли, беше закачен отзад на ревера ми. Обективът едва се подаваше през илика. Трябваше да имат зрението на Дейви Крокет^[3], за да го забележат. Напипах устройството в джоба си. Само една снимка, беше казал Бъкли. Няма да има възможност да се смени миниатюрният филм. Той ме беше помолил да не избързвам.

— Това се случва веднъж — беше казал той. — Да направим снимка на рулетката, ако изобщо я има. Направо ще взривим града.

Той изглежда пропускаше факта, че ако ме усетят, докато снимам, ще взривят мен, а не града. Асансьорът спря полека и вратите се отвориха с шушнец звук.

Уеливър влезе в една стая, която изглеждаше тясна от двете горили, изпълнили я с мускулите си. Изглеждаха така, сякаш можеха да се справят с Джо Луис и Роки Марчиано, в разцвета на силите им, без дори да се изпотят. Те изгледаха Уеливър с тежък поглед и после се

прехвърлиха на мен. Гледаха ме така, както масонско сбирще би гледало циркаджия, вмъкнал се по средата на най-мистичния им ритуал. Уеливър вървеше енергично към двойната врата пред нас и аз внимавах да не изоставам. Опитах се да изглеждам безгрижен, като човек, излязъл на неделната си разходка.

Горилите бяха толкова шашнати, че ние почти стигнахме до двойната врата. Почти, но не съвсем. Единият от тях каза с глас, който можеше да разхлаби ръждива гайка от витлото на презокеански кораб:

— Ей, вие, къде мислите, че отивате?

Гласът му ни удари в тила и ни закова на място. Уеливър се обърна и се намръщи. Гласът го беше пораздрусал, но в края на краищата той беше член на клуба и не очакваше подобно отношение.

— На мен ли говориш? — попита той. Но в сравнение с гласа на горилата неговият прозвуча като безпомощно мяукане.

— Не, на него! — По-големият от двамата се приближи към мен. Почувствах се така, сякаш ме притиска булдозер. — Къде си тръгнал?

— Той е мой приятел — каза Уеливър с цялото си достойнство, а то не беше много. — Аз го вкарвам. Нещо против?

— Господин Клод видя ли го? — попита горилата.

— Разбира се — отговори Уеливър, хвана ме за ръката и ме бутна към двойната врата, като остави двете горили да гледат подозрително след нас.

Влязохме в голяма стая, пълна с мъже и жени, меко осветление и бръмчене на развълнувани гласове. В средата на стаята имаше рулетка. Около нея се беше събрала една компания от хайлайфа на Палм Сити. Уеливър беше казал, че залозите са високи. Трябваше само да погледна купчините чипове на масата, за да разбера, че не е преувеличил. Само за това хвърляне на масата бяха сложени около четиридесет — петдесет хиляди долара.

— Да изчакаме — измърмори Уеливър, след като прецени с окото на познавач залозите. — Ние не искаме да играем с луди.

Вниманието на всички беше приковано от дебел, възрастен мъж с огромна купчина чипове пред него. Като се приближих, той се наведе напред и бутна част от тях на номер пет, черно. Няколко играча с малки залози последваха примера му. След това рулетката се завъртя, хвърлиха топчето и не след дълго то реши да спре на пет, черно.

Всички ахнаха. Крупнето, тъмен мексиканец с лице на покерджия, прибра чиповете на губещите и бутна още чипове на дебелия. Намерих се зад една блондинка, която миришеше малко силно на „Шанел №5“. Пробих си малко път напред, докато стигнах до стола ѝ. Вече имах поглед върху цялата маса. Силната светлина падаше върху купчинките чипове пред големите играчи. Това беше идеалното място за снимка. Бъкли ми беше казал, че всичко, което трябва да направя, е да застана с лице към масата и да натисна копчето в джоба си. Лещите бяха толкова бързи и филмът компенсираше до такава степен, че не можеше да стане грешка. Видях, че Уеливър се е отдалечил от мен в търсене на място. Заех позицията и приготвих пръста си върху копчето. Успокоих дишането си, както Бъкли ми каза, и натиснах. Смътно дочух леко изщракване и разбрах, че апаратът е задействал.

После се случиха някои неща.

Така и не разбрах дали типовете, които наблюдаваха играчите и следяха залозите, ме видяха, или напрежението на лицето ми ме издаде, а може и крупнето да зърна миниатюрната леща в ревера ми. Няма значение — важното е, че изведнъж почувствах две твърди тела да се допират до моето. Ръце като стоманени клещи ме хванаха за китките. От двете ми страни имаше по един мъж. Сърцето ми заигра рокендрол и аз бързо погледнах надясно и наляво. Тези двамата не бяха горили. Те бяха професионалисти. И двамата с възслаби лица, като близнаци, с еднакво професионален, студен израз. Единият беше малко по-висок от другия, единият — светъл, а другият — тъмен. И двамата бяха с изпити лица, безизразни погледи. И на двамата устните почти не се забелязваха. Имаха правоъгълни челюсти. Изглеждаха твърди, жестоки и безмилостни. Приличаха на убийци.

— О'кей, приятел — каза светлият меко — без излишни проблеми. Шефът иска да говори с теб.

Те леко ме измъкнаха от тълпата, като професионалисти. И двете ми ръце бяха като парализирани в хватките им. Предполагам, че можех да започна да ритам и да крещя, но просто не ми хрумна.

Уеливър, който току-що си беше намерил място на масата, ме погледна. На лицето му се изписа изненада. Усмихна ми се пиянски и смотолеве нещо, че щял да ме види после. Докато тези двамата ме

изкарваха от тълпата, дълбоко в себе си получих неприятното усещане, че ще бъда късметлия, ако изобщо видя някого после. Светлият каза:

— Спокойно, приятел, развържи си краката. Можем да бъдем и по-груби.

Освободиха ми китките, но като добре обучени овчарски кучета ме накараха да се движа напред, като ме побутваха леко с рамена. Никой в претъпканата стая не ми обърна внимание. Предполагам, че можех да започна да раздавам крошета и да викам за помощ, но бях уверен, че ще получа нещо друго, освен удар зад ухото, докато русият или тъмният обясняват на тълпата, че съм просто един досаден пияница. Така че вървах с тях до една врата, която тъмният отвори. Вкараха ме вътре така, сякаш бях инвалид милионер, на когото остават още четири дни живот и не си е платил сметката при доктора.

Минахме през къс коридор до друга врата. Светлият почука, а тъмният дишаше нежно във врата ми. Чу се глас:

— Влезте.

Светлият натисна дръжката на вратата и я отвори. Тъмният ме побутна в нещо между офис и хол. Имаше бюро до голям прозорец, скрито от огненочервени пердета. Зад бюрото — канцеларски стол, а отдясно — железен шкаф. Останалата част от стаята беше пълна с шезлонги, радио, малък бар и диван, покрит с испански шал. Зад бюрото, на стола седеше дебел, едър мъж със смокинг. Беше червенокос, леко побелял. Месестото му лице беше надянало едно от онези изражения, които не говорят нищо. Малките му леденосиви очи бяха неподвижни и леко унесени, сякаш мислеше за нещо много важно и ние с влизането си бяхме го прекъснали. Предположих, че е около петдесет и пет — шейсет годишен, все още в добра форма, въпреки тлъстините. Ръцете му, покрити с лунички и фини червени косми, лежаха отпуснати върху снежнобялата попивателна на бюрото. Тъмният се приближи до бюрото, а колегата му затвори вратата. Може и да съм сгрешил, но бях почти сигурен, че чух как превъртя ключа. Вече се бях притеснил. Ако намереха фотоапарата, щях да загазя. Мъжът зад бюрото ме погледна, после изгледа въпросително тъмния и повдигна вежди.

— Не е член — провлачи той.

Дебелият, който вероятно беше Джак Клод, премести леденосивите си очи отново върху мен.

— Съжаляваме за това, приятелю — каза той с измамно мек глас — но сигурно разбирате, че не приемаме с отворени обятия натрапници. Бихте ли ми казали името си?

— Аз съм Честър Скот. За какво са тия вълнения? Фил Уеливър ме доведе тук. Той ми е приятел.

Клод не беше особено впечатлен.

— Къде живеете, господин Скот?

Казах му.

Той взе телефонния указател от бюрото си и провери адреса ми.

— Господин Уеливър трябва да е научил досега, че не може да води приятели тук без мое знание и ако те не са платили абонаментната такса.

Аз се поуспокоих:

— Не знаех това. Уеливър не ми е споменал за таксата. Готов съм да я платя. Колко?

— Двайсет и пет долара — каза Клод.

Очите му се преместиха към тъмния, който все още беше от едната ми страна.

— Знаем ли нещо за господин Скот?

— Беше тук снощи. Отиде зад сцената и говори с госпожица Лейн.

Отново започнах да се потя.

Погледът на Клод стана многозначителен. Той се размърда на стола и после стана вежлив като зъболекар, който ти казва да отвориш уста:

— Вие познавате госпожица Лейн, господин Скот?

— Не, слушах я как пее. Доста ми хареса. Поканих я на една чаша.

— Тя прие ли?

— Не.

— Но вие разговаряхте с нея в гримьорната й?

— Да, разговаряхме. Защо са всички тези въпроси?

— За какво говорихте?

— За това-онова. Вас какво ви интересува?

Клод погледна тъмния.

— Нещо друго?

— Поне аз не знам.

Последва мълчание и Клод каза:

— Извинете за безпокойството, г-н Скот. Дължите ни двайсет и пет долара.

Извадих портфейла си, намерих две десетачки и една петачка, и ги оставих на бюрото. Той ми написа разписка и ми я даде.

— Трябва да внимаваме, господин Скот. Не е нужно да ви го казвам. Надявам се, че ще ви виждаме често.

— Най-вероятно — отвърнах аз, без да вярвам, че толкова лесно се размина.

Тъмният и светлият се бяха отдалечили от мен. Лицата им сега бяха отегчени и безучастни. Сложих разписката в портфейла си, а него прибрах в джоба.

— Ами, благодаря — казах аз и започнах да отстъпвам.

Тогавачух, че вратата зад мен се отваря. Огледах се. Вътре влезе Оскар Рос. Беше с барманското сако и носеше поднос с бутилка скоч, чаша и съд с лед. Отначало не ме забеляза. Когато остави подноса на бюрото на Клод, ме погледна така, сякаш не можеше да повярва на очите си. Тръгнах към вратата, като се опитвах да не тичам, но с доста бърза стъпка. Рос стоеше като закован, без да откъсва очи от мен. Завъртях дръжката на вратата, но беше заключено. Светлият тръгна към мен, за да отключи, когато Рос изрече с пресекнал глас:

— Хей! Не го пускайте да излиза!

Светлият спря. Ключът беше на вратата. Завъртях го. Докато я отварях, светлият пробяга като бърза сянка и я залости с крак. Рос попита:

— Какво прави той тук?

Светлият, очевидно объркан, погледна към Клод за указание. Пригответих се и му светнах едно дясно кроше. Кокалчетата ми се събраха. Ударът разтреса дясната ми ръка. Той залитна назад и главата му се блъсна в стената. Превъртях ключа и отворих вратата.

— Стой!

Това беше тъмният. Бързо погледнах към него. Стискаше 38-милиметров автоматик в дясната си ръка и го беше насочил към мен. Без много да мисля, реших, че той няма да посмее да стреля в затвореното пространство на клуба и пренебрегвайки заплахата, блъснах вратата. Рос бързо се хвърли към мен. Очите му бяха зловни и уплашени. Излязох в коридора и той ме настигна. Десният му юмрук

се понесе към лицето ми, когато се извъртях, за да го пресрещна. Наведох се навреме встрани и го цапардосах в устата. Той залитна назад. Аз се обърнах и побягнах по коридора към стаята с рулетката. Нещо като танк подкоси коленете ми и ме свали на пода. Претърколих се и тъмният ми удари едно кроше в челюстта. Успях да се свия встрани, но ме улучи, наистина малко по-високо, отколкото трябваше, но достатъчно силно, за да изпъшкам. Изритах тъмния и колебливо се изправих, когато Рос излетя от стаята. Ако имаше нещо, което да желая повече от всичко, то беше да го цапна още веднъж. Изплъзнах се от неговия удар, приближих се и го гостих с един десен, в който събрах цялата си сила и цялото си тегло.

Това беше последното, което можах да направя. Смътно си спомням, че видях как тъмният се изправи и се понесе към мен със скоростта и грацията на балетист. Нападна ме прекалено бързо, за да реагирам. Обърнах се, за да го посрещна, но го направих много, много бавно. Чух свистенето на удара и се опитах да го избегна. Когато меките светлини в коридора експлодираха пред очите ми, разбрах, че не съм успял. В края на краищата той беше професионалист. Когато те приспи, заспиваш наистина.

[2] Грейт Скот — Господи Боже! — бел.прев. ↑

[3] Дейви Крокет — американски национален герой — бел.прев.

↑

XIV

Изплувах от тъмнината и почувствах горещото слънце върху лицето си и ослепителна светлина през клепачите си. Усещах и някакво движение. След няколко секунди разбрах, че съм в кола и ме карат нанякъде с висока скорост. Искаше ми се да изпъшкам, защото тилът ми пулсираше, а болката пълзеше от врата към очите ми, като бръмбар с нажежени крила. Но се въздържах. Останах отпуснат и се търкулнах от друсането на колата, докато се почувствах достатъчно добре, за да отворя очи и да се огледам бързо наоколо.

Бях на задната седалка на наетия от мен буик. До мен седеше някакъв мъж. Познах го по стоманено сивия панталон — това беше тъмният главорез, който ме приспа. Зад кормилото седеше русият. Беше си сложил светлосива широкопола шапка и я беше накривил самодоволно над носа си. С притворени очи погледнах през прозореца, за да видя къде сме. Минавахме през една от тези улици в Палм Сити, които в неделя са празни като дупка в стената. Мълчах и се чудех къде отиваме. Не ми се наложи да чакам дълго.

След пет минути видях, че Палм Сити остава зад нас и тръгнахме по магистралата, която водеше до отклонението към моята къща. Реших, че ще ме захвърлят там. Върху коленете и ръцете ми бяха хвърлили леко одеяло. Китките ми бяха кръстосани и завързани с нещо като лепенка. Бяха омотани толкова стегнато, че чувствах как кръвта пулсира във вените ми и въпреки че се опитах лекичко да ги разхлабя, останаха така, сякаш бяха стиснати в менгеме.

— Завий вдясно на кръстовището, Лу — каза неочаквано тъмният. Бърлогата му е триста метра по-надолу, вдясно. Приятно усамотено кътче, а аз самият не бих имал нищо против да живея там.

Лу, светлият, механично се изсмя.

— Защо не го помолиш да ти го завещае? — попита той. — На него вече няма да му трябва.

— По дяволите! Не искам да стигаме до крайности.

Изведнъж останах без дъх, но нямах време да се чудя какво искаха да кажат, защото колата изведнъж намали и спря.

— Тук е — каза тъмният.

— О'кей, дай да го изкараме.

Останах отпуснат, със затворени очи. Сърцето ми щеше да изскочи. Усетих, че тъмният слиза от колата. След това отвориха дясната врата, хванаха ме и ме издърпаха навън. Аз се изхлузих на земята и Лу каза:

— Не си го ударил прекалено силно, нали, Ник? Трябваше да се е опомнил досега.

— Ударът беше точен. След няколко минути ще се ококори.

Издърпаха ме нагоре по пътеката и ме захвърлиха на стъпалото пред вратата.

— У теб ли са ключовете? — попита Ник.

— Аха. Ето този е.

Чух как езикът на бравата щракна. Издърпаха ме през антрето в хола и ме метнаха на канапето.

— Сигурен ли си, че е добре? — попита Лу.

Една ръка се плъзна по врата ми и опитни пръсти провериха пулса.

— Добре е. Ще се съвземе след още пет минути.

— Крайно време е. — В гласа на Лу се долови тревога. — Галгано ще побеснее, ако тоя нещастник хвърли топа, преди да е разговарял с него.

— Успокой се, умнико. Добре е. Щом аз съм свършил работата, всичко е точно. След пет минути ще танцува кан-кан.

Аз тихо изпъшках и се раздвижих.

— Виждаш ли? Вече се съвзема. Дай въжето.

Усетих, че ме завързват през гърдите за канапето. Като отворих очи, видях как Лу затяга въжето около краката ми.

Изгледа ме с безизразно лице и се дръпна назад.

— Готово — каза Ник нетърпеливо. — Да излизаме оттук. Забрави ли, че трябва да вървим пеш?

Лу изпсува.

— Защо оня боклук Клод не изпрати кола?

— Помоли го — отвърна Ник. Той дойде при мен и огледа критично въжетата. После провери лепенките около китките ми.

Изръмжа, отстъпи назад и една стегната, нищо незначеща усмивка се появи на тънките му устни.

— Довиждане, мухльо.

Преминаха през хола и антрето, и оставиха вратата на хола полуотворена. Чух ги как затварят външната врата. След малко в къщата се възцари тишина, в която тиктакането на часовника над камината звучеше неестествено силно. Напразно се напъвах, за да разхлабя китките си, но открих, че е невъзможно да се освободя и се отпуснах, леко задъхан от усилието. Тогава си спомних за Люсил, която бях оставил завързана за леглото. Може би беше успяла да се измъкне.

— Люсил! — извиках. — Люсил, чуваш ли ме?

Ослушах се, но не се чуваше нищо друго, освен тиктакането на часовника и лекото пошляпване на едно перде на отворения прозорец.

— Люсил! — изкрещях повторно. — Добре ли си?

Отново тишина. Студена пот изби по лицето ми. Дали не се беше случило нещо с нея? Или се беше освободила и си беше тръгнала?

— Люсил!

Тогава чух нещо. Някой внимателно отваряше врата, може би вратата на спалнята. Повдигнах глава и се послушах. Чу се леко проскърцване и разбрах, че това е вратата на спалнята. Още преди седмици мислех да смажа пантите, но ме домързя.

— Ти ли си, Люсил?

Чух как някой излиза в коридора — бавни, тежки стъпки — и изведнъж се изплаших както никога в живота си. Това не беше Люсил. Бавните, прокрадващи се стъпки, които чувах, бяха прекалено тежки, за да са на жена. По коридора вървеше мъж. Мъж, който идваше от спалнята ми, където бях оставил Люсил, вързана и безпомощна на леглото.

— Кой там? — попитах с изтънял глас и разтуптяно сърце.

Бавните, тежки стъпки изминаха коридора и спряха пред вратата на хола. Последва тишина. Лежах и се послушах. Лицето ми беше обляно в пот. От другата страна на вратата долових спокойно, леко дишане.

— Влез вътре, проклет да си! — извиках аз с опънати нерви. — Какво се спотайваш там навън?! Влез вътре и се покажи!

Вратата започна бавно да се отваря.

Мъжът отвън искаше да ме изплаши и успя. Бях почти готов да скоча до тавана, когато вратата се отвори докрай. Човекът, който там беше масивен и висок. Беше облечен с тъмносиньо спортно сако, сиви фланелени панталони и кафяви кожени обувки. Стоеше там с ръце в джобовете. Палците му стърчаха отвън и сочеха към мен. Лежах и го гледах, без да вярвам на очите си. Сърцето ми се смрази.

Човекът на вратата беше Роджър Ейткън.

* * *

С тежка, преднамерено бавна стъпка и с изражение, от което дъхът ми секна, Ейткън влезе в стаята. Веднага забелязах, че не куца и че ходи както винаги, и все пак преди няколко дни беше паднал на стълбите на Плаза Грийн и се беше счупил крака. Ситуацията придоби оттенък на кошмар. Това беше Ейткън и все пак не беше той. Опънатото лице с блестящи очи ме накара да помисля, че това беше друг човек в кожата на Ейткън, човек, който не познавах, който ме плашеше. Тогава добре познатият глас каза:

— Като че ли те уплаших, Скот.

Това беше Ейткън. Не можех да сбъркам усмивката и гласа.

— Да — гласът ми беше дрезгав и несигурен. — Да, наистина. Кракът ви вече е съвсем добре.

— Той не е бил зле — каза той, спря до мен и ме погледна отгоре с блеснали очи. — Инсценирах всичко това, за да се запознаеш с жена ми.

Устата ми беше така пресъхнала, че не можах да кажа нищо. Просто лежах и го гледах. Той отиде до един шезлонг и седна.

— Доста хубаво местенце, Скот. Малко самотно, но удобно. Да не ти е станало навик да задиряш чужди жени?

— Не продължи дълго и не съм я докосвал. Съжалявам. Бих ви обяснил по-добре, ако ръцете ми бяха свободни. Имам много за разказване.

Чудех се какво е станало с Люсил. Дали беше успяла да се измъкне? Дали беше още в къщата? Ако тя все още беше вързана на леглото, Ейткън го знаеше, защото беше дошъл от спалнята. Той извади златната си табакера и запали цигара.

— Мисля да те оставя както си. Поне засега.

Тогава ме поразих една мисъл — луда мисъл, мисъл, която ме смрази и аз вдигнах глава, за да го изгледам. Това беше човекът, за когото Лу каза, че ще говори с мен. Този човек, когото познавах като Роджър Ейткън, беше известен на Лу и приятелите му като Арт Галгано — луда мисъл, но фактите сочеха към нея.

— Е, сега вече загрея ли? Да, прав си. Аз съм Арт Галгано.

Лежах и го гледах, без да продумам. Той праметна крак върху крак.

— Едва ли си мислиш, че мога да си позволя моя начин на живот с това, което изкарвам от „Интернешънъл“ Преди три години имах шанса да купя „Литъл Тавърн“ и го направих. Това е богат град. Пълен е с богати дегенерати, които нямат какво друго да правят, освен да задирят чуждите жени и да пият уиски. Знаех, че това са хора, които биха играли на комар, ако имат възможност. Аз им дадох тази възможност. За три години рулетката в „Литъл Тавърн“ ме направи богат. Законът срещу комара е строг. Много хора са се опитвали да го прескочат, но са били залавяни. Аз бях по-щастлив. Хари О’Брайън отговаряше за пътищата, които водеха до „Литъл Тавърн“. Негово задължение беше да докладва за всяка подозрителна група хора, които приличат на комарджии. Той беше очите и ушите на шефа на полицията. Платих му, за да остане глух и нем, но знаех, че рано или късно ще стане лаком, и той стана. Печалбите от рулетката, вместо да идват при мен, започнаха да отиват при него. Той ме изстиска докрай. Като играч беше ненадминат. След шест-седем месеца открих, че правя по-малко пари, отколкото преди да купя „Литъл Тавърн“. Исканията му станаха толкова настоятелни, че бях принуден да използвам част от печалбите на „Интернешънъл“, за да го задоволя. Това трябваше да спре.

Часовникът над камината изведнъж удари четири. Лъчите на следобедното слънце минаваха през щорите. Шепотът на морето стана някак зловец. Лежах, слушах и гледах този мъж, който беше моят шеф и когото считах за върха в рекламния бизнес. Той все още изглеждаше впечатляващ с едрата си фигура, с добре ушитите дрехи, с масивното червено лице, но не и за мен.

Той се протегна, загаси цигарата си, запали друга и ми се усмихна.

— Има само един начин да спреш изнудвач, когато е от класата на О'Брайън — да го убиеш. — Блестящите му очи срещнаха моите и тънките му устни се свиха. — Убийството на полицай е опасна работа, Скот. Това е предизвикателство за полицията и там полагат допълнителни усилия, за да заловят убиеца. Изготвих плана си. Както във всичко, което правя, погледнах ситуацията отстрани. Щом ще убивам човек, реших аз, ще го направя безпогрешно. Страшно ми трябваха пари. Бях взел петнайсет хиляди долара от „Интернешънъл“ и знаех, че няма да успея да го скрия задълго. Дължах пари навсякъде. Щяха да ми трябват няколко седмици, за да ги възстановя от рулетката, след като се отърва от О'Брайън, а освен това имаше голям шанс неговият приемник да открие какво става в клуба и да го затворят... Имах нужда от пари незабавно. Тогава си помислих за теб. Бях чул, че имаш пари. Всичко си дойде на мястото в момента, в който реших да те използвам, Скот. И така аз подготвих примката с офиса в Ню Йорк и ти се хвана.

Лежах и слушах неговия тих, опасен глас, и непрекъснато мислех за Люсил. Страхувах се да го попитам дали тя все още е в спалнята, в случай че се е измъкнала и е избягала, преди той да пристигне. Имаше малък шанс това да е станало.

— В случай че нещата се объркат — продължи той — взех мерки да си осигуря алиби. Само госпожа Хепъл и Люсил знаят, че не съм си счупил крака. Госпожа Хепъл е с мен от години и мога да ѝ вярвам. Люсил... — той млъкна и вдигна рамене. — Нека да ти разкажа за Люсил. Тя беше една от танцьорките в „Литъл Тавърн“. Когато купих заведението, внимавах никой от клуба, освен Клод, да не разбере кой съм. Ходех там като клиент. Момичето ми хареса. Грешка, разбира се. Тя беше хубава, весела и млада, но едно момиче с празна глава като Люсил бързо омръзва. Тъй или иначе, едно от достоинства ѝ е, че прави каквото ѝ кажа, както и малоумният ѝ брат Рос, който също работеше в „Литъл Тавърн“, когато купих заведението. Обясних на тези двамата какво искам. Казах им, че ако О'Брайън продължава да ме изнудва, ще затворя „Литъл Тавърн“, Рос ще загуби работата си, а Люсил ще се окаже омъжена за бедняк. Мое беше предложението Люсил да те помоли да я научиш да кара — добро предложение, мисля.

Отново тънките устни се изкривиха в подигравателна усмивка:

— Когато бях готов, ѝ казах да те заведе на онзи самотен крайбрежен път. Бях се уговорил с О'Брайън да се срещнем там. Беше време за месечното плащане. Срецнахме се. Докато разговаряхме с него, Рос се приближи отзад и го удари по главата. Междувременно вие двамата с Люсил разигравахте малката си драма. Бях я инструктирал много точно как да се държи. Беше особено важно да се опиташ да я съблазниш, за да получиш комплекс за вина. Беше много важно тя да избяга с твоята кола: Достатъчно добре познавам мъжката психология и знаех, че ще действаш така, както аз желая, и ти го направи.

Той се наведе, за да изтръска цигарата си:

— Люсил ми докара колата. Беше трудно да се имитира произшествие. О'Брайън лежеше на пътя. Аз го прегазих. После блъснах колата в мотоциклета. Ударът беше доста силен. После върнах колата на Люсил и Рос, и им казах да я закарат до дома ти.

— Но сте направил грешка — казах аз. — Всички убийци допускат грешки. Прегазил сте О'Брайън с дясното колело, а сте ударил мотора с предния ляв калник. Това ми подсказа, че има нещо фалшиво в катастрофата. Не беше възможно убийството да е станало случайно, така както е инсценирано.

Той повдигна вежди:

— Няма значение. Ти много ми помогна, като заличи грешката с поправката на колата. Много хитър ход, Скот, да смениш номерата на колите. Така даде шанс на Рос да те снима и когато той ми показа снимката, разбрах, че си в ръцете ми.

Той опъна дългите си крака и погледна към тавана:

— Жалко, че си толкова умен. Жалко също, че се натъкна на Долорес Слейн. Това усложни нещата за мен. Знаех, че рано или късно ще се наложи да се отърва от нея. Просто бях сигурен, че О'Брайън ѝ е казал, че ме изнудва и тя сигурно щеше да се сети, че смъртта му не е била случайна. Моите хора я наблюдаваха непрекъснато и тя го знаеше. Двамата с Нътли бяха уплашени. Искаха да напуснат града, за да не ги пипна, но им липсваха пари. Така че, когато ти се появи на сцената, тя видя възможност да се снабди с пари, за да напусне града. Съобщиха ми, че отиваш в апартамента ѝ. Пристигнах малко късно, но все пак навреме, за да разбера, че те е изиграла. Чаках я пред апартамента и я убих, когато излезе. Почти бях изгубил следите на

Нътли, но за щастие един от моите хора го е наблюдавал и ми съобщи, че вие двамата с Нътли сте във „Вашингтон“. Отидох там и го убих. Администраторът си замина също. Взе ми сто долара, за да ми покаже стаята на Нътли. Като си тръгнах, се наложи да го убия. Иначе щеше да ме познае.

Той разтърка червеното си месесто лице и ме погледна с блеснали очи.

— Убийството е лесна работа, Скот. Особено след първия път, но нещата се заплитат. Убиваш някого и после трябва да убиеш още **НЯКОЙ**, за да прикриеш първото убийство, а после още някой, за да прикриеш второто убийство.

— Сигурно сте полудял — казах аз дрезгаво. — Едва ли се надявате, че ще ви се размине.

— Разбира се, че се надявам. В момента съм на легло със счупен крак. Идеално алиби. На никого няма да хрумне, че имам нещо общо с това. Освен това ще прехвърля всичко на теб. Виждам, че имаш пишеща машина там. Смятам да напиша началото на едно признание, което ще убеди полицията, че случайно си убил О'Брайън, а Рос и Люсил са се опитвали да те изнудват — той наклони глава и се усмихна.

— Забравих да ти кажа, че докато моите хора те караха насам, закарах Рос в къщата му и го застрелях в главата с пистолета, с който убих Нътли. Правя чистка, Скот. Рос ми омръзна, а Люсил още повече.

Той отново се усмихна:

— Да се върнем към признанието ти, Скот. Ще прочетат, че Долорес и менажерът й Нътли също са се опитвали да те изнудват и ти си ги убил. Оставил си достатъчно улики след себе си, които ще убедят полицията, че ти си ги убил. Ще прочетат, че си отишъл в къщата на Рос и си го убил, после си се върнал тук, съблазнил си Люсил и си я удушил с една от вратовръзките си.

Изведнъж ми стана студено и ми прилоша.

— Значи сте я убил?

— Разбира се. Шансът беше прекалено добър, за да го пропусна. Когато я намерих на кревата, вързана и безпомощна, най-лесното нещо на света ми се видя да вържа около глупавото й малко вратле една от кичозните ти вратовръзки и да се отърва от нея. Чиста работа, Скот. Отървах се от нея и от Рос — и двамата досадници. Отървах се от един

изнудвач, който ме разори. За щастие Хакет дойде изневиделица със стоте си хиляди, така че сега не ми трябват твоите пари. Мога да започна отново. Дори и да не успея с рулетката в „Литъл Тавърн“ със стоте хиляди и моя талант, ще мога да започна отначало.

— Няма да ви се размине. Твърде много хора знаят за това. Клод знае. Двамата му главорези знаят...

Подигравателната усмивчица пак се появи.

— Клод и неговите главорези, както ги наричаш, са вързани с мен. Ако аз затъна, те ще ме последват и го знаят... Сега остава само да станеш жертва на съвестта си, Скот, и да се застреляш. Полицията няма да се изненада, че животът ти е станал нетърпим след тези убийства и си си сложил края.

Той извади от джоба кожена ръкавица и я сложи на дясната си ръка, после извади 45 — милиметров колт.

— Това е пистолетът на Нътли. С този пистолет убих него и Рос, а сега ще убия и теб. — Той се изправи. — В известен смисъл съжалявам за това, Скот. Ще ми липсваш. Добър си в професията, но няма друг изход от тази каша. Уверявам те, че няма да боли. Чува! Чувал съм, че изстрелът в ухото убива моментално.

Вече бях готов да скоча до тавана. Наблюдавах го как бавно се приближава до мен с пистолета в ръка, когато на вратата се звънна.

Никога няма да забравя този момент. Ейткън замръзна и погледна към вратата. Видях как палецът му бутна затвора на пистолета напред. Той стоеше като вкаменен и се слушваше.

— Знаят, че съм тук — казах аз дрезгаво. — Колата е отвън.

Той ме погледна и изръмжа.

— Само да гъкнеш и ще бъдеш първият.

Звънецът извън още веднъж, упорито и нетърпеливо. Ейткън отиде тихо до вратата на хола и надникна в антрето. Гърбът му беше обърнат към мен и към френските прозорци. Видях една сянка и после едрата, масивна фигура на лейтенант Уест изведнъж влезе тихо през прозореца. В дясната си ръка държеше 38-милиметров специален полицейски пистолет. Той не ме погледна. Очите му бяха приковани в гърба на Ейткън. Вдигна пистолета и изджафка:

— Горещите, Ейткън, и хвърли пистолета!

По тялото на Ейткън премина тръпка. Той се извъртя и вдигна оръжието, лицето му се сви от ярост и страх.

Уест го застреля.

Пистолетът на Ейткън изтрещя, но той вече падаше и куршумът издълба бразда в паркета. Червено петно се появи между очите на Ейткън. Той падна напред и се сгромоляса с трясък, който разлюля украшенията в стаята. Докато умираше, потрепна, но това беше само рефлекс. Пистолетът се изплъзна от пръстите му и Уест замислено се приближи и го вдигна.

Чух шум от бягащи хора и трима полицаи с пистолети в ръка се скупчиха в стаята.

— О'кей, О'кей, О'кей. Справих се.

Той се приближи до мен, пъкна пистолета си в джоба и ми се ухили.

— Обзалагам се, че се бяхте уплашил.

Погледнах го. Бях все още толкова уплашен, че не можах да кажа нищо. Той се наведе над мен и започна да размотава лепенката около китката ми. В този момент Джо Фелоуз влезе забързано. Очите му щяха да изскочат, а лицето му лъщеше от пот.

— Здравсти, Чес — каза той и спря изведнъж, като видя тялото на Ейткън. Лицето му стана сиво-зелено и той бързо отстъпи. — Мили Боже! Мъртъв ли е?

— О'кей, вие двамата — каза Уест — излезте оттук.

Той ме потупа по рамото, докато се изправях колебливо.

— Идете да седнете на терасата, докато намеря време да поприказвам с вас. Успокойте се. Чух го какво каза. Излезте навън и ме почакайте.

— Убил ли я е? — попитах аз.

— Да — отвърна Уест. — Сигурно е бил луд. Вярно ли е, че има рулетка в „Литъл Тавърн“?

Сложих ръка на револвера си. Фотоапаратът беше все на същото място. Освободих го и го пуснах в ръката му.

— Тук има снимка на рулетката. „Инкуайърър“ ми даде фотоапарат.

— Май ме очаква тежък следобед. Излезте на терасата и стойте там.

Уест отиде до телефона. Един полицаи ни избута навън. Ние седнахме, а той се облегна на касата на вратата и ни загледа с отегчение.

— Видях как двамата главорези те извеждат от задния изход на клуба — каза Джо. — Проследих ви, защото бях сигурен, че си загазил. Стигнах дотук, но те изглеждаха прекалено яки за мен и затова извиках ченгетата.

— Благодаря ти, Джо — казах аз и се изтегнах в плетения стол. Чувствах се доста зле.

Минутите се точеха едва-едва. Джо изведнъж каза:

— Изглежда ще останем без работа.

— Може и да не останем. Някой трябва да ръководи „Интернешънъл“. Това може да е нашият голям шанс, Джо — казах аз и погледнах към пясъка и морето.

— Да, не съм мислил за това — той се размърда неспокойно. Сигурно е бил луд. Винаги ми се е струвало, че има нещо шантаво в него.

— Чу ли го какво приказваше?

— Бях пред вратата на верандата през цялото време. Ужасно се страхувах, че ще ме види. Ако онзи полицай не беше с мен, не знам какво щях да правя.

— И аз така се почувствах.

След това млъкнахме. Седяхме и чакахме около час. После лейтенант Уест излезе на верандата.

— Хванали са Клод и твоите две приятелчета — каза той и лицето му цъфна в усмивка — а четири каруци с градски благородници са потеглили към ареста. Само гледайте заглавията във вестниците утре! — Той седна и ме погледна. — О'кей, хайде да започнем означало. Има някои неща, които не разбрах. Ще трябва да дойдете в полицията и да напишем всичко. Вървете напред и говорете.

И аз тръгнах напред и заговорих.

Издание:

Джеймс Хадли Чейс. Удряй и бягай

ИК „Гуторанов и син“, София

Корица: Пенко Гелев

ISBN 954-507-006-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.